

Người Tình Mafia

Contents

Người Tình Mafia	2
1. [longfic]	2
2. Chap 1	3
3. Chap 2	5
4. Chap 3	8
5. Chap 4	12
6. Chap 5	15
7. Chap 6	17
8. Chap 7	19
9. Chap 8	21
10. Chap 9	23
11. Chap 10	25
12. Chap 11	26
13. #1	28
14. Chap 1 (phần 2)	29
15. Chap 2	32
16. Chap 3	34
17. Chap 4	35
18. Chap 5	37
19. #2	39
20. Chap 6	41
21. Chap 7	43
22. Chap 8	45
23. Chap 9	47
24. Chap 10	49
25. Chap 11	51
26. #3	53
27. Chap 12	56
28. Chap 13	58
29. Chap 14	60
30. Chap 15	62
31. Chap 16	65
32. #4	67
33. #5	68
34. Chap 17	70
35. Chap 18	73
36. Chap 19	76
37. Chap 20	78
38. Chap 21	81
39. Chap 22	82
40. Chap 23	85
41. Chap 24	88

42. Chap 25	90
43. Chap 26	92
44. #6	93
45. Chap 27	96
46. Chap 28	99
47. #7	101
48. Chap 29	103
49. Chap 30	105
50. Au's Note, Tán Nhảm Chút Về Fic, Ko Đọc Cũng Ko S ^^	108
51. Bàn Về Nhân Vật :)	109
52. Bonus	111

Người Tình Mafia

Giới thiệu

Title: Người tình Mafia Au: Phạm Thanh Mai Rating: PG 15 → NC 17 Category: lesbian, drama, ang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-mafia>

1. [longfic]

Title: Người tình Mafia

Au: Phạm Thanh Mai

Rating: PG 15 → NC 17

Category: lesbian, drama, angst, romance, sad, SM....

Status: completed.

Notes:

_Những chap có dòng chữ in nghiêng là ngoại truyện và được viết theo ngôi thứ ba. Đó là những câu chuyện mà “tôi” có hoặc không biết. Ban đầu mình tính viết fic theo kiểu “hồi kí” của Rose và không định viết ngoại truyện thế này vì sợ sẽ làm ngắt quãng mạch truyện, khiến truyện đọc không thật và phá vỡ ý định “hồi kí” ban đầu. Nhưng tình hình là nếu ko có chúng thì reader khó có cái nhìn bao quát về toàn bộ câu chuyện bởi bị giới hạn trong góc nhìn của “tôi”. Những ngoại truyện phần lớn là quá khứ, chỉ một số cái là ở thực tại.

_Bao giờ cần mình sẽ note thêm ở dưới mỗi chap cần note.

Warning:

Đặc biệt lưu ý là em nào chưa đủ 15 thì chị chân thành khuyến cáo các em chờ đủ tuổi rồi hãy đọc. Bởi lẽ cảnh H có lẽ không tới NC-17 nhưng những vấn đề được đề cập đến trong fic thì tới. Nhưng mà nếu các em đã không ngại tuổi thì chị cũng không cấm. :”>

Từ ngữ có thể sẽ gây phản cảm ột số người nên xin hãy cân nhắc trước khi đọc.

Prologue:

“Về tay ta! Về tay ta! Người đã về tay ta!” Tiếng reo đặc thảng ấy vang lên quanh mình anh. “Khi người còn bé ta đã hôn người một cái vào môi. Hôm nay ta lại hôn một cái vào gót chân người. Người là của ta, hoàn toàn của ta”-The Ice Maiden- Hans Christian Andersen

2. Chap 1

Hồi còn nhỏ tôi đã được nghe mẹ kể câu chuyện tình của nữ thần Mặt trăng Selene không biết bao nhiêu lần. Thần thoại kể rằng Selene yêu chàng chăn cừu Endymion tha thiết. Endymion lại chẳng hề biết đến tình yêu ấy. Chàng ích kỉ chỉ ước mơ một điều là được trẻ đẹp mãi. Thế là chàng trai đã đến cầu xin thần Zeus hãy cho chàng mãi mãi xinh đẹp và trẻ trung. Chấp nhận lời khẩn cầu của chàng, thần Zeus tối cao đã giáng xuống đôi mắt chàng một giấc ngủ triền miên. Selene được tin rất đổi buồn rầu. Nàng vội vàng đến động Latmos huyền diệu, nơi Endymion đang chìm đắm trong giấc ngủ vĩnh hằng. Selene ôm lấy chàng, phủ lên người chàng những chiếc hôn nồng ấm. Nàng đưa tay vuốt ve người chàng, nằm xuống bên chàng, nghe tiếng tim chàng đập và say sưa uống từng hơi thở nồng nàn của chàng. Và cứ thế, hàng đêm, khi bóng tối đã bao phủ cả trái đất, Selene lại mặc chiếc áo dài trắng muốt, trên mũ cài một lưỡi liềm, lặng lẽ uy nghi đi ngang qua bầu trời. Nàng hiện hoá tỏa ánh sáng trắng bạc xuống đất. Khi đã đi khắp vòm trời, nàng lại lặng lẽ đến cái hang sâu vùng với Endymion. Nàng cúi xuống bên chàng, vuốt ve chàng, níu non những lời ân ái. Nhưng buồn thay, Endymion vẫn cứ ngủ mãi. Chàng chẳng bao giờ biết được mình đang được hưởng thụ một mối tình trong sáng nhất, đẹp đẽ nhất và thuần khiết nhất của nữ thần Mặt trăng tuyệt đẹp. Còn Selene vẫn giữ mãi mối tình thủy chung, thầm lặng mà tuyệt vọng ấy. Vì thế mà ánh sáng của nàng ban đêm chiếu xuống trần gian cũng đượm vẻ mơ màng buồn bã. Hình như những mối tình thầm lặng và tuyệt vọng đều đẹp, đều êm ái, nhẹ nhàng và bằng bạc như ánh trăng, như nhiệm phải cái nỗi buồn man mác của nữ thần Selene.

Lần nào nghe mẹ kể chuyện này xong lòng tôi cũng buồn rười rượi. Tôi hỏi mẹ sao anh chàng kia ích kỉ quá, và nếu anh chàng kia không ước cái trẻ đẹp vĩnh cửu ấy hoặc tỉnh lại thì có phải họ sẽ hạnh phúc hơn không thì bà chỉ hiền hòa xoa đầu tôi hỏi lại:

“Chàng tỉnh lại, chắc gì chàng sẽ yêu lại Selene hả con? Lỡ chàng từ chối thẳng thừng thì Selene sẽ đau đớn biết mấy. Vì thế mà dù Selene hoàn toàn có khả năng nhờ Zeus đánh thức chàng dậy nhưng nàng đã không làm thế. Theo con thì ai ích kỉ hơn ai đây?”

Câu hỏi đó theo tôi tới tận bây giờ cũng như cái tên “Selene”.

Selene hiện hữu trong quá khứ qua lời kể của mẹ đến với tôi bằng một huyền thoại, ở lại với tôi bằng thù hận rồi ra đi bằng tình yêu. Thứ tình yêu ấy giống như mùi hương của cô, là sự hòa trộn của mùi hoa oải hương, mùi hoa nguyệt quế và mùi sương sớm, êm nhẹ và khắc khoải, bám chắc vào da thịt tôi mãi không dứt, bền bỉ tới nỗi tôi nghĩ khi tôi chết đi mùi hương ấy sẽ tiếp tục theo tôi xuống mồ.

...

Tôi là Rose, dù rằng Rose không phải là tên tôi nhưng bạn hãy gọi tôi như vậy. Vì lí do cá nhân và lí do an toàn cho cuộc sống hiện tại, tôi không thể nêu tên thật của mình hay bất cứ ai trong câu chuyện tôi sắp kể, trừ cái tên “Selene”.

Phải, Selene...

Selene...

Selene...

...

Selene mắt xanh thăm, tóc vàng óng. Selene xinh đẹp, lạnh lùng, tàn nhẫn. Selene cho tôi những giây phút hạnh phúc ngất ngây trong chuỗi ngày khốn khổ ở bên cô. Selene...

Tôi đã ở bên Selene suốt quãng thời gian niên thiếu với tư cách một con tin gán nợ cho ba tôi. Thay vì sẽ thả tôi khi ba tôi lo liệu đủ số tiền để chuộc tôi ra thì cô đã bắt tôi đi lang bạt khắp thế giới cùng cô, không bao giờ trả tôi về dù ba tôi có cho cô bao nhiêu tiền đi chăng nữa. Học hành, giấc mơ, gia đình, tình yêu,... vì cô mà cái gì tôi cũng đều lỡ dở.

Tôi may mắn được giải thoát khỏi cô bởi Interpol khi họ ập đến và phá tan cái tổ chức mafia mà cô cầm đầu.

Còn tôi sau đó trở thành nhân chứng trước tòa chống lại cô.

~~*

~Tôi được sinh ra trong một gia đình giàu có. Mười sáu năm đầu đời có thể nói tôi đã sống một cuộc sống như trong mơ, cho đến khi cô ấy bước vào và xé nát nó không thương tiếc.

Đó là vào một buổi chiều tối cách đây cũng khá lâu, hồi đó tôi 16 tuổi, quá trẻ với cuộc đời mà cứ nghĩ mình từng trải lắm. Sau khi luyện tập với đội cổ vũ ủa giải sắp tới và tiện thể ve vãn vài anh đẹp trai của đội bóng, tôi vui vẻ khoác ba lô về nhà cùng mấy đứa bạn. Chúng tôi đã tám với nhau rất nhiều thứ, chỉ toàn mấy chuyện tâm phào mà lũ con gái trạc tuổi tôi lúc đó có thể nói, đại khái như những bộ phim sắp ra rạp, những bài hát mới, những chàng diễn viên với thân hình sáu múi cuồn cuộn, những chuyện con gái, hot nhất vẫn là chuyện về các anh chàng. John, anh chàng điển trai với cặp mắt xanh lơ đa tình. Tôi đã để ý anh từ lâu rồi. Anh là hàng xóm của tôi, là đội trưởng đội bóng bầu dục, là mẫu bạn trai lí tưởng của các cô gái, trong đó có cả tôi. Chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, thân thiết với nhau cho đến tận bây giờ. Jenny, bạn tôi, bảo rằng John rất thích tôi và có thể sẽ tỏ tình với tôi vào cuối tuần này. Tôi chỉ ngoác miệng cười hỏi lại: “Thật sao?”. Vừa lúc đó điện thoại của tôi rung lên, là John gọi. Anh muốn hẹn gặp tôi cuối tuần này. Tôi cười với Jenny một cách ần ý khi trả lời tôi nhận cuộc hẹn của anh. Chúng tôi cứ thế đùa giỡn trên suốt quãng đường về.

Tôi rất mong chờ cuộc hẹn với John, dù đây là anh chàng thứ hai hay thứ ba gì đó mà tôi hẹn hò. Nhưng thực tế nó đã không bao giờ xảy ra.

Tôi mở cửa nhà, chào ba mẹ rồi chạy tót lên phòng đóng cửa lại. Thả ba lô lên giường, tôi mở cửa sổ, hít vào một hơi khoan khoái. Một gia đình trọn vẹn, những người bạn tuyệt vời, một anh chàng trong mơ, một tương lai tươi sáng,... tôi còn muốn gì hơn.

“Cốc, cốc, cốc” - tiếng gõ cửa đưa tôi về mặt đất từ những mơ mộng có một gia đình hoàn hảo với John.

- Vào đi! - Tôi nói.

Cửa mở, tôi hét lên, chạy đến và ôm chầm lấy người mở cửa. Là Victoria, chị gái tôi, người đang học Kinh tế ở trường Harvard, thần tượng của cả họ nhà tôi. Hai chị em rủ rủ nói chuyện. Mấy tháng chị mới về một lần sau mỗi kì thi, ở lại vài ngày rồi lại quay về Harvard để tranh thủ tìm việc làm thêm, nên tôi có khối chuyện để kể với chị. Tôi chăm chú nghe chị huyền thuyên về cái anh chàng họa sĩ tên Ben mà chị định sẽ qua mặt ba mẹ để đính hôn với anh ta. Theo tôi nhớ thì Ben là một anh chàng rất bánh, rất nghệ sĩ và rất không được lòng ba mẹ tôi. Mặc cho ba mẹ khuyến can thế nào Vic quyết sống chết phải cưới bằng được anh.

Chưa kịp kết thúc câu chuyện về John của tôi thì bỗng có tiếng ồn ào kì lạ từ bên ngoài. Hai chị em tôi vội vàng chạy xuống nhà thì thấy một đám người áo đen đàng đàng sát khí tản ra “đi dạo” xung quanh nhà chúng tôi. Ba mẹ tôi bất lực ngồi ở ghế sofa nhìn bọn chúng thần nhiên làm những gì chúng muốn. Ánh mắt của ba tôi rất hoang mang. Tôi chưa từng thấy ông như vậy nên tôi càng hoang mang vì những gì đang diễn ra. Nổi bật giữa đám người áo đen đó là một cô gái với mái tóc vàng óng. Tôi như bị thôi miên, cứ nhìn chăm chăm vào cô ấy. Như biết có người đang nhìn mình, cô ấy quay lại nhìn tôi. Mắt cô ấy màu xanh. Khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi giao nhau làm tôi suýt nghẹt thở như là một dự cảm không lành về

cô. Tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt lại, mắt tôi mờ đi và trong làn sương mù của miền kí ức xa xăm nào đó, tôi đã thoáng thấy đôi mắt xanh đó, nhưng rồi cũng bất chợt như lúc đến, trước khi tôi kịp nhận ra liệu mình có biết chúng hay liệu có phải chính chúng đang hiện diện ở thực tại này thì như một cơn ảo mộng, chúng đã tiêu biến hết. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau để chừng mười giây và sau đó thì cô ta tiến tới, nắm tay tôi dắt đi. Tôi ngoan ngoãn đi theo cô như vẫn chưa dứt khỏi sự thôi miên ấy, cho tới khi tôi bị đẩy ấy tên áo đen kia bẻ quặt tay tôi ra sau:

- Đưa nó đi!

Giọng nói của cô làm tôi thức tỉnh khỏi cơn mê kì lạ. Tôi lúc này mới nhận ra mình đang trong hoàn cảnh nào.

- Gì chứ! Bỏ tôi ra! Ba! Mẹ!

Tôi gào thét giãy giụa chống trả một cách tuyệt vọng. Cô ta là ai? Sao vô duyên vô cớ xông vào nhà chúng tôi rồi bắt tôi đi? Tôi nhìn ba mẹ để cầu cứu. Ba vội chạy đến chỗ tôi để cứu nhưng bị chúng túm áo giật ngược về phía sau khiến ông suýt té. Tôi hét lên, chống trả quyết liệt hơn thì cô ta bước tới đặt hai bàn tay lên đôi vai trần của tôi, hơi cúi người xuống để mắt chúng tôi ngang nhau. Tôi rùng mình bởi cái lạnh từ bàn tay cô truyền xuống trước khi trí óc bị sự lạnh lẽo của đôi mắt cô khống chế. Tôi đứng im như tượng. Mùi tôi tràn ngập mùi hương của cô, mùi hoa nguyệt quế là rõ nhất, rồi mùi hoa oải hương, mùi sương sớm... Hai tay cô vuốt dọc theo cánh tay tôi, dừng lại ở bàn tay tôi, nắm lấy chúng. Chúng tôi cứ thế đứng yên nhìn vào mắt nhau như thế, cho tới khi có ai đó lấy cái khăn chụp vào mặt tôi. Sau đó thì tôi mê man bất tỉnh chẳng biết trời đất gì.

3. Chap 2

Tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, toàn thân ê ẩm, phải một lúc sau mới gượng ngồi dậy được. Tôi thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trong một căn phòng lạ hoắc. Tôi hoàn toàn mù tịt về thời gian khi mà chiếc cửa sổ duy nhất cũng bị đóng kín mít và trong đây hoàn toàn không có lấy một chiếc đồng hồ nào. Tôi cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Chợt nhớ ra điều gì đó, tôi hoảng hốt cúi xuống nhìn thân thể mình. Quần áo vẫn còn nguyên vẹn và trên người tôi cũng không có vết tích lạ nào. Tôi thở phào. Vậy là trong lúc tôi bị ngất chúng không động gì tới tôi. Tôi từng đọc trên báo một vụ án mà những kẻ bắt cóc đã lạm dụng nạn nhân chán chê rồi mới thả cô ta về nhà. Tôi lật xuống giường, gắng lấy lại tỉnh táo một cách nhanh nhất có thể. Tôi đi vòng quanh căn phòng. Nhìn tổng quát thì nó được thiết kế một cách đơn giản và trang nhã, nội thất thuộc loại tốt và có thể nói là xịn. Căn phòng trông như một phòng khách sạn hạng sang nên nó không thể nào là nơi giam giữ tù nhân được. Nhưng chính điều đó lại khiến tôi lo lắng hơn. Không phải là họ tổng tôi vào đây để ép tôi đi khách chứ?

Tôi mở cửa sổ. Tôi đã nghĩ thật may cho tôi là chúng không khóa nó cho tới khi nhìn xuống dưới. Căn phòng này hẳn nằm ở tầng 5 tầng 6 của một tòa nhà và chẳng có cái ban công nào thò ra. Hi vọng trốn thoát bằng cửa sổ của tôi tiêu tan. Lúc đó mặt trời đỏ ở phía chân trời xa xa hắt những tia nắng yếu ớt vào phòng. Là mặt trời của bình minh. Tôi tự hỏi nó là bình minh của cái gì trong đời tôi. Tôi đành quay lại giường ngồi chờ mòn mỏi trong sợ hãi thêm một tiếng đồng hồ nữa. Bụng tôi cứ réo lên liên hồi. Suốt tối qua đến giờ tôi chưa ăn gì. Tỉnh lại chưa được bao lâu thì có khi tôi lại xỉu vì đói mất.

Có tiếng chân người. Tôi quay lại nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ, hồi hộp không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cửa mở, một cô gái lạ mặt bước vào. Mùi hương ấy lại tràn ngập khoang mũi tôi. Không ai khác chính là người đã lôi tôi đi từ chính căn nhà thân thương của tôi. Cô ta đóng cửa, chốt nó lại rồi kéo ghế ở bàn trang điểm và ngồi đối diện với tôi. Tôi lén lút ngẩng mặt lên nhìn cô, cẩn thận không nhìn vào mắt cô ấy để tránh việc mình lại bị đôi mắt đó hút vào. Phải nói là tôi ngạc nhiên đến ngẩn ngơ trước ngoại hình của cô. Cô ấy rất đẹp, thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp quý phái lạnh lùng như những cô người mẫu trên các tạp chí thời trang danh tiếng. Là kiểu đẹp mà nếu bạn vô tình gặp trên đường, bất kể bạn là nam hay nữ, thì nhất định bạn sẽ phải ngoái lại nhìn. Đặc biệt là mái tóc vàng của cô. Chúng là tự nhiên hoàn toàn chứ không phải nhuộm. Những cô gái có mái tóc vàng thật là rất hiếm, hay ít nhất là ở khu tôi sống. Nếu ở khu tôi mà bạn chợt thấy một cô gái tóc vàng thì hãy nhìn vào chân tóc của cô ta và bạn sẽ dễ dàng nhận ra là đó là tóc nhuộm. Mùi nước hoa đắt tiền phảng phất từ người cô kết hợp với những đồ hàng hiệu cô đang

khóa trên người làm tôi có chút cảm tình. Cùng là phụ nữ như nhau, tôi chỉ mong cô ấy đối xử với tôi nhân từ hơn.

- Biết tại sao ở đây không? - Cô ấy hỏi, giọng nói của cô nghe rất hay tuy ngữ khí vẫn lạnh.

Tôi lắc đầu không nói gì.

Cô nâng cằm tôi lên, bắt tôi phải nhìn thẳng vào mắt cô. Cái cảm giác ghệt thở khi tôi nhìn vào mắt cô lại xuất hiện:

- Ba em đã kí một hợp đồng với chúng tôi nhưng không hoàn thành nó đúng thời hạn...

- ...nên cô bắt tôi? - Tôi hồ hững nói tiếp câu nói của cô.

- Ủ. Từ giờ hãy ở lại đây. Chừng nào em còn đây thì chừng đó gia đình em yên ổn. - Câu lệnh đầu tiên cô ấy ra cho tôi.

- F*ck you! - Tôi nổi đóa chữ. Cô là cái thể loại gì mà ra lệnh cho tôi?

- Wanna f*ck me? - Cô nhếch mép cười, đứng dậy rồi đặt một bên đầu gối lên giường.

Tôi chỉ kịp nuốt khan trước khi bàn tay lạnh của cô ấy vươn tới đặt trên vai mình, rồi vuốt dần xuống ngực. Tôi hoảng hốt, vội lùi ra xa để né tránh thì bị cô giữ lại, ấn chặt xuống giường và áp môi cô vào môi tôi. Tôi cứng đờ người, hoang mang không biết phải phản ứng ra sao. Tôi đã dự liệu tất cả những gì xấu nhất có thể xảy đến với mình, trừ chuyện này. Lần đầu tiên tôi có những đụng chạm trên mức thân mật như vậy với một cô gái. Trước đây tôi cũng từng hôn một cô gái để khuấy động bữa tiệc nhưng lúc đó tôi đã ngà ngà say (sau đó thì tôi bị ba mẹ phát hiện việc tiệc tùng với rượu bia có nồng độ cao và thế là vụ đó khiến tôi bị cấm túc hết năm tuần). Khi lấy lại được ý thức việc mình đang bị lạm dụng bởi một cô gái khác, tôi gắng đẩy cô ra để thoát khỏi cô nhưng không ngờ cô lại mạnh hơn nhiều so với vẻ bề ngoài điệu đà thực nữ của mình. Cô dễ dàng áp chế mọi sự phản kháng của tôi. Cô mạnh bạo kéo áo thun của tôi qua đầu rồi gút nó lại thật nhanh để trói tay tôi lại. Nửa phần thân trên của tôi lộ ra trước mặt cô, hai cánh tay tôi liền hạ xuống để che đi nhưng bị cô đẩy lại qua khỏi đầu tôi và giữ chặt bằng tay trái của cô. Tôi dần thôi chống trả khi nhận ra nó chả có tác dụng gì ngoài việc làm tôi thêm kiệt sức. Tôi liên tục cầu xin cô để tôi yên. Điều đó cũng không có tác dụng nốt.

Cô trải một đường thẳng ẩm ướt từ môi tôi xuống cằm, xuống cổ, xuống giữa khe ngực rồi xuống eo tôi. Tôi cứ run rẩy suốt, hơi thở trở nên rối loạn. Khi cảm thấy hai tay cô lần mò tới lưng quần thì tôi có cảm tưởng như bị dội gáo nước lạnh vào mặt. Tôi vội bật dậy, xoay người nhằm thoát khỏi cô. Không đời nào tôi để nó xảy ra. Không, tôi không muốn. Tôi không muốn lần đầu của mình dành ột kẻ lạ mặt, chưa kể kẻ đó cũng là con gái như tôi. Nỗ lực cuối cùng đó chỉ làm tôi cảm thấy mình thảm hại hơn. Không để tôi tự do như trước, cô dùng sức của cả cơ thể ấn chặt tôi xuống từ sau lưng.

- Không không... Làm ơn...

Giọng nói của tôi cũng trở nên run. Hơi thở nóng của cô mơn man sau gáy như một sự trấn an. Rồi cô lướt chiếc lưới nóng ẩm của mình dọc trên vai tôi, chậm rãi và nhẹ nhàng. Bàn tay mềm mại lại vuốt ve vùng eo tôi trước khi cô hơi nhấc người tôi lên để dễ dàng luồn tay xuống phía dưới vùng bụng tôi, ngay vị trí nút cài của quần jean. Cô tháo nó ra, đúng lúc hàm răng cô cắn mạnh vào vai tôi. Tôi siết chặt tay, ngăn mình không khóc nức lên.

Cái cảm giác nhồn nhột từ vùng giữa hai chân lan truyền tới từng ngõ ngách cơ thể khiến tôi nổi da gà. Mấy ngón tay cô làm gì ở đó? Tôi cứ ngọ nguậy suốt cho tới lúc cô rút tay ra rồi lật tôi nằm ngửa. Không chân chừ như trước, cô kéo chiếc quần jean tôi xuống một cách trơn tru và nhanh chóng khiến tôi thoáng nghĩ hẳn đây không phải là lần đầu cô ta cởi quần người khác. Khi cô xuống gần vùng nữ tính của tôi thì cô ngẩng mặt lên nhìn tôi. Tôi hơi đỏ mặt quay đi dù cái ánh mắt cô nhìn tôi khi ấy chẳng biểu hiện điều gì, chỉ là có chút gì đó dịu đi. Tay cô bắt đầu xoa nắn ngực tôi. Cô trở ngược lên trên hôn lại môi tôi, nhẹ nhàng hơn khi nãy. Tôi lúng túng khi cô ấy đưa lưỡi tách môi tôi ra đòi hỏi được vào trong. Tôi bèn phản ứng bằng cách cắn chặt răng lại. Tôi thậm chí chưa hề cho lưỡi ai vào trong miệng mình trước đây. Tôi dùng hai tay đang bị trói vào nhau của mình túm lấy tóc cô giật ngược ra sau để ngăn trở hôn hít này lại mặc cho nó tuyệt như thế nào. Cô kêu lên một tiếng "Ah!". Vì đau nên mặt cô nhăn nhó trong vài giây rồi

giãn ra. Bất chợt ánh mắt cô thay đổi, không còn tỉnh như khi nãy. Cô trừng mắt nhìn tôi bằng cặp mắt vô cùng tức giận và đáng sợ đến gai người khiến tôi lạnh cả xương sống mà buông tóc cô ra. Tôi hiểu mình đã làm cô bức mình và ngay lúc đó tôi học được điều đầu tiên khi đối xử với cô là: đừng bao giờ để cô tức giận. Lập tức cô đẩy mạnh hai tay tôi về phía trên khiến cổ tay tôi va mạnh vào đầu giường, đau điếng! Một tay của cô rút chiếc thắt lưng cô đang đeo ra và cô dùng chính cái thắt lưng đó cố định hai tay tôi vào đầu giường. Cô cúi xuống gần mặt tôi hơn, mũi của chúng tôi chạm vào nhau:

- Giờ thì hãy ngoan ngoãn, đừng để tôi điên lên! - Cô nói rít qua kẽ răng.

Sau khi thấy tôi có vẻ hiểu được “nhiệm vụ” của tôi, cô lại tiếp tục hôn môi tôi. Cô cố gắng đưa lưỡi vào trong khoang miệng tôi nhưng thất bại. Tôi ngậm chặt hai hàm răng mình lại, ương ngạnh không cho phép. Tôi biết với tình thế bây giờ của mình, trừ khi có phép màu nào đó hiện ra, thì trước sau gì mình cũng phải làm tình với cô. Tôi chỉ muốn điều đó đến càng chậm càng tốt. Cô ấy vẫn kiên trì hôn tôi, dù rằng sự thiếu kiên nhẫn ngày càng được thể hiện rõ khi cô nghiêng răng vào môi tôi nhằm khiến tôi phải đau đớn mở miệng ra nhưng điều đó chỉ khiến tôi cắn chặt răng mình hơn. Cho đến khi đầu gối của cô cọ xát vào chỗ nhạy cảm của tôi truyền đến một cảm giác như điện giật làm người tôi run lên và trong giây lát, tôi đã mở miệng cho tiếng rên thoát ra. Cô nhân lúc đó luồn lưỡi vào trong. Tôi chỉ mới nghĩ đến chuyện cắn lưỡi cô thì cô đã bóp chặt lấy một bầu ngực còn đang phát triển của tôi, tôi rên thêm tiếng nữa...

Tôi cảm thấy cơ thể mình ngày càng yếu đi, hay nói đúng hơn là ngày càng khuất phục trước sự điệu nghệ của cô khi đầu gối cô cứ cọ xát vào nơi kín đáo kia, bàn tay xoa nắn đúng chỗ và lưỡi cô khuấy đảo vòm miệng tôi, ép lưỡi tôi phải tham gia cùng nếu không muốn ngạt thở. Môi cô ta có vị ngọt. Đúng là cô ấy rất biết cách hôn, không giống như một anh chàng bạn trai cũ của tôi, đã vụng về hôn tôi trong rạp phim và nụ hôn ấy nó tệ khủng khiếp tới độ tôi để anh ta liếm môi mình là đã nhân nhượng hết mức có thể, nhưng đến lúc anh ta định đưa lưỡi vào trong thì tôi đẩy anh ra ngay lập tức rồi dùng dùng bỏ về. Sáng hôm sau tôi gửi cho anh tin nhắn chia tay. Giá như anh ta hôn tuyệt như cô thì có lẽ bây giờ chúng tôi còn cặp kè với nhau.

Nụ hôn của cô đã chuyển xuống cổ. Người tôi run run. Tôi cảm thấy dòng nước ấm trong tôi đang rỉ ra. Có phải cơ thể tôi đang hưởng ứng cùng cô? Cô ta đang cưỡng hiếp tôi... Tôi phải tìm cách thoát khỏi cô ta mới đúng.

- Agrr...! Không..... - Tôi hét lên. Một... à không, có lẽ là hai mới đúng. Hai ngón tay của cô ấy xâm nhập thẳng vào trong tôi. Đau khủng khiếp! Cô lập tức lấy bàn tay bịt chặt miệng tôi lại ngăn không cho tôi hét to hơn. Tôi ứa nước mắt nhìn cô. Mọi thứ trở nên nhạt nhòa. Tôi bắt đầu nấc lên, nước mắt lăn dài xuống gối, cô vẫn không dừng lại mà cứ tiếp tục vào sâu hơn. Tôi khóc. Cô càng vào sâu, tôi càng khóc nhiều.

Bất chợt, cô cúi xuống hôn mắt tôi, rất dịu dàng.

Sáng hôm đó tôi đã khóc rất nhiều khi cô xâm nhập vào tôi. Đau đớn và trống rỗng là những gì tôi cảm thấy. Dù rằng cô hôn rất giỏi và rất biết làm dịu đi cơn đau của lần đầu nhưng vẫn không thể nào xoa dịu đi cảm giác nhục nhã và ê chề mà tôi đang chịu. Có chết tôi cũng không bao giờ ngờ rằng lần đầu của tôi lại rơi vào tay một cô gái. Lúc đó tôi mới 16 tuổi.

- Thả lỏng... - Giọng cô thì thào bên tai.

- Không! Đừng mà! Đau! - Tôi thốt thức cầu xin cô dừng lại khi bàn tay bịt miệng tôi đã lỏng hơn. Đau, thật sự là vẫn rất đau. Cho tới khi bên dưới tôi co thắt mạnh và dường như tất cả trong tôi đang vỡ òa ra. Cô vùi mặt vào ngực tôi, những ngón tay đã di chuyển chậm lại. Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể và trí óc tôi thay cho cảm giác đau đớn vừa rồi. Tôi cảm thấy như mình đang lâng lâng ở nơi vô định nào đó...

Vậy ra đây là tình dục?

Thật khủng khiếp.

Không chỉ lần đầu tiên, mà vài lần sau này vẫn đau. Lúc đó tôi ngây thơ cứ nghĩ màng trinh là thứ màng bao bọc toàn bộ lỗ vào, lần đầu tiên sẽ làm nó thủng và chảy máu. Lần đầu tiên nào cũng phải chảy máu, trừ những người bẩm sinh không có màng trinh ra. Về sau tôi mới phát hiện mình đã sai, rằng màng trinh

nó không bao trùm hết mà chỉ một phần. Nếu biết cách làm thì lần đầu tiên sẽ không chảy máu. Selene không phải không biết cách mà là cô ta cố tình.

Khi ân ái kết thúc cũng là lúc tôi trở về với thực tại. Cô buông tôi ra, nằm lẩn sang bên cạnh, thở hổn hển còn tôi thì lại khóc. Cô vươn một tay tháo cái thắt lưng đang trói hai tay tôi vào đầu giường ra rồi nằm lại bên cạnh. Tôi gắng ngồi dậy nhưng cơn đau từ dưới hạ bộ khiến tôi phải dựa lưng vào đầu giường. Tôi dùng răng để tự cởi trói ỉnh. Tôi nhìn xuống thân dưới mình, vết máu loang lổ trên drap giường trắng hiện lên rõ ràng trong ánh ban mai. Tôi lại thút thít khóc. Lần đầu đáng lẽ phải giành cho John. Liếc nhìn sang cô, tôi thấy cô đang sầm soi bàn tay mình, bàn tay lấp lánh những giọt tiết dịch mà cô đã lấy từ tôi. Ngón tay cô có dính chút máu. Gương mặt cô chẳng biểu lộ điều gì. Tôi nhắm mắt lại rồi thiếp đi từ lúc nào không hay, vì mệt, vì đói và vì đau.

Đột ngột có người lay tôi. Tôi dụi mắt ngồi dậy. Trời đã sáng bạch. Tôi cầu cho những chuyện khủng khiếp ấy chỉ là một giấc mơ tồi tệ. Nhưng giọng nói của cô, cái đau bên dưới và tấm thân không một mảnh quần áo nhắc cho tôi nhớ đây là thực. Tôi uể oải ngồi dậy mặc cho tấm chăn rớt xuống phơi bày gần như toàn bộ cơ thể tôi ra. Lúc này tôi mới nhìn xuống cơ thể mình toàn dấu đỏ, dấu cắn của cô.

Cô gái tóc vàng ấy đứng trước mặt tôi, quần áo trắng hoàng phẳng phiu như lúc làm tình với tôi khi nãy. Cô đưa cho tôi một cái bánh hamburger và một li nước ngọt mà cô hẳn đã mua ở một tiệm ăn nhanh nào đó. Nếu là bình thường tôi sẽ từ chối không ăn vì loại đồ ăn nhanh này sẽ khiến tôi phát phì mà tôi thì đang cần giữ dáng. Một thành viên của đội cổ vũ không thể vác bụng ngấn lên trưng giữa sân vận động được. Nhưng bây giờ tôi rất đói, từ tối hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì, lại thêm cái chuyện vừa nãy. Tôi cầm lấy nó mà ăn ngấu nghiến, mặc cho vài giọt nước sốt rơi lên giường.

- Selene...

Tôi không trả lời, vẫn cứ nuồm nuồm nhai thức ăn. Đôi mắt thì dán chặt xuống giường. Sự tức giận và tủi hổ khiến tôi không muốn nhìn cô.

- Tôi là Selene. Còn em từ bây giờ là Rose, quên cái tên cũ của em đi!

Cái tên “Rose” của tôi có từ đây.

Tôi nuốt ực thức ăn xuống dạ dày nhưng không nuốt trôi được lời nói của cô ta.

- Hãy chuẩn bị, một tiếng nữa ta lên đường.

- Đi đâu? - Tôi ngơ ngác hỏi lại, cảm giác đói biến mất dù tôi ăn vẫn chưa no.

- Đi nơi khác. Chúng ta không ở lại một chỗ quá bốn tháng.

Và nó có nghĩa là khả năng gia đình tìm lại tôi là rất thấp.

4. Chap 3

Sau khi xử hết đồng đồ ăn nhanh cho đỡ đói, tôi gom lại bỏ vào túi bóng rồi buộc lại với ý định ném nó vào Selene. Như biết trước tôi định làm gì, Selene giật lấy cái túi đồ ăn nay đã trở thành túi rác trông ngứa mắt đó từ tay tôi và bỏ vào thùng rác cạnh cái ghế bành gần cửa sổ rồi ngồi xuống chiếc ghế ấy, lưng tựa ghế, chân bắt chéo, mắt nhìn chăm chăm vào tôi, hay đúng hơn là phần cơ thể lộ lỏ phía trên của tôi. Ánh mắt lạnh lẽo của cô làm tôi khó chịu, tuy vậy, tôi cũng chẳng buồn kéo chăn lên che thân. Tôi nhìn ngó lơ đầu đó trong phòng dù sau gáy rịn mồ hôi lạnh. Selene sẽ làm gì tiếp theo?

- Đi tắm, Rose! - Selene cất tiếng sau vài phút im lặng khiến tôi phải quay đầu nhìn cô và tôi thấy cô đang bước gần tới chỗ tôi. Tôi không đáp lại, liếc nhìn cô một cách thách thức rồi lại ngó đi chỗ khác. Tôi đã và sẽ không bao giờ đủ sức để nhìn trực diện vào đôi mắt cô. Đôi mắt xanh thẳm như biển xanh tĩnh lặng, như đại dương sâu thẳm, có kẻ nào biết được hết những gì ẩn sâu trong đó mà không bị nhấn chìm?

Như tôi đây, dù rằng bản thân tôi chỉ biết được một phần rất nhỏ, nhưng cả cuộc đời tôi đã bị chúng nhấn chìm trong khao khát, trong say mê và trong đau đớn, vĩnh viễn và mãi mãi.

Selene đặt bàn tay lạnh lẽo lên vai trần của tôi. Một cơn ớn lạnh quen thuộc truyền dọc xương sống khiến tôi nuốt khan nhưng vẫn cố chấp ngó lơ. Não tôi nhanh chóng điếm qua tất cả những tình huống xấu nhất có thể xảy đến với mình nhưng hành động tiếp đó của Selene hoàn toàn vượt ngoài mọi suy đoán của tôi: cô khoác pyjama lên người tôi. Tôi ngơ ngác nhìn cô.

- Đi tắm mau, chúng ta sắp đi rồi! - Cô nói rồi lôi tôi ra khỏi giường. Tôi loạng choạng bước theo và va vào người cô khi cô dừng lại. Lúc này khi cả hai đã đứng thẳng người, mặt đối mặt, tôi mới thấy chiều à tôi vốn tự hào bấy lâu bỗng trở nên khiêm tốn như thế nào khi đứng cạnh cô. Selene cao hơn tôi nửa cái đầu, điều này càng khiến tôi thêm bất an. Cô vòng tay qua người tôi đẩy tôi vào nhà tắm. - Em có 7 phút.

Selene đóng cửa phòng tắm lại nhường không gian riêng cho tôi.

Tôi thả pyjama xuống sàn, bước vào trong bồn tắm, mở vòi hoa sen. Nước lạnh khủng khiếp nhưng càng lúc càng ấm dần. Tôi ngẩng mặt đón nhận làn nước mát gột rửa cơ thể mình và bắt đầu suy nghĩ về mọi thứ. Khi đưa tay lên vai chạm vào vết cắn khiến vai, tôi hơi rụt lại. Tôi cảm nhận rõ dấu răng của cô in lên da thịt mình như kí ức “lần đầu” bị tước đoạt. Tôi có thể tưởng tượng lại môi cô trên vai tôi, cổ tôi, ngực tôi, môi tôi... Bất giác tôi đưa ngón tay lên chạm môi mình rồi từ từ tiến vào trong. Dòng nước lạt thếch theo ngón tay tôi tiếp xúc với đầu lưỡi. Tôi chợt nhớ lại lúc chúng tôi hôn nhau, cảm thấy giận bản thân mình ghê gớm vì đã để Selene dễ dàng lôi kéo vào trò chơi của cô. Lúc đầu là nụ hôn cưỡng ép, nhưng càng về sau, rõ là tôi chủ động hôn lại Selene khi nương theo sự dẫn dắt của lưỡi cô đi sang miệng cô... Tôi lắc đầu để thoát khỏi mấy suy nghĩ vớ vẩn, vừa lúc tiếng gõ cửa phòng tắm vang lên:

- Nhanh lên, Rose!

Tôi không đáp lại và cũng không có ý định bước ra khỏi bồn tắm.

Sau một lúc, có lẽ chờ tôi lâu quá mà Selene tự động mở cửa bước vào trong. Tôi quay lại nhìn cô. Selene tiến tới, khóa vòi nước hoa sen lại:

- Định đứng ăn vạ ở đây đến bao giờ?

Tôi vòng tay ôm lấy cơ thể mình, hít lấy một hơi một sâu để thu hết can đảm nói với cô:

- Để tôi đi!

Selene nhú mồm nhìn tôi. Tôi cúi gầm mặt xuống. Cô nâng cằm tôi lên, trả lời rành rọt từng chữ:

- Em sẽ đi với tôi!

- Không! - Tôi lắc đầu nguầy nguậy. - Tôi không muốn... Tôi muốn cô để tôi đi, tôi muốn tự do...

- “Tự do” là thứ em không bao giờ có chừng nào em còn sống. - Vừa nói Selene vừa vơ lấy khăn tắm được treo gần đó quấn quanh người tôi. Thấy tôi còn ngần ngại không muốn bước ra, Selene ra lệnh. - Bước ra ngoài! Hay là muốn làm tình ngay đây?

Thế là tôi ngoan ngoãn ra ngoài.

Tôi gom quần áo của mình nằm vương vãi trên giường mặc vào trở lại ngay trước mặt Selene. Giờ thì tôi chẳng còn xấu hổ gì sất. Cái áo bị rách một chút nhưng vẫn mặc được. Selene đưa cho tôi thêm một chiếc áo khoác ngoài màu nâu.

- Cái này có phải là của Marc Jacobs không? - Tôi thốt lên khi cầm nó trên tay. Selene không trả lời mà chỉ kéo tay tôi đi. Trong vài giây tôi nghĩ đến việc giăng ra khỏi tay cô để bỏ chạy nhưng cô không đi một mình, cô còn có hai người nữa chờ cô bên ngoài cửa và hơn chục người nữa chờ cô ở tầng trệt. Bỏ chạy bây giờ là quá liều lĩnh. Tôi khoác áo của Selene lên người khi vài người trong số chúng nhìn chằm chằm vào cơ thể tôi qua chỗ áo rách ấy.

Hành trình lang bạt 5 năm của tôi bắt đầu từ đây.

Chuyến đi khởi hành lúc 11 giờ trưa. Trước khi ra ngoài, chúng bật mắt và trói tay tôi lại rồi mới tổng tôi vào trong xe. Tôi hoàn toàn thể không biết được mình đang bị dẫn đi đâu. Chỉ khi đi được bốn tiếng đồng hồ chúng mới cởi trói, tháo bật mắt tôi ra.

Đó là một chuyến đi tẻ ngắt. Tôi tựa đầu vào cửa xe nhìn con đường như cứ dài mãi và hai bên đường chẳng có gì ngoài những vùng đất cằn cỗi kéo dài tới chân trời. Tôi ngán ngẩm nhìn con đường. Dù có trốn thoát được thì trốn đi đâu?

Đoàn chúng tôi dừng chân trước một cái nhà nghỉ nhỏ. Cách đó khoảng mấy cây số là một thị trấn. Lúc đó khoảng 7 giờ tối. Mọi thứ nửa ẩn nửa hiện dưới ánh đèn neon cũ kỹ. Một đàn em của Selene lo việc thu xếp phòng ốc và hai người nữa vào trấn để mua đồ ăn và những thứ cần thiết khác. Tôi với cô chung một phòng.

Phòng ốc nơi đây thật khủng khiếp. Nhà nghỉ này vốn là “bến đáp” cho các cô gái làng chơi hành nghề. Làm sao tôi biết ư? Dễ thôi, nhà nghỉ cho thuê phòng theo giờ và có vài cái bao cao su đã dùng rồi được nhét ở mép đệm như một vật “kỷ niệm”. Căn phòng chúng tôi ở chỉ được dọn qua loa và cực kì khó chịu với mùi nước hoa rẻ tiền được phun đậm đặc đến nhức đầu nhằm lấp đi cái mùi xú uế của những cuộc ân ái trước đó đã diễn ra trong này. Tôi nhắm mắt nhìn cái giường. Tầm drap bọc bên ngoài tuy đã được thay nhưng cái “chất dịch” đã thấm xuống tận lớp nệm bên dưới. Cái mùi tanh của nó kết hợp với mùi nước hoa rẻ tiền trong đây tạo thành hỗn hợp mùi buồn nôn khó tả.

- Đây không đời nào nằm lên cái giường này! - Tôi hùng hồn tuyên bố.

Selene buông mình nằm lên giường, giang rộng hai tay:

- Vậy thì nằm lên người tôi cũng được.

Có chết cũng không!

- Selene cho... em mượn đồ mặc được không? - Tôi nén tức hỏi xin cô. Lúc đi tôi chỉ mang bộ mình đang mặc từ ngày hôm qua. Người tôi sắp bốc mùi tới nơi, tôi cần phải tắm thêm lần nữa.

Selene lười biếng ngồi dậy, lục trong cái vali của mình một lúc rồi ném cho tôi một chiếc sơ mi quá khổ:

- Mặc tạm đi.

Tắm xong, tôi mặc chiếc áo cô vừa đưa vào người và không mặc đồ lót. Tôi đi ra ngoài tìm được máy sấy tóc ở ngăn bàn trang điểm nhưng nó không xài được nữa. Tôi để ý cái gương của bàn trang điểm được đặt đối diện với chiếc giường và tự hỏi sao người ta lại sắp xếp như thế để làm gì, bởi đặt cái bàn trang điểm ở đó rõ là vướng lối đi. Chán nản, tôi ngồi xuống ghế, tránh xa cái giường nơi cô đang nằm. Làm sao cô có thể nằm yên trên cái giường khủng khiếp đó được nhỉ? Tôi trở nên cảnh giác khi cô cứ nhìn chằm chằm vào tôi.

- Lại đây! - Cô ra lệnh.

Tôi lắc đầu tỏ ý sợ hãi. Để tránh khả năng chuyện sáng nay lặp lại lần nữa, tôi đi vội về phía cửa ra vào.

- Đi đâu đấy?

- Ra ngoài chút! Không có trốn đâu mà lo!

- Nay, bắt lấy! - Selene ném cái gì đó cho tôi.

Đó là một chiếc quần jean.

- Mặc vào rồi ra ngoài! - Selene vẫn nằm trên giường ra lệnh. Tôi làm theo. Đúng là tôi không thể ra ngoài với độc chiếc áo sơ mi này.

Khi tôi mở cửa, cảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là một đàn em của Selene đang ngã giá với một gái làm tiền. Cô ta cười cợt nhả với hắn nhưng gương mặt vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi. Sau đó cô ta nhận một tờ tiền xanh từ hắn rồi quì xuống, kéo khóa quần của hắn ra và áp miệng vào. Tôi đỏ mặt quay đi. Ở lại cùng Selene thì không ổn mà ra ngoài cũng không xong.

Tôi tiếp tục đi xuống quần tiếp tân. Lạy Chúa! Ở đó toàn gái gọi đang mời chào khách. Tôi có thể nhận ra dễ đến 60% “khách” là người của Selene bởi họ có chung một đặc điểm: tất cả đều có hình xăm ở cổ bên phải. Tối đến nhà nghỉ này thành cái “chợ tình” công khai.

- Này cô em tóc đen!

Tôi giật mình nhìn quanh. Có một gã to con, trên áo có gắn phù hiệu của công ti vận tải, đang tiến tới gần tôi. Tôi sợ hãi lùi về phía sau cho tới khi lưng chạm vách tường.

- Bao nhiêu tuổi rồi? - Hắn hỏi tôi. Bàn tay lông lá của hắn chộp lấy một bên ngực tôi làm tôi đau điếng.

Tôi giữ tay hắn lại, cố đẩy nó ra khỏi ngực mình nhưng không thể. Hắn khỏe quá.

- Bỏ tôi ra! - Tôi hét lên.

- Không mặc áo lót sao? - Hắn cười thích thú. - Để xem nào, anh đoán cô em đây cũng không mặc quần lót nốt. - Bàn tay kia của hắn định luồn vào trong quần jean của tôi.

- Không! - Giọng tôi nghe như sắp khóc tới nơi, tôi gắng đẩy hắn ra khỏi người nhưng điều này chỉ làm hắn thêm phần khích.

- “Không”? Không là thế nào? Bao nhiêu một giờ? - Hắn hỏi thẳng, tay đã ngừng di chuyển.

- Tôi không phải là...

- Bỏ cô ấy ra! - Cả tôi và hắn giật mình trước giọng nói của một chàng trai, trầm và đầy uy lực. Tôi nhận ra đó là người đã đi cùng Selene tới nhà tôi và bắt tôi đi.

- Này anh bạn! Tôi thấy cô này trước! - Gã to con giơ nắm đấm đe dọa, có lẽ hắn tưởng anh ta giành “hàng”.

- Cô ấy không phải của mày! Tìm đứa khác đi!

- Nhưng tao chấm nó trước thì nó là của tao! - Hắn gầm lên như một con thú nhưng mặt mày bỗng tái xanh đi khi anh chàng nọ rút từ trong áo một khẩu súng. Thế là hắn đành hậm hực bỏ đi.

- Cám...cám ơn anh! - Tôi lắp bắp nói vì vẫn còn sợ.

- Này! - Anh ta đưa cho tôi hai túi bóng. - Quần áo của cô và đồ ăn tối cho cô và cô Silvester.

Tôi gật đầu nhận lấy. Cô Silvester? Là Selene à? Ra là họ của cô ta là Silvester, Selene Silvester.

- Anh tên gì?

- Gọi tôi là Ivan. Mau về phòng đi. Buổi tối ở đây nguy hiểm lắm!

Tôi nghe lời Ivan trở về phòng. Bước vào phòng, Selene đang xem TV. Vừa nhìn thấy tôi, cô hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng chuyện gì cả! - Tôi trả lời với vẻ bất cần.

- Thật không?

- Thật!

- Cởi áo ra!

- Sao? - Tôi bản thân buột túi xách xuống. Cô ta vừa nói cái gì đấy?

- Rose, cởi áo ra! - Selene nhắc lại.

Bực mình vì tôi vẫn đứng ngây ra, cô tắt TV, chủ động tới gần tôi hơn. Tôi sợ sệt lùi lại mấy bước. Tôi định tông cửa chạy ra ngoài thì bị cô giữ lại. Cô đẩy tôi ngã xuống sàn và dùng sức xé rách áo sơ mi tôi đang mặc. Động tác thô bạo của cô dừng lại khi nhìn thấy một bên ngực tôi đỏ ửng.

- Sao lại thế này? - Selene nhú mày hỏi.

- Có một gã tài xế tưởng em là “gái”... - Tôi run run sợ hãi giải thích.

Selene thở dài, cúi xuống hôn lên bên ngực đỏ ửng ấy rồi kéo tôi dậy trong sự ngạc nhiên của tôi. Cô chỉnh lại áo cho tôi, dịu dàng nói:

- Được rồi. Sau này dù có chuyện gì em cũng phải nói cho tôi biết. Không được giấu. Hiểu chưa?

Tôi nén tiếng thở phào rồi gật đầu dù tôi vẫn không hiểu tại sao phải làm thế cũng như tại sao Selene quan tâm nhưng tôi không thắc mắc. Selene vuốt tóc tôi như một đứa trẻ, điều mà tôi không thích tí nào. Tôi thậm chí không biết sau vài năm nữa tôi có cao bằng cô không. Nếu tôi cao bằng cô thì chắc tôi sẽ không còn sợ cô nữa.

Trước khi đi ngủ cô ấy có đụng chạm vào tôi nhưng chỉ dừng lại ở mức ôm hôn. Dĩ nhiên là cô vẫn phải dùng chút vũ lực ép tôi mở miệng ra để lưỡi cô tiến vào trong. Tôi càng rụt lưỡi lại, cô ấy hôn càng sâu và khiến tôi càng khó thở hơn nên tôi đành phải đầu hàng để hòa vào nụ hôn của cô.

Đêm đó tôi ngồi ngủ gật gù trên cái ghế còn Selene vẫn nằm ngủ ngon trên giường. Tôi nhất quyết không chịu nằm trên cái giường gớm ghiếc đó, lại càng không muốn nằm cạnh kẻ sáng nay đã cưỡng bức mình. Nhưng sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên người Selene, đầu gối lên vai cô. Tôi chống tay ngồi dậy giữa những cái vuốt ve của Selene và bối rối khi nhận ra tư thế hấp dẫn không đúng lúc của mình: phía trên áo bị hở vài cúc và bên dưới khóa quần tôi đang bị Selene kéo xuống, tay cô chuẩn bị luồn vào trong. Tôi ngay lập tức bật dậy chuẩn vào nhà tắm trước.

Vài tháng sau Ivan tiết lộ cho tôi biết: chính Selene hôm đó đã gọi cho anh đến giải cứu tôi khỏi con lợn ở cầu thang. Điều đó giải thích cho hành động kì quặc của cô khi xé áo tôi.

Ra là cô đã biết tất cả, Selene.

5. Chap 4

Chuyến đi kéo dài hết ba ngày. Cái nhà nghỉ của đêm thứ hai cũng tệ không kém cái trước đó. Lần này thì tôi chỉ dám quanh quẩn trong phòng với Selene và khéo léo tránh những cử chỉ âu yếm bắt đầu quá đà của cô với lí do tôi vẫn còn đau bởi dư âm của “lần đầu tiên”. May mà Selene còn chút nhân từ nên tha cho tôi. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô chịu để tôi yên khi mà cưỡng ép tôi vào những nụ hôn nồng nàn còn bàn tay cô thì du ngoạn khắp thân thể tôi và dừng lại rất lâu ở ngực tôi.

Tôi không phải là lesbian như Selene nhưng phải thừa nhận là ở một mức nào đó tôi vẫn bị cuốn theo dòng cảm xúc mê mẩn của cô.

Cuối cùng chúng tôi cũng dừng chân vào một buổi chiều ngày thứ ba của chuyến đi chán ngắt này. Đó là một thành phố lớn và nhộn nhịp. Khi tôi còn chưa kịp xác định đây là thành phố gì thì đã bị tổng vào một căn phòng. Ivan bảo tôi và Selene sẽ ở đây trong một tháng tới, bữa ăn sẽ được đưa đến tận phòng. Tôi nhìn quanh phòng: có một tủ quần áo, một chiếc nệm, một cái TV và một bàn trang điểm à và cái nhà tắm kia nữa.

Bỗng có hai tên giữ chặt tôi lại.

“Cạch”

- Cái gì đây?-Tôi nhìn Ivan dùng sợi xích dài khoảng 60cm, vừa tầm một bước chân, xích hai chân tôi lại.

- Dây xích chân. Selene mua cho cô đấy. - Ivan đứng lùi ra để ngắm sợi xích.

Dây xích chân? Tôi không cần!

Tôi chợt nghĩ ra một chuyện:

- Nhưng mà với dây xích này thì làm sao tôi...cởi đồ đi tắm được? - Lúc đó tôi mặc một quần short. Bạn biết đấy, làm sao có thể cởi ra khi chân mình bị xích vào nhau như vậy? Hi vọng cái lí do này sẽ khiến anh ta tháo cái dây xích này ra.

- À cô Silvester có dặn nếu cô muốn đi tắm thì gọi chúng tôi tháo xích cho cô. Bao giờ cô tắm xong thì xích lại. - Ivan bình thản trả lời rồi ngoắc tay ra hiệu cho hai tên kia ra ngoài cùng anh.

Cô được lắm, Selene!

- Selene đi đâu vậy, Ivan? - Tôi hỏi trước khi anh đóng cửa phòng.

- Kiểm tiền.

Sau đó Ivan khóa cửa lại.

Chỉ còn một mình tôi. Tôi ngồi lên bàn trang điểm đang đưa chân mình khiến sợi xích ở chân tôi kêu leng keng làm tôi chán nản cùng cực.

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trời nắng chiều rất đẹp. Nhưng tôi không được ra ngoài để tận hưởng nó. Để giết thời gian, tôi bắt đầu thả mình vào những suy nghĩ vẩn vơ và nỗi nhớ cuộc sống trước đây của mình. Giờ thì tôi đang vất vưởng đâu đó trên Trái Đất này, hoang mang trước những gì đang và sẽ tới. Tôi không biết tương lai của tôi sẽ thành cái gì, nó đang đi chệch khỏi quỹ đạo mà tôi đã vạch ra trước đó. Tôi không đời nào mình chấp nhận một mối quan hệ đồng tính, thậm chí ngay cả lúc này. Tôi từng hứa theo lũ bạn để trêu chọc một cậu gay ở trường. Nực cười làm sao khi chẳng bao lâu sau chính bản thân mình cũng vướng vào thứ kinh khủng này.

Selene Silvester...

Đến tận bây giờ tôi cũng thể tin cô ta đồng tính. Ý tôi là nhìn cô ấy xem, đúng kiểu quyến rũ mà bọn đàn ông vẫn khao khát, từ ánh mắt đến dáng người. Nếu tôi là đàn ông thì chắc tôi cũng sẽ điên đảo vì cô.

Nhưng tôi chỉ là một cô gái bình thường.

Tôi ngưỡng mộ vẻ đẹp cũng như phong cách thời trang của cô nhưng với những gì cô đã làm với tôi, tôi không thể nào ưa cô được. Hiển nhiên là vậy. Tôi đã bị cưỡng bức bởi một gã đàn ông nào đó còn hơn là bởi một người phụ nữ như cô.

8g tối, Selene về. Cô tháo dây xích cho tôi và bắt ngờ bảo tôi đi cùng cô mua đồ. Tôi hào hứng đi cùng. Cơ hội cho tôi trốn thoát đã đến.

Chúng tôi đến trung tâm thương mại của thành phố. Selene nắm chặt tay tôi khi hòa vào đám đông người qua lại. Nhân lúc đó, tôi giằng tay ra khỏi cô và chạy lẫn vào dòng người lên xe bus. Ngồi lên xe buýt, tôi sung sướng khi cho rằng mình đã thoát và tự cho phép mình được an tâm. Tôi lân la ngồi gần tài xế.

- Bác tài? - Tôi nói.

- Sao? - Giọng của ông ta có vẻ đang bức bối.

- Xin hãy đưa tôi tới đồn cảnh sát. Bọn bắt cóc đang đuổi theo tôi. Tôi vừa mới thoát khỏi chúng. Làm ơn!

- Tôi khẩn khoản cầu xin ông ta.

“Két!”

Xe buýt bỗng dừng lại đột ngột khiến tôi chao đảo suýt ngã chúi đầu về phía trước nếu không kịp chống tay lên thành ghế. Ngẩng đầu nhìn lên thì tôi دید người khi nhìn thấy Selene, Ivan và một số người nữa đang đứng chặn xe buýt.

Ông tài xế ló ra ngoài cửa định chửi một trận thì họ xông vào trong xe. Chân tay tôi mềm nhũn ra. Tôi ngồi bệt xuống sàn xe.

- Xin lỗi ông! - Selene cũng lên xe - Em gái tôi - Cô chỉ tay vào tôi - Tôi chỉ muốn đưa em gái tôi về. Nó định bỏ nhà đi bụi với đám bạn lêu lổng của nó. May mà chúng tôi sớm phát hiện ra.

Ông tài xế gật gù:

- Đưa nó về và quán chặt vào. Bọn choai choai bây giờ đổ đốn lắm. Vừa nãy nó còn bảo tôi đưa nó tới đồn cảnh sát vì bị bọn bắt cóc đuổi theo.

- Không! - Tôi gào lên - Chính họ là những kẻ bắt cóc. Họ đã xông vào nhà tôi rồi bắt tôi đi. Nếu không tin ông cứ đưa tôi đến đồn cảnh sát...

- Ôi, Rose! - Selene thở dài ra chiều lo lắng. - Em lại xài ma túy nữa à?

Sau đó ông tài xế vội đuổi tôi xuống xe và không thèm nghe tôi phân bua gì cả. Giữa một cô gái ăn vận hàng hoàng phong lưu và con nhóc trông lôi thôi lếch thếch thì dĩ nhiên là ông ta tin Selene hơn rồi.

Ivan khóa chặt tay tôi lại và nhét tôi vào chiếc xe đỗ gần đó. Selene ngồi ghế trên. Không khí chìm trong im lặng đáng sợ. Tôi không dám ngẩng mặt lên. Tôi rất sợ, họ sẽ làm gì tôi tiếp theo?

Về đến phòng, hai tên giữ tôi lại và ép tôi quì xuống. Selene bước đến. Tay phải của cô cầm một điều thuốc trắng đường kính chỉ bằng 2/3 thuốc lá bình thường còn tay trái thì cầm một cái roi dây.

- Em nghĩ mình thoát được ư, Rose? Chọn một cái đi. Hình phạt cho cái tội dám trốn đi!

- Là sao? - Tôi nhìn chằm chằm vào hai thứ cô đang cầm, trán rịn mồ hôi lạnh.

- Roi da, một trận là thôi. Còn loại này... - ngưng một nhịp, Selene nói tiếp - ...sau này bất kì lúc nào tôi đưa nó cho em thì em bắt buộc phải dùng.

- Nhưng nó là cái gì? - Tôi nhìn chằm chằm vào điều thuốc. Tôi không nghĩ có đơn giản chỉ là một điều thuốc lá thông thường.

- Một loại ma túy, Rose.

Tôi hiểu ý đồ của Selene. Nếu tôi chọn roi da, sẽ rất đau nhưng rồi sẽ qua nếu tôi cứ ngoan ngoãn ở yên trong này. Còn điều thuốc kia, tuy không đau đớn nhưng sẽ trói buộc tôi vào cô hoàn toàn. Tôi từng thấy một đứa bạn tôi lên cơn thèm thuốc trông kinh khủng thế nào, dù nó đã được đi cai nghiện nhưng nó sẽ không bao giờ có thể dứt khỏi ma túy hoàn toàn.

Tôi cần môi suy nghĩ một lúc. Chọn roi da có lẽ là khôn ngoan hơn.

- Tôi...chọn roi da.

Selene lãnh đạm gật đầu.

Tôi nằm úp xuống, đưa hai tay lên đầu cho Ivan giữ chặt lại. Anh lấy một chiếc khăn đưa trước miệng tôi:

- Nếu không muốn tự cắn vào lưỡi mình thì cắn vào đây.

Tôi ngậm lấy cái khăn. Tiếng roi da vun vút quất và lưng tôi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy đau đớn như vậy kể từ hồi bị gãy tay năm 10 tuổi. Tôi cắn chặt chiếc khăn mạnh tới mức hàm tôi đang tê dại đi, và lưng tôi cũng vậy, đau và nóng rất. Nước mắt tôi không ngừng rơi.

Hình phạt cuối cùng cũng dừng lại. Tôi đau tới mức không thể đứng dậy nổi. Tôi tưởng tượng lưng tôi bây giờ hẳn đã nát bấy ra. Nhưng ngạc nhiên thay, khi nhìn lại lưng, tôi chẳng có vết máu nào cả, chỉ có những vết rằn đỏ chỉ chút mà một tuần sau chúng cũng biến mất không để lại vết tích nào.

Selene quần lại cái roi da rồi bỏ đi không quên kèm theo câu đe dọa:

- Lần sau là chết đấy, Rose. Không chỉ mình em mà cả gia đình em. Và đừng bao giờ rời khỏi chỗ cư trú. Đó là lệnh.

Lời đe dọa của cô thật sự có tác dụng khi nó làm tôi ớn lạnh cả người. Từ đó cái ý nghĩ chạy trốn chỉ mãi tồn tại trong suy nghĩ của tôi và không bao giờ được thực hiện, ít nhất là vì gia đình tôi.

Khi Selene đi khỏi. Ivan mới nói:

- Cô thật là...Cô Silvester cố tình dẫn cô ra ngoài. Cô ấy biết là cô sẽ lợi dụng chuyện này để chạy trốn. Cô Silvester chỉ chờ cho đến lúc đó, khiến cô xài ma túy và lệ thuộc vào cô ta hoàn toàn. Dẫn sao chọn roi da thì cô cũng rất khôn ngoan đấy và cũng rất... can đảm, Rose.

Tôi thở hắt. Selene rất đáng sợ và cũng rất quí quý. Một người không những tôi phải sợ mà còn phải cần thận nữa. Đâu đơn giản mà Selene Silvester đứng đầu cái tổ chức này, phải không?

6. Chap 5

Agrrr.....

Tôi gắng đẩy Selene ra khi cô đang làm cho cổ tôi rớm máu nhưng không được. Hôm nay cô có vẻ “bạo lực”. Cô ấy liên tục cắn tôi. Ngực tôi, vai tôi, cổ tôi và cả môi tôi nữa đều in dấu răng của cô. Đây là lần thứ hai tôi và cô quan hệ. Cảm giác ghê tởm vẫn như lần đầu. Sau 24 giờ trừng phạt tôi xong, Selene đã lập tức đè tôi xuống nệm khiến tôi giật nảy mình lên khi lưng chạm xuống nệm. Mặc cho tôi kêu đau, cô vẫn làm những gì mình muốn. Tôi vì trận đòn hôm trước mà sức lực như tiêu tan nên không thể phản kháng lại một cách mạnh mẽ như lần trước. Cũng may mà bên dưới cô khá dịu dàng, chỉ là cách cô hôn rất bạo lực.

Chuyện đó lặp đi lặp lại cả tuần, Selene cố tình động vết thương của tôi khi ấn tôi thật mạnh xuống nệm khiến chúng nhức nhối hơn để buộc tôi ngoan ngoãn nằm dưới thân cô. Dần dần tôi cũng thôi không phản kháng cô nữa khi nhận ra càng chống lại Selene thì cô sẽ càng làm tôi đau đớn. Selene rất hài lòng với sự ngoan ngoãn này mà nhẹ nhàng với tôi hơn.

Đêm nay cũng như mấy đêm trước, tôi lại cùng Selene chơi những trò tình ái suốt đêm. Kết thúc trò chơi, Selene vuốt tóc tôi, hôn lên những vết cắn trên người tôi. Cô hôm nay thật kì lạ nhưng tôi chẳng hơi đâu tìm hiểu xem đã có chuyện gì sau mấy đợt ân ái triền miên với cái lưng đau nhức như vậy. Selene nằm cạnh tôi thì thoảng vẫn buông những tiếng thở dài còn tôi thì cố quên đi cơn đau để ngủ với hi vọng sáng mai tỉnh dậy sẽ nhận ra mọi thứ chỉ là giấc mơ...

- Rose! Rose! Dậy ngay!

- Hmm? Mấy giờ rồi? - Tôi đang ngủ ngon thì bị Selene gọi dậy.

- Chúng ta phải rời đi ngay!

- Sao cơ? - Tôi gắng ngồi dậy.

- Nhanh lên!

Giọng của Selene không giữ được vẻ lãnh đạm như mọi khi, nó nghe rất vội vàng và cả lo lắng nữa. Nó làm tôi tỉnh ngủ. Tôi dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng vẫn biết tốt nhất là nghe theo cô.

Chúng tôi xuống tầng trệt. Cả căn nhà tối om. Điện cả khu đã bị ngắt, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ mà chúng tôi mới thấy được đường đi. Bàn tay đang toát mồ hôi lạnh của Selene nắm lấy tay tôi khiến tôi cảm nhận được sự nguy hiểm mà chúng tôi đang đối mặt. Tôi cảm giác như mình đang tham gia vào một bộ phim hành động vậy, hồi hộp không biết mình sẽ bị giết lúc nào. Những trải nghiệm kiểu như vậy sau này tôi cũng được nếm lại nhiều lần.

Cuối cùng thì tất cả lên xe an toàn và phóng với tốc độ kinh hoàng. Hẳn đã có chuyện gì khủng khiếp lắm. Có thể là cảnh sát đã mò ra họ hay một băng mafia nào đó đang đe dọa.

- Chết tiệt, Robert! Làm thế nào mà hàng bị kẹt? - Selene cố kiềm giọng mình lại để không hét lên.

- Có thể chúng ta quên hỏi lộ ông hải quan mới lên thay? - Người cầm vô-lăng tên Robert ấy gợi ý.

- Sao?

- Cái gã William vui vẻ đã bị bắt rồi. Bây giờ là có một tay mơ nào đó lên thay cho ông ta và chúng ta vẫn chưa hỏi lộ cho hắn. Hình như hắn tên là Peter, Peter Kingston.

- William bị bắt lúc nào?

- 2 giờ trước.

- Hàng cũng bị kẹt hơn một tiếng trước. - Selene nghiêng răng.

- Vâng, cô Silvester, ta phải làm sao đây? - Hắn đưa một tờ giấy ra sau. - Số điện thoại của hắn. Thành Chris vừa mới dò được và nó cũng ở đó...

Selene gật đầu. Cô giật lấy tờ giấy. Xe tấp bên lề. Selene lao ra ngoài, sử dụng điện thoại công cộng và chắc là gọi cho cái ông Peter gì đó. Cuộc nói chuyện đã kéo dài hơn 10'. Một mỗi, tôi ở trong xe quyết định nằm dài trên băng ghế sau để tiếp tục ngủ. Hình như đêm nay tôi không được phép ngủ thì phải. Chỉ mới nhắm mắt được một chút thì tôi cảm thấy môi mình ươn ướt. Có ai đó đang hôn tôi, rất lạ lẫm. Môi người đó nhàn nhạt và thô ráp, không mềm mại và người đó cũng không có mùi nước hoa đắt tiền phẳng phất. Tôi giật mình mở mắt và đẩy cái người đang hôn tôi ra. Là Robert.

- Sao thế, Rose? - Hắn cười nham nhở nhìn tôi- Selene vẫn ở trong cái bốt kia để đàm phán. Cô ấy bảo đưa em đi trước. Lát sẽ có xe đón cô ấy sau. Chúng ta hẹn nhau trong vòng 3 tiếng nữa gặp nhau cạnh hồ. Chỗ này là bìa rừng, ban đêm chẳng ai lai vãng đâu. Trong xe chỉ có anh và em và còn lâu lắm mới hết 3 tiếng.
- Hắn đưa tay vuốt má tôi làm tôi nổi hết da gà. - Ngoan, chỉ 15' thôi!

- Thôi đi! - Tôi gắt - Để tôi yên!

- 50\$? Thế nào? Selene sẽ không biết chuyện em và anh đâu. Với lại đằng nào em cũng còn gì đâu? Anh cá rằng Selene chắc chắn không thể làm em thỏa mãn như anh được. Dù sao cô ta cũng chỉ là phụ nữ.

- Nhưng cô ta không làm tôi thấy thỏa mãn bằng anh! - Có lẽ điều này nó hơi mâu thuẫn với suy nghĩ của tôi rằng thà bị cưỡng hiếp bởi một người đàn ông còn hơn là bởi một người phụ nữ như Selene, nhưng chính xác là lúc đó tôi cảm thấy gã đó vừa đáng thỏa mãn lại vừa đáng khinh, cái loại còn tệ hại hơn cả Selene.

Hắn khựng lại. Nhân lúc đó, tôi tông cửa xe chạy ra ngoài. May cho tôi là hắn quên khóa cửa xe. Tôi chạy hết tốc lực lao vào bóng tối. Tôi không biết và cũng không cần biết mình đang chạy đi đâu. Tôi phải thoát khỏi hắn.

Giờ nghĩ lại, lẽ ra lúc đó tôi nên chạy vào trong rừng mới phải. Nếu tôi làm thế, biết đâu tôi đã sớm thoát khỏi Selene.

Tiếng động cơ xe gầm rú bên tai và ánh đèn pha sáng rực sau lưng khiến tôi còn hoảng loạn hơn nữa. Hắn đã đuổi kịp. Hắn túm lấy tóc tôi giật lại đằng sau. Hắn gầm lên như một con thú, liên tiếp tát tôi còn miệng thì liên tục chửi tôi bằng đủ thứ tục tĩu:

- Đồ khốn khiếp! Mày tưởng mày là ai, hửm? Từ chối tao? Mày làm như mày có giá lắm hả con đĩ? À không, mày không phải là đĩ. Mày chỉ là một thứ đồ chơi, một con nô lệ thôi! Mày thậm chí không bằng một con đĩ hạng bét!...

Tôi chỉ biết ôm đầu bất lực để đỡ lấy những cái tát của hắn. Từng lời hắn nói như cửa vào tim tôi. Tôi biết điều hắn nói không hẳn là sai. Tôi tự ý thức được hoàn cảnh của mình lúc đó. Tất cả những gì tôi có thể làm là quanh quẩn trong phòng và phải cẩn thận chấp nhận những yêu cầu của Selene và chửi mình cô mà thôi. Người ta có thể gọi những người như tôi là “gái bao”. Nhưng gái bao còn được tự do và tự nguyện vì lợi ích nào đó từ kẻ bao cô ta. Còn tôi, tôi không tự do, không tự nguyện và cũng chẳng cần ở cô điều gì. Có lẽ từ “nô lệ” đúng với tôi hơn. Cuối cùng hắn cũng ngưng lại, quăng tôi sang một bên, ánh mắt hắn ngơ ngàng nhìn về phía trước. Tôi cũng dõi theo ánh nhìn của hắn. Selene và đàn em của cô ta đang ở đây, ngay trước mặt. Tôi thở phào tạ ơn Chúa. Tôi không thoát khỏi Selene nhưng ít nhất là tôi cũng thoát khỏi thằng khốn này.

- Làm thế nào mà...? - Hắn lắp bắp hỏi. Trông hắn như một con cừu non tội nghiệp đứng trước một bầy sói. Tôi cười khẩy. Ra là hắn không chỉ đáng thỏa mãn, đáng khinh mà còn hèn nhát nữa.

- Tôi để quên cái túi xách trên xe. Trong đó có một cái điện thoại di động được cài GPS.

- Sao cô dám xài GPS? Bọn cớm sẽ lùng ra cô.

- Thế nên cái túi xách mới ở trên xe anh. Hai người vốn để đánh lạc hướng chúng mà. Chuyện với ngài Kingston khá suôn sẻ và với một số cảnh sát nơi đây nữa. Họ đã bỏ qua cho chúng ta vì thế mà hai người không cần phải làm phiền nhữ nữa. Tôi đến để đưa hai người đi cùng. Quay về xe và tiếp tục thôi. Không nên tiếp tục dây dưa ở đây.

Tôi thấy cơ mặt hắn giãn ra. Còn Selene, không biết có phải do tôi tưởng tượng không mà trong một khoảnh khắc, tôi thấy mắt xanh cô lóe lên một tia sáng kì dị như mắt sói trong đêm. Selene tới gần tôi kéo tôi đứng dậy. Chúng tôi quay trở về xe của Robert. Trên xe, Selene xem xét mấy vết bầm tím trên gương mặt

tôi. Tôi hoàn toàn không thể đoán được cô nghĩ thế nào về những vết thương này do gã kia gây ra cho tôi nhưng tôi biết là cô lo cho tôi. Thế rồi cô hôn môi tôi. Tôi mở to mắt nhìn cô rồi nhìn Robert qua kính chiếu hậu có thể thấy hân kinh ngạc thế nào. Tôi khê rên vì lưỡi cô chạm vào vết cắt trên môi tôi. Rồi tôi cũng nhắm mắt hôn đáp trả lại cô.

Chọc tức gã Robert bằng cách này cũng khá thú vị nhưng sau này tôi mới hiểu nó cũng là lời cảnh báo ngầm của Selene cho hẳn vì từ đó Robert không bao giờ dám bén mảng gần đến tôi nữa với một ngón tay út bị mất.

7. Chap 6

Hình như vụ làm ăn của Selene thuận lợi trở lại nên trông cô rất thoải mái trong suốt chuyến đi. Chúng tôi dừng chân trước một nhà nghỉ dọc đường. Tôi phải chấp nhận sự thật là hầu hết các nhà nghỉ trên những tuyến đường dài đều rất lộn xộn. Không phải cave thì cũng là nơi tập hợp của bọn du đãng. Khi chúng tôi bước vào trong, có mấy tên cầu bơ cầu bất xăm trở đầu nhìn chúng tôi chằm chằm khiến tôi rợn người dù biết chúng chẳng dám làm gì tôi.

Selene chườm đá lạnh lên vết thương trên mặt của tôi làm tôi khê rên lên vì đau.

- Aw, lạnh quá! Có chắc cách này hiệu nghiệm không vậy, Selene?

Selene gật đầu, giọng đều đều:

- Chắc chắn. Ngày xưa tôi vẫn làm thế ẹ tôi sau mỗi lần bà cãi nhau với bố tôi. Rất hiệu nghiệm.

Tôi lặng người một chút rồi lí nhí nói:

- Em xin lỗi

- Ừ.

Không khí bỗng chìm vào im lặng. Tôi bối rối vì đã gọi lại chuyện không vui của Selene. Cho dù bạn không ưa một ai đó thì dù vô tình gọi nhắc họ về quá khứ buồn thì cũng cảm thấy bản thân tội lỗi phần nào. Sự im lặng vẫn cứ tiếp diễn ngay cả khi vết thương trên mặt của tôi được chăm sóc xong và Selene bỏ ra ngoài đi đâu đó. Lần đầu tiên tôi tò mò về quá khứ của Selene nhưng sự tò mò ấy đã bị tôi gạt phắt đi bởi chính Selene ở hiện tại tôi còn không hiểu và không muốn hiểu nữa là quá khứ của cô.

Cách vài trăm mét là một nhóm đông người du mục quây quần lại để dựng lều tạm thời, nói đúng hơn là một buổi hội hay lễ gì đó. Nó rất náo nhiệt, đông vui ồn ã. Tiếng nhạc văng vẳng tới tận phòng chúng tôi. Ngó qua cửa sổ, tôi có thể thấy một khoảng trời sáng rực khác hẳn với cái ảm đạm và buồn bã trong này. Tôi cảm thấy hứng khởi và muốn ra ngoài đó chơi thỏa thích. Từ trước tới giờ tính ham vui của tôi thắng trong hầu hết các trường hợp. Lần này cũng vậy. Dù biết bản thân đang bị giam nhưng tôi vẫn nhất quyết phải đi bằng được. Bạn có thể gọi tôi là con thần kinh vì dám đòi đi chơi trong khi thân mình bị giam giữ nhưng tôi khi đó vẫn là một đứa trẻ. Có lẽ gặng nài nỉ Ivan (anh ta là người duy nhất tôi tin tưởng trong đám lâu la đó) đi cùng thì chắc chúng cũng cho tôi ra. Nhưng khi vừa mở cửa phòng thì thấy Selene đứng trước mặt. Chết tiệt! Tôi thắm rửa. Sao cô ta xuất hiện đúng lúc quá vậy?

- Đi đâu? - Selene cau mày hỏi, trông cô không được vui.

- Em... - Tôi lắp bắp - ở ngoài kia có lẽ hội có vẻ rất vui, em muốn đi.

- Sao? - Selene nhìn tôi như thể tôi vừa phạm phải tội gì khủng khiếp lắm- Ai cho đi mà...

- Em tính đi cùng Ivan. Ivan sẽ quản em. - Tôi gượng cười.

- Không được!

Sau đó thì tôi phải gặng nài nỉ Selene gần 10' thì cô ta mới đổi ý. Tôi đoán là vì cô không muốn nghe tôi mè nheo nữa nên mới gật đầu. Selene đi cùng tôi, giắt một khẩu súng ngắn sau lưng và khoác jacket đen bên ngoài để che nó đi. Trước khi đi cô còn nán lại vài phút để dặn dò gì đó với đàn em.

Lễ hội chỉ cách nhà nghỉ khoảng 300m về phía bắc. Tôi tạm quên đi tình trạng hiện giờ của mình, hào hứng tham gia các cuộc vui. Khá nhiều người hỏi viết thư trên mặt tôi thì tôi trả lời là do chống lại một tên du đảng trên đường về và may là tôi thoát được. Tôi không nhớ mình đã tham gia bao nhiêu trò, chỉ nhớ là tôi đã rất vui vẻ và Selene không tham gia trò nào cả. Cô chỉ đứng nhìn và hào phóng chi trả cho tất cả. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình được nâng từ mức “nô lệ” lên “gái bao”. Một nguyên tắc ngầm cô đặt ra trước đó là tôi không được giữ một xu nào trong người.

Khi đi cùng nhau tôi có thể nhận thấy rằng hình như mọi ánh mắt đang đổ dồn về chúng tôi một cách kín đáo và ngưỡng mộ. Một cô gái tóc vàng xinh đẹp như Selene vẫn luôn thu hút mọi ánh nhìn. Nếu họ mà biết được cô ta là một “bà trùm” hay là đồng tính và người đi bên cạnh là tình nhân của cô thì không biết họ sẽ nghĩ thế nào.

Đã khuya, chúng tôi định quay về nhà nghỉ thì tôi chợt thấy một bà bói người Gypsy. Không cần xin phép Selene, tôi đi tới chỗ bà ấy. Cô lặng lẽ bước theo sau tôi. Bà lão chào chúng tôi bằng một nụ cười đôn hậu rồi mời chúng tôi ngồi đối diện với bà. Có một bộ bài tarot được đặt trước mặt tôi.

- Cô bé có gì muốn hỏi?

“Bao giờ tôi mới thoát khỏi cô ta?” - Đó là câu tôi muốn hỏi nhất nhưng chỉ dám giữ lại trong đầu.

- Ừm, hỏi về tình duyên được không bà? - Tôi chọn một câu mà phần nhiều lũ con gái tuổi teen như tôi thường hỏi. Tôi mong trong câu hỏi tình duyên ấy có chỉ cho tôi lối thoát thân.

Bà ấy gật đầu, đưa cho tôi bộ bài, bảo tôi vừa xáo bài vừa nghĩ tới điều tôi muốn hỏi. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến John...

Và có chút băn khoăn về kẻ đang biến tôi thành nô lệ tình dục kia nữa...

Tôi đưa lại bộ bài cho bà. Bà trải bài ra, bảo tôi dãy rút ra 6 lá và tôi làm theo. Tôi đưa từng lá bài cho bà. Bà ấy cầm lần lượt từng lá xếp theo hình chữ “L”. Tôi chỉ nhớ ý nghĩ của 3 lá bài vì chuyện xảy ra cũng đã lâu và tôi cũng chỉ mới nhớ ra nó gần đây. Đó là 3 lá lần lượt trả lời cho 3 câu : “Trải nghiệm tình yêu trong quá khứ? Hiện tại? Tương lai?”. Lá “The Star” cho quá khứ, một trải nghiệm tình yêu đầy hi vọng và đẹp đẽ nhưng không thành. “John”- tôi thì thầm, không màng tới cái cau mày của Selene. Lá “The Devil” cho hiện tại, nó liên quan tới tình dục nhiều hơn và tôi đang dính vào nhiều điều tồi tệ. Tôi liếc nhìn Selene đang nhếch mép cười nhạt vào lá bài rồi nhìn “The Devil” thì thầm nghĩ: “Chính xác ra là tôi đang bị trói vào một con quỷ thật sự!”. Và lá bài “The Tower” cho tương lai: sụp đổ, thất vọng và đau đớn. Tôi bản thân nghĩ có chẳng đây là tương lai của tôi và John, chúng tôi thật sự không thể đến với nhau được ư?

Tạm biệt bà lão Gypsy để ra về, tôi nhờ Selene mua thêm một chai rượu nhỏ để uống dọc đường bởi tôi chưa đủ tuổi để mua rượu. Selene đưa chai rượu cho tôi. Tôi không khách khí giật lấy nó từ tay cô, mở nút chai và tu liền một lúc mấy ngụm trước cái nhìn bình thản của cô. Loại rượu Selene mua có nồng độ cồn khá nhẹ nên nó lọt đối với một người từng tu đủ thứ rượu mạnh trước đó như tôi. Tôi bảo cô lần sau mua loại rượu nào nặng hơn nữa, rượu gì mà như nước lã. Tôi đang rất không vui vì John, lại thêm mùi rượu vào nên tâm trạng càng tệ.

Lúc về, tôi đi trước Selene vài bước, miệng vẫn thỉnh thoảng tu vài ngụm rượu nước lã. Lúc này tôi không muốn nhìn bản mặt của cô ta. Lẽ ra tôi được yên ổn sống hạnh phúc với những giấc mơ của mình. Tại cô ta mà tất cả đều bị dẹp sang một bên. Tôi hận cô ta vô cùng. Quảng đường trở về trong im lặng. Selene rất kiệm lời còn tôi thì chẳng bao giờ mở miệng gợi chuyện với cô. Đột nhiên cô kéo tay tôi lại khiến tôi mất đà ngã vào cô. Hơi rượu làm tôi bốc hỏa và hung hăng đẩy Selene ra thì bất ngờ cô hôn tôi. Tôi vô thức buông rơi chai rượu đã vỡ một nửa. Đây là lần đầu tiên cô hôn tôi mà không mang chút dục vọng nào, nó thật sự rất nhẹ nhàng, thanh thuần và trong sáng như thể tôi là người yêu của cô vậy. Nó khiến tôi ngạc nhiên vô cùng.

Đêm hôm đó tôi bị đẩy vào trong xe của cô và để mặc cô chiếm đoạt mình như cô đã làm nhiều lần trước đó. Selene không đủ kiên nhẫn chờ tới khi chúng tôi về phòng.

Rất lâu sau này, khi nhìn cô lần cuối cùng qua làn nước mắt, tôi mới nhớ ra chuyện bói tarot ngày trước và cay đắng hiểu ra rằng: lá “The Tower” sụp đổ, thất vọng và đau đớn ngày đó tôi đã rút không phải nói về John mà là cô, Selene Silvester...

8. Chap 7

Những tia nắng xuyên qua cửa kính chiếu thẳng vào mắt khiến tôi khó chịu tỉnh giấc. Tôi nheo mắt tránh cái chói chang của mặt trời, cố nâng người để gượng dậy nhưng không thể. Selene vẫn đang ngủ, cô nằm trên người tôi và ôm tôi cứng nhắc. Mùi hoan ái vẫn còn trong cái xe này làm tôi thêm khó chịu. Không phải lần đầu tôi ngủ với cô nhưng cái chuyện đó vẫn khiến tôi ghê sợ. Tôi hoàn toàn là “gái thẳng”, việc phải làm tình với một cô gái khác khiến tôi thấy kinh tởm.

Cuộc hành trình không biết nơi đến của tôi cứ lặng lẽ diễn ra như vậy trong suốt hơn năm trời. Họ đưa tôi đi và tôi buộc phải theo họ. Những điểm dừng chân không bao giờ quá 4 tháng. Tôi chỉ biết là Selene buồn vũ khí và ma túy, hình như cũng nhúng tay vào việc buôn người nữa. Tôi ngờ là chuyện gì cô cũng nhúng tay vào. Họ vượt qua trót lọt các trạm kiểm soát bằng những tờ giấy màu xanh.

Có lần tôi nghe lén cuộc trò chuyện của Selene với một đàn em của cô. Hắn đã hỏi cô đại loại là mang cái đồ vô tích sự tức là tôi theo làm gì, chỉ tổ vướng bận chân tay. Selene vừa kiểm tra súng vừa trả lời rằng:

- Có nhiều lí do. Chủ yếu là hắn. - Nói đến đây Selene thở hắt, đôi mắt xanh vốn bình lặng bỗng xao động.
- Tôi muốn hắn phải đau vặt, phải đau đớn...

Tên đó định hỏi thêm nữa nhưng Ivan chạy tới cắt ngang bằng một thông báo có chuyện gì đó và thế là cả ba lên xe đi mất.

Tôi không biết “hắn” của cô là ai nhưng chắc phải có dính dáng đến tôi thì cô mới mang tôi đi. Tối đó, ngay cả trong lúc làm tình với Selene, tôi cứ miên man nghĩ về “hắn”, gặng đoán xem đó là ai nhưng đành chịu. Sự không tập trung của tôi khiến cô không hài lòng. Cô bảo tôi những lần sau tôi phải tập trung. Cô thích làm tình với người chứ không phải là với khúc gỗ!

Chặng dừng chân trong 3 tháng kế tiếp của chúng tôi là một thị trấn nhỏ vùng ngoại ô. Tôi nhớ rất rõ cái thị trấn này bởi nó là nơi đánh dấu đậm nét chuỗi ngày đau đớn cùng cực bên cô. Không khí ở đây vắng lặng và buồn bã một cách kì quặc như đang giấu giếm điều gì đó. Những người đi lại trên phố nhìn rất phong lưu nhưng những ngôi nhà ở đây, tôi không biết phải nói thế nào, nó không xứng với vẻ ngoài của họ, hơi tối tăm và u ám. Sau này tôi mới biết thị trấn đó là một địa điểm lí tưởng cho các tay buôn hàng cấm hoạt động ráo riết.

Trước khi vào trong nhà tôi đi tới sạp báo bên cạnh và lựa cuốn tạp chí Vogue mới nhất cùng vài cuốn tạp chí thời trang khác rồi chỉ tay về phía Selene: “Cô ấy sẽ trả tiền.” Dân ở đây cũng đọc những loại tạp chí này, không quá tệ. Tôi còn tưởng họ chẳng biết thế nào là giải trí nữa kia. Selene nhìn tôi ôm mấy cuốn tạp chí vào “nhà” nhưng không nói gì.

Sau khi ăn tối, tôi nằm lăn ra giường, rút ra tờ Vogue từ trong đồng hồ tạp chí ở đầu giường tôi mới mua chiều này. Selene đã bỏ cái dây xích chân cho tôi và mở rộng phạm vi đi lại cho tôi từ quần quanh trong phòng ra quanh quần trong “nhà”, tôi chỉ không được phép ra ngoài nếu không được sự đồng ý của Selene, vậy cũng đỡ. Tôi lướt qua một lượt tạp chí rồi dừng lại ở trang in ảnh một nam người mẫu đẹp trai hoang dã đang cười cái Ducati. Tôi say sưa ngắm anh. Rõ ràng những lần trải nghiệm tình dục đồng tính cùng cô không thể giết được bản năng dị tính của tôi.

- Ai đây?

Selene hỏi tôi từ đằng sau. Cô vừa mới tắm xong. Mùi sữa tắm phảng phất và những giọt nước rơi xuống vai áo tôi. Tôi không quay lại nhìn cô, vẫn tiếp tục say mê ngắm anh:

- Một người mẫu. Anh ta trông tuyệt đấy chứ? Em vẫn mong có một anh bạn trai hoang dã có một chiếc xe mô tô như thế này. Mà Selene đi sấy tóc mau! Ướt hết áo em bây giờ!

Selene không đi sấy tóc ngay mà thay vào đó ghì chặt tôi xuống giường bằng cơ thể của cô.

- Này! - bị bắt ngờ, tôi đẩy Selene ra.

- Yên nào!

Selene rút đầu vào cổ tôi và dễ dàng cởi áo tôi ra. Cô lại muốn tôi nữa rồi. Cuốn tạp chí bị quăng xuống giường. Mái tóc còn ướt của cô làm người tôi ướt theo từng chuyển động của cô. Tôi nghĩ chắc lát nữa tôi phải lau lại người. Lúc Selene vùi đầu vào giữa hai chân tôi, khoái cảm dồn dập ập đến làm mắt tôi nhòa đi vì lệ. Mỗi lần cùng cô nước mắt tôi vẫn cứ vô thức rơi như vậy, không nhiều, chỉ có vài giọt rơi xuống gối. Không phải vì xấu hổ bởi tôi quen rồi, mà là vì khoái cảm cô mang lại. Selene từng lau những giọt nước mắt ấy và nói có khi đây là đặc điểm hoặc thói quen làm tình của tôi. Qua đôi mắt bị mờ đi bởi nước mắt, tôi chợt thấy một chiếc điện thoại di động được nhét vào trong túi áo khoác của cô treo trên móc quần áo.

Khi chắc chắn rằng Selene đã ngủ say, tôi gắng lết mình tới chỗ áo khoác của cô mặc cho sự khó chịu giữa hai chân. Tôi lấy chiếc điện thoại ra, bằng những động tác rất nhẹ nhàng, tôi khóa cửa phòng tắm lại. Mở điện thoại của cô, gắng nhớ lại mã vùng nhà mình bởi theo tôi được quan sát thì tôi vẫn chưa ra khỏi biên giới nước mình. Tôi hồi hộp bấm tiếp số điện thoại nhà tôi. Tim tôi như muốn ngừng đập. Từng hồi bip như kéo dài vô tận. Cuối cùng thì chẳng có ai nhắc máy làm tôi hụt hẫng như bị đẩy xuống vực. Tôi gọi lại ba lần và cả ba lần đều không hồi đáp. Tôi bắt đầu thấy sợ. Rồi bất chợt tôi nhớ lại số của John, tôi điên cuồng bấm số và lại hồi hộp chờ.

- Hello?! Ai đấy?

Tôi chỉ muốn hét lên sung sướng, là John đang trả lời.

- Hello? Nếu không có gì thì tôi cúp máy!

- Khoan đã, John! - Tôi vội vàng nói.

Đầu dây bên kia im lặng. Một lúc sau John nói:

- Là cậu à? - Giọng anh rất sững sốt. - Cậu không sao chứ? Tớ nghe bố mẹ cậu nói cậu đã bị bắt đi và cảnh sát không làm gì được. Chính xác ra là họ đang tránh chuyện của cậu. Cậu đang ở đâu?

Tôi bật khóc. John nhận ra tôi.

- Tớ...tớ không biết mình đang ở chỗ quái nào nữa, tớ vẫn chưa ra khỏi biên giới. John, gia đình tớ thế nào rồi?

- Tớ không biết nữa. Họ chuyển đi từ 8 tháng trước, chẳng nói chuyển đi đâu cả, cũng không để lại bất cứ thứ gì để liên lạc lại... - Tôi nắm chặt tay khi nghe tới đây. Tuyệt! Giờ thì họ không thể tìm được tôi và tôi cũng không thể tìm được họ! - ...Nhưng họ ổn. Ít nhất là lần cuối tớ gặp họ thì bố mẹ cậu và Victoria không sao. Nghe này, tớ sẽ báo cảnh sát, tớ sẽ giúp cậu trốn thoát!

Tôi chợt nhớ chuyện hối lộ của Selene và cảnh sát khu tôi lảng tránh chuyện tôi bị bắt cóc. Không lẽ họ cũng đã bị Selene mua chuộc?

- Không, John! Không được! Quá nguy hiểm! Hơn nữa nếu tớ trốn, cô ta sẽ giết cả nhà tớ mất!

- Chúng ta sẽ báo cảnh sát...

- Không, John! - Tôi ngắt lời anh - Cảnh sát có khi bị cô ta mua chuộc rồi. Cô ta đã mua được khá nhiều quan chức cao cấp đấy.

- Vậy...

- John, tớ chỉ gọi điện để biết gia đình tớ vẫn ổn thôi. Và John này, tớ muốn nói là:em...em yêu anh!

Nói xong thì tôi bật khóc. Tôi nghĩ mình nếu mình không nói ngay lúc đó thì sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nào nữa. Lại im lặng một lúc, John ở đầu dây bên kia mới lên tiếng:

- Anh cũng yêu em!

Tôi vừa sung sướng đến điên người và cũng thất vọng đến não nề. Ừ chúng tôi yêu nhau, tôi yêu anh và anh cũng yêu tôi. Vấn đề là chúng tôi không được bên nhau và có lẽ sẽ chẳng bao giờ được. Tôi lại miên man nghĩ đến lá bài "The Tower" năm nào rút phải...

Cuối cùng tôi bảo John thỉnh thoảng tôi sẽ gọi cho anh và anh tuyệt đối không được gọi cho tôi bởi đây là điện thoại tôi "mượn" của cô. Tôi kết thúc cuộc gọi, xóa lịch sử cuộc gọi với John vừa nãy. Tôi phát hiện

ra rằng danh bạ của Selene chẳng có lưu số của ai và lịch sử các cuộc gọi hay tin nhắn của cô cũng bị xóa sạch.

Tôi nhẹ nhàng nhét cái điện thoại trở lại vào trong áo khoác của Selene và chui vào chăn cùng cô. Hơi thở của cô vẫn nhẹ nhàng và đều đặn khiến tôi yên tâm là cô vẫn ngủ.

Những ngày tiếp theo tôi không được may mắn như thế. Tôi không thể nào gọi cho John bởi Selene đã đặt mật khẩu cho điện thoại. Ban đầu nó làm tôi toát mồ hôi vì sợ có khi Selene đã biết chuyện tôi gọi cho John, nhưng những biểu hiện của cô trong mấy tháng sau đó không khác biệt lắm so với trước nên tôi hơi yên tâm là cô vẫn chưa biết,...

.... hoặc cô biết nhưng bỏ qua cho tôi và tôi nên lấy làm biết ơn cô vì điều đó!

9. Chap 8

Đêm, Selene không ở “nhà”. Chắc cô ta đi nhận hàng. Tốt nhất là cô đi luôn đi đừng trở về. Nói là người luôn ở bên cô chứ những thủ đoạn hay mảnh khoe của mafia tôi hoàn toàn mù tịt. Selene không bao giờ kể cho tôi nghe cô làm gì còn tôi thì bị giam giữ suốt, gần như bị tách biệt với cuộc sống bên ngoài. Có thể nói TV là thứ duy nhất kết nối tôi với thế giới. Sống trong thế giới mafia mà kiến thức của tôi về họ có khi còn kém hơn cả những fan của tiểu thuyết trinh thám. Tất cả những gì tôi làm là nuốt nước mắt mà ngủ với Selene hằng đêm.

“Meo”

Bỗng có một con mèo từ ngoài cửa sổ nhảy vào khi tôi đang đọc báo về chiến tranh Iraq. Một con mèo trắng nhìn rất cứng. Bụng nó xệ xuống. Nó đang mang bầu. Tôi cẩn thận tiến tới gần nó, chạm vào và may mắn là nó không cào tôi. Tôi quì xuống thử ôm nó lên, nó cũng ngoan ngoãn để tôi làm vậy:

- Sao mà nặng thế này? - Tôi than.

Tôi ôm nó ra ngoài cửa sổ, ngó nghiêng bên ngoài. Có một cái cây to được trồng trước cửa nhà. Có lẽ nó từ cái cây đó nhảy vào đây. Nó không đeo vòng cổ, chắc là mèo hoang. Nếu vậy thì mèo là một con mèo sạch sẽ đấy. Bỗng nó nổi khùng cào xước tay tôi vài cái khiến tôi vội buông nó xuống.

- Mèo hư! - Tôi rít lên khi thấy vết xước bắt đầu chảy máu.

- Ai hư? - Tôi giật mình quay người lại về phía cửa. Selene đang mệt mỏi đóng cửa lại và nằm lăn ra giường. Con mèo hoang ấy kêu meo meo liên tục kể từ khi cô bước vào đây, lại còn quẩn lấy chân tôi nữa. Nó cũng sợ cô à?

Selene đang rất mệt. Cô chớp mắt vài giây rồi lật người nằm sấp nhìn con mèo.

- Rose, nó ở đâu ra vậy?

- Em không biết! - Tôi nhún vai - Nó nhảy từ cửa sổ. Có lẽ là mèo hoang.

- Thế thì ném trả nó ra ngoài cửa sổ đi!

- Selene! - Tôi thốt lên - Cho em giữ nó lại đi!

- Không! - Selene phẩy tay, úp mặt vào gối.

- Nhưng...

- Không là không!

- Tại sao chứ? - Tôi kêu lên.

- Tôi không thích chó mèo!

Tôi bậm môi bất mãn. Hồi 12 tuổi tôi có lần hỏi mẹ liệu tôi có thể nuôi một chú cún thì bị bà phản đối. Cái lí do bà đưa ra cũng giống hệt cô: “Mẹ không thích chó mèo”. Nó rất đơn giản nhưng không thể cãi được.

Nhưng Selene không phải là mẹ tôi, vẫn có thể thương lượng.

Tôi bèn leo lên giường, ngồi lên lưng cô, xoa bóp từ bả vai xuống lưng, miệng thỉnh thoảng mè nheo:

- Selene, cho em nuôi nó đi mà, Selene...

Cô ta lạnh lùng, cô ta tàn nhẫn nhưng cô ta vẫn là con người, phải có lúc nào mềm lòng chứ? Được một lúc thì cô quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt lóe lên điều gì đó:

- Đang mặc cả với tôi đấy à?

Tôi thật thà gật đầu. Cô xoay người lại, vẫn giữ hông tôi trên người cô. Hai bàn tay luồn tay vào trong áo tôi, vuốt ve từ eo lên ngực. Dù đã cùng cô hơn một năm nhưng người tôi vẫn run lên mỗi khi cô chạm vào, sau này vẫn vậy.

Selene kéo tôi xuống, bắt đầu một nụ hôn kiểu Pháp. Dù nằm dưới nhưng quyền làm chủ cuộc chơi vẫn thuộc về cô. Tôi ngoan ngoãn làm theo những gì cô bảo, kết hợp với việc gắng bắt chước những động tác cô vẫn làm với tôi nhằm làm cô thấy thỏa mãn nhất. Với cô tôi còn gì để mất?

- Em giỏi lắm, Rose! - Selene áp mũi hít mùi hương từ mái tóc đen bị cô vò rối lên của tôi.

- Vậy em được nuôi nó chứ?-tôi hỏi cô, gắng ổn định lại nhịp thở của mình.

- Em ra sức như vậy chỉ vì một con mèo sao? Không thấy mình lỗ à?

- Với Selene thì lỗ lắm gì ở đây?-Tôi đáp, giọng càng về cuối càng nhỏ dần.

Selene búng tay lên trán tôi rồi tiếp tục vuốt ve tôi. Tôi vẫn nằm trên người cô, đang lim dim ngủ thì tiếng kêu “meo” làm tôi tỉnh hẳn, tôi gần như quên mất nó. Tôi nhồm dậy thoát khỏi những cái vuốt ve của cô ngó quanh tìm con mèo thì thấy nó đang ngồi ở góc phòng, ngược cặp mắt to tròn của mình lên nhìn chúng tôi. Nghĩ đến việc bao ân ái bị nó thấy hết, tôi xấu hổ đỏ bừng mặt.

- Mèo hư!-Selene cười cười nhắc lại lời tôi.

Con mèo đó được tôi đặt tên là Sel. Mỗi khi có Selene trong phòng tôi vẫn xoa đầu hay gỡ cổ nó khen:

- Mày ngoan lắm, Sel!

Hai tuần sau tôi phải vội vàng đưa Sel ra chỗ bác sĩ thú y duy nhất của trấn để chăm sóc nó. Sel sắp đẻ. Tôi không muốn con mèo con nào chết. Tôi ôm nó chạy xộc ra ngoài đường tìm bác sĩ thú y khiến những tên đàn em của Selene ngơ ngác đuổi theo. Tôi hấp tấp hỏi bất cứ ai tôi gặp địa chỉ của ông bác sĩ đó. Tất cả đều chỉ đến một căn nhà nhỏ nơi cuối phố. Một cô gái ôm một con mèo chạy thục mạng và theo sau là vài anh chàng to ạc áo đen. Đường phố nháo nhác lên chỉ vì Sel sắp sinh. Giờ nhớ lại cảnh ấy vẫn làm tôi buồn cười.

Ông bác sĩ thật sự rất mát tay, không có con nào bị chết. Lứa đó Sel sinh được khoảng 6 -7 con gì đó. Tôi rối rít cảm ơn ông và chột cứng người khi nhận ra tôi không mang theo xu nào trả cho ông. Tôi lăm lét nhìn sang mấy anh chàng đã chạy theo tôi từ ban nãy. Tôi định mượn tiền họ nhưng tôi sẽ lấy gì trả lại cho họ?

Vừa lúc đó Selene từ đầu dãy cửa xuất hiện. Tôi chưa bao giờ gặp cô vào giữa trưa thế này khi tạm cư ở chỗ nào đó. Trông cô rất tức giận. Cô đứng dừng tiến tới chỗ tôi đang đứng, tôi bất giác lùi lại một bước.

“Chát”

Tôi choáng váng mặt mày, lùi ra sau mấy bước cho đến khi lưng chạm tường. Nhờ có bức tường mà tôi đứng vững chứ không thì tôi đã ngã xuống đất. Selene tát tôi ư?

- Tôi ra lệnh cho em không được rời khỏi nhà! Sao em không nghe?

Selene quát. Được rồi, cô không tức giận mà đang nổi trận lôi đình. Chưa bao giờ tôi thấy cô giận ghê gớm như vậy.

- Sel sắp sinh, em...em phải...

- Phải mạo hiểm cả tính mạng à?

Giờ chứ? Tôi ra ngoài mà cũng chết sao? Tôi nhìn Selene, tôi không hiểu...

Selene liếc mắt nhìn Sel đang liếm các con của nó. Cô ấy giương súng về phía chúng.

- Không! - Tôi hét lên, giữ chặt tay cô. - Em xin lỗi, em xin lỗi, Selene! Lần sau em sẽ không làm thế nữa! Đừng mà, Selene! - Tôi van xin cô.

Nhưng một phát súng vẫn nổ. Viên đạn găm vào một trong số những con mèo con đó. Nó còn chưa kịp mở mắt... Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Lần sau... - Giọng lạnh lùng của Selene vẫn đều đều vang lên. - ...nếu em còn trái lệnh tôi thêm một lần nào nữa, hậu quả không chỉ có thể này thôi đâu, kẻ trừng phạt em lúc đó có thể không phải là tôi. Em có thể trái ý tôi nhưng đừng bao giờ trái lệnh tôi.

10. Chap 9

Một hôm tôi đi xuống nhà dưới để tìm Sel. Mấy con mèo con chỉ được giữ lại vài tuần rồi bị thả ra ngoài đường hết. Tôi chỉ được giữ lại con mẹ. Selene đã ra lệnh như vậy, tôi cũng không dám cãi. Từ lúc chứng kiến Selene nổ súng tôi tuyệt đối không dám cãi cô nữa lời và nuốt sự chống đối của mình vào trong. Tôi sợ cô ấy sẽ bắn tôi như cô ấy đã làm với mèo con mới sinh của Sel. Muốn quay về tìm gia đình mình thì trước hết tôi phải sống.

Có tiếng nói oang oang của một người đàn ông từ trong phòng khách, không phải tiếng Anh, có lẽ là tiếng Ý. Sau đó là giọng của Selene cũng bằng thứ tiếng đó. Tôi nghe Ivan kể là Selene có thể nói được 5 thứ tiếng khác nhau khiến tôi choáng bởi tôi học có mỗi tiếng Pháp mà vẫn không xong chứ đừng nói là... Tôi đoán người đang nói tiếng Ý đó hẳn là đối tác của Selene nhưng sự tò mò không đủ kéo tôi tiến lại gần phòng khách xem đó là ai. Tôi định bỏ cuộc tìm kiếm Sel và đi lên phòng thì có ai đó kéo giật tay tôi lại. Đoán chắc là Selene vì chỉ có cô mới làm thế với tôi, tôi cúi bấn quay lại hét:

- Selene! Bỏ tôi ra!

Tôi khựng lại vài giây khi nhận ra người đang nắm lấy cánh tay mình là một kẻ lạ hoắc. Ông ta khoảng ngoài 50, to lớn và đáng sợ. Tôi cảm thấy bất an và ngay lập tức cố hết sức thoát khỏi tay ông ta nhưng không được. Ông ta lôi tôi đến phòng khách, nơi Selene đang ngồi vắt chân chữ ngũ trên cái ghế bành với khoảng 5 tên đàn em của cô và 3 tên lạ mặt khác đang đứng xung quanh. Bằng một chất giọng lơ lớ tiếng Anh, ông ta vừa cười khùng khục vừa nói:

- Cô Silvester, ngoài ma túy và vũ khí ra, cô cũng đang sở hữu một món hàng rất có giá trị đấy. Tin đồn đó là thật sao, cô Silvester? Họ đồn rằng cô rất thích “bao” những cô gái đẹp, làm tình với họ dù rằng cô hoàn toàn là “thẳng”?

Tôi ngạc nhiên nhìn Selene, cô cũng là “thẳng” như tôi sao? Cái quái gì vậy? Tôi chưa bao giờ hỏi thẳng Selene cô có phải là les không bởi những hành động quấy rối tôi đã giúp tôi mặc định ngầm rằng cô là les. Tôi “thẳng” và cô cũng “thẳng”. Thế tại sao cô lại lôi tôi và cả bản thân cô vào mối quan hệ đồng tính gớm ghiếc này? Một mốt trò chơi mới trong thế giới Mafia của cô sao? Ông ta bước đến Selene, không quên lôi tôi đi cùng. Tôi thề là nếu có một khẩu Colt trong tay tôi lúc này tôi sẽ bắn nát sọ họ, cả hai người!

- Con bé đã thành niên chưa, cô Silvester? Trông nó chỉ đến 15 là cùng.

Thật ra lúc đó tôi đã 17 và sắp 18 nhưng nói điều đó ra chẳng để làm gì.

Bất ngờ, ông ta đè tôi xuống sàn nhà. Tôi vùng vẫy cố thoát ra nhưng không thể. Tôi không thể chống cự được với một phụ nữ như Selene chứ đừng nói là với một gã đàn ông khỏe mạnh như ông ta. Tôi gào thét cầu cứu.

- Cô Silvester cho tôi “thưởng thức” cô bé một chút nhé. Nó đẹp lắm! - Ông ta ghì chặt tôi hơn, cố gắng cởi quần áo tôi ra.

Khó chịu vì sự chống cự của tôi khiến việc thoát ỷ trở nên khó khăn, ông ta giáng vào tôi một cái tát thật mạnh tới mức tôi cảm thấy mồm mình có vị tanh. Ông ta gầm lên:

- Câm! Mày chỉ là đĩ, có tư cách gì để từ chối tao?

Câu nói của ông ta thật sự còn đau hơn cả cái tát. Nhưng nó không sai, gần giống với những gì Robert chửi tôi ngày trước. Ngay từ lúc bị Selene bắt đi, tôi đã là nô lệ rồi, chỉ là tận trong sâu thẳm tôi không chấp nhận và vẫn nuôi hi vọng một ngày nào đó tôi sẽ tự giải phóng chính mình. Nhưng giờ có lẽ đã đến lúc tôi phải chấp nhận và đầu hàng. Tôi bắt đầu thôi phản kháng.

Ông ta hôn tôi. Mùi hôi hám từ miệng ông ta khiến tôi muốn chết ngộp dù lưỡi ông ta vẫn chưa chạm môi tôi. “Cô Silvester” ấy vẫn thản nhiên ngồi nhìn ông ta chiếm đoạt tôi như đang xem một bộ phim. Tôi hoảng hồn khi ông ta nude sạch phần dưới và chuẩn bị cho “cậu nhỏ” vào trong tôi. “Nó” xù xì và gớm ghiếc như chính ông ta vậy.

Rồi chuyện gì đến cũng đến. Ông ta tuôn cái thứ dịch kinh tởm đó vào người tôi và rên ư ử như lợn còn tôi thì nằm đó bất lực và khóc. Đó không phải là lần đầu tiên tôi quan hệ nhưng là lần đầu tiên tôi quan hệ với đàn ông. Khi Selene cưỡng hiếp tôi tôi còn cảm thấy cô còn có chút gì tôn trọng, yêu chiều tôi và quan tâm đến cảm giác của tôi dù đôi lúc cô vẫn làm tôi đau. Nhưng cái gã này...Ông ta hì hục thỏa mãn chính mình bất chấp tôi đang đau đớn thế nào. Ông ta coi tôi là thứ đồ chơi thực sự chứ không phải là con người. Tôi đã mong rằng Selene hãy làm gì đó để lôi gã ra khỏi tôi và thất vọng khi thấy cô chỉ ngồi yên nhìn và chẳng có biểu hiện nào. Trong một khoảnh khắc tôi chợt hiểu: ông ta nói đúng, tôi suy cho cùng chỉ là “gái”, chỉ là nô lệ, tôi không có quyền được cứu cũng như không có tư cách gì để từ chối ông ta.

Thỏa mãn, ông ta đứng dậy, mặc quần vào và thả xuống cho tôi một tờ 100\$:

- Tiền boia cho em...-Ông ta nói...và này, cầm lấy, uống đi!- và đưa cho tôi một viên thuốc. Nhìn thoáng qua tôi cũng biết nó là thuốc gì. Tôi giắt lấy nó từ tay ông ta và không cần nước, tôi nuốt chửng nó vào. Không thể để một sinh linh tồn tại trong người tôi nhất là khi nó mang dòng máu khốn nạn của hắn.

Tôi vẫn ngồi thất thần trên sàn nhà ngay cả khi ông ta đã rời khỏi, quần áo rách nát, mặt đầm nước mắt. Những người còn lại trong phòng cũng rút lui, chỉ còn tôi và cô. Tôi nhìn cô và lần đầu tiên, cô né ánh nhìn của tôi. Sao thế, Selene? Cảm thấy tội lỗi à?

Tôi gượng đứng dậy, lết tới chỗ cô và đổ sụp xuống người cô. Tôi vuốt ve gò má cô, bằng một chất giọng theo tôi là gọi tình nhất, tôi hỏi cô:

- Còn muốn em không?

Selene cầm lấy bàn tay tôi đang chu du trên người cô, hôn lên nó rất nhẹ nhàng. Tôi liến vung bàn tay đó tát cô. Lần đầu tiên tôi dám đánh cô. Nhưng Selene chỉ ôm tôi chặt hơn. Tôi muốn đẩy cô ra nhưng tôi kiệt sức rồi. Nước mắt tôi lại tiếp tục rơi. Tôi thiếp đi trong vòng tay cô, đau đớn và hoảng loạn.

Sáng hôm sau tôi thấy mình nằm trong phòng. Quần áo đã được thay mới. Người tôi cũng vừa được tắm, mùi hôi của ông ta được thay bằng mùi nước hoa mà Selene vẫn dùng. Cái mùi đó khiến tôi thoải mái. Tôi rất thích loại nước hoa này dù rất ghét chủ của nó. Tôi nằm cả ngày trên giường, mệt mỏi và khó thở. Tôi đã bị sốt, sốt rất cao. Tôi quần chần và nằm co ro trên giường. Con sốt dễ dàng lôi tôi vào những cơn mộng mị, chỉ toàn là ác mộng. Có lúc tôi thấy lại cảnh hôm qua, thấy mình đang nằm dưới thân của gã đàn ông đáng tởm đó... Tôi la hét thất thanh.

Tôi bỗng nghe loáng thoáng tiếng ai đó gọi tôi.

- Rose, Rose! Em sao vậy?- Selene? Là thật hay chỉ là ảo giác của mê sảng? - Chết tiệt! Ivan gọi bác sĩ mau!

Sau đó thì tôi chẳng biết gì cả. Trước khi mất đi ý thức, tôi cầu Chúa mang tôi đi, xin Người hãy chấm dứt nỗi đau đớn này.

11. Chap 10

Tôi nằm viện suốt hai tuần. Hai tuần ấy tôi chỉ có ngủ, ăn và ngủ. Dường như cơ thể tôi không muốn dậy nữa. Thể trạng của tôi rất yếu. Việc di chuyển liên tục đến các vùng miền mang khí hậu khác biệt đã ảnh hưởng ít nhiều tới sức khỏe của tôi, chưa kể tới chuyện tôi còn bị cái tên đó... Bác sĩ bảo tôi ngoài thể lực kém ra thì hình như tôi còn đang bị shock tâm lí. Ông ấy khuyên tôi nên đi gặp bác sĩ tâm lí để tư vấn xem sao.

- Hôm nay cô thấy thế nào?-Cô y tá tươi cười hỏi thăm, tôi chỉ ậm ừ gật đầu, ngầm ý là tôi ổn. Liếc mắt sang bên trái, tôi thấy cổ tay mình có vài ống truyền dịch cắm vào.

- Cô đã bất tỉnh 3 ngày rồi. Chị gái cô lo cho cô lắm...

- Chị gái tôi? - Tôi ngạc nhiên nhìn cô y tá, trong lòng khắp khởi hi vọng. Vic...

- Ủ, cái cô tóc vàng xinh đẹp í. Lúc đưa cô tới đây cô ấy khóc nhiều lắm, thiếu điều quì gối cầu xin bác sĩ thôi. Cô ấy bảo bằng mọi giá phải cứu được cô, bao nhiêu tiền cũng được. Chị em cô chắc hẳn yêu thương nhau lắm nhỉ?

Tôi chỉ cười nhạt. Selene, cô đang làm cái trò gì vậy? Khóc ư? Nực cười! Tôi chưa bao giờ thấy cô khóc. Tôi nhớ lúc hấn cường bức tôi trông cô thanh thản lắm mà, vậy mà tôi ôm có chút xúu cô đã khóc? Tôi nhắm mắt, định ngủ thêm.

- Oh, cô Silvester!

Tôi giật mình mở mắt trở lại. Selene?

Selene gật đầu chào cô y tá.

- Em cô vừa mới tỉnh.

Selene vẫn chăm chú nhìn tôi từ khi bước vào phòng như không để ý tới lời nói của y tá. Biết ý, cô y tá rời khỏi phòng, để mình chúng tôi ở lại.

Tôi nheo mắt gắng nhìn thật kĩ Selene. Hình như cô không giống với trí nhớ của tôi. Mái tóc vàng hơi rối, mắt được kẻ đậm hơn... Dù vậy trông cô vẫn thật nhợt nhạt, vẻ sắc sảo như không còn. Mùi nước hoa quen thuộc ấy lẫn với mùi rượu dịu nhẹ lan tỏa khắp phòng.

Cô nằm xuống bên cạnh tôi mé bên tay phải để tránh những ống truyền dịch, ôm ngang eo tôi, dụi đầu vào hõm cổ tôi. Nếu không cơn sốt khiến toàn thân vô lực thì tôi sẽ đẩy cô thật xa:

- Selene, không phải hôm nay, để em yên...

Tôi nghẹn giọng còn cô thì siết chặt vòng tay hơn. Tôi cảm thấy bờ vai mình nơi cô đang gục mặt xuống hơi ươn ướt. Tôi giận cô ghê gớm. Sao cô không cứu tôi? Sao cô không ngăn chuyện đó lại? Cô hoàn toàn có khả năng mà. Và làm sao cô có thể thản nhiên đến đáng sợ như vậy khi hấn cường hiếp tôi ngay trước mắt cô?

Vì Selene Silvester là Mafia...

Tôi thầm cười chua chát. Cả cô và thằng khốn kia đều là Mafia, không thể trông chờ điều tốt đẹp nào ở mafia cả. Selene là Mafia. Và tôi chả là gì của cô cả. Mỗi quan hệ của chúng tôi chỉ đơn thuần là sex. Cô ấy hoàn toàn có thể tống tôi vào một nhà thổ bẩn thỉu nào đó hoặc quăng tôi cho đàn em của cô và thậm chí là giết chết tôi...Để mặc tôi cho hấn cường hiếp. Đúng, cô hoàn toàn có thể làm vậy...

Selene vẫn không nói gì, chỉ nằm bên ôm tôi mãi đến khi bác sĩ bảo cô nên đi về và để họ chăm sóc cho tôi thì cô mới chịu rời đi. Mascara đen nhòe đi làm lem lem gương mặt hoàn hảo của cô và theo những giọt nước mắt làm áo vai tôi đen theo. Tôi chưa bao giờ cảm thấy không khí giữa chúng tôi lại ngột ngạt và nặng nề tới nhường này, tới nỗi mà ông bác sĩ hỏi tôi: “Cô và chị cô có vẻ không được tốt lắm nhỉ? Không phải là hai cô đang tranh giành một anh chàng đấy chứ?”. Tôi chỉ cười và đáp rằng giá như mọi chuyện có thể đơn giản như ông nói thì tôi cũng mừng.

Trong những ngày nằm viện chủ yếu là Ivan tới thăm tôi. Selene vài ngày mới đến một lần. Cứ mỗi lần đến cô chỉ đứng ngoài cửa nhìn tôi một lúc rồi về. Hình như cô cảm thấy bản thân cô có lỗi với tôi. Tôi có hỏi Ivan tại sao lúc đó Selene không cứu tôi thì Ivan cũng chỉ lắc đầu không biết. Lúc đó Ivan và một số người khác có ý định lôi ông ta ra khỏi tôi nhưng Selene ngăn lại. Ivan nhấn mạnh họ muốn cứu tôi là vì danh dự của họ chứ chẳng phải vì tôi. Anh nói mọi người ở đó cũng rất tức giận trước sự việc quá đáng như vậy mà không được làm gì. Nó giống như một lời thách thức, một sự coi thường xúc phạm đối với tổ chức của Selene Silvester. Sau đó ông ta huênh hoang với mọi người rằng ông ta đã động tới người của Selene ngay trước mặt mà cô ta không dám làm gì, Selene chẳng ghê gớm như mọi người vẫn đồn thổi, và trên hết là Selene, con gái rượu của ông trùm bậc nhất Châu Âu, cũng kiêng nể ông ta. Từ đó ông ta còn liều lĩnh ngạo mạn tuyên bố ông trùm Silvester hay cả cái dòng họ Silvester ấy chả là cái gì cả. Ivan nghĩ cái sự sống của ông ta có thể tính bằng giây được rồi.

Tôi ngược mắt nhìn Ivan ngạc nhiên:

- Ivan, gia đình của Selene đều là Mafia như cô ta hết sao?

- Yeah, một gia đình Mafia truyền thống. Đôi lúc tôi nghĩ cô ấy chẳng cần mang đàn em theo làm gì, chỉ cần trưng ra cái họ “Silvester” của cô cũng đủ để chúng nó tè ra quần. Họ “Silvester” đã là cái bùa hộ mạng tốt nhất của cô ấy... Với lại, cô nghĩ sao mà một cô gái còn chưa đến 30 tuổi đã đứng đầu một băng đảng lớn đến vậy? Dù tài giỏi đến đâu thì điều đó là không thể, trừ khi có một thế lực to lớn khác đứng sau lưng...

Ngày hôm sau Ivan đưa cho tôi một tờ báo đăng tin về một cháy nhà kho ngoài bìa rừng. Chỉ có một người chết và ngọn lửa dữ dội tới mức đốt cháy xác ông ta ra thành tro bụi. Theo điều tra thì người đàn ông này là tay buôn người tên Felix. Họ kết luận một câu ngắn gọn là ông ta đã tự tử. Cái chết của ông ta không gây chú ý lắm khi nó chỉ là một mẩu tin nhỏ nằm khiêm tốn ở góc báo. Ivan thì thào vào tai tôi rằng chính anh và một số anh em khác mua thuốc nổ quần quanh người ông ta và mua dầu hỏa rưới xung quanh ngôi nhà. Kì lạ là tôi không thấy rừng người trước độ man rợ của họ.

- Cái này là sao? Liên quan gì tới tôi? Mà sao các anh làm thế? - Tôi hỏi, gấp lại tờ báo trả cho anh. Tôi không hiểu tại sao Ivan cho tôi đọc cái này.

- Chúng tôi chỉ đang phục hồi danh dự, cô Silvester gọi thế! - Ivan bình thản trả lời.

Tôi thở hắt. Phải, phục hồi được danh dự cho các người nhưng không phục hồi được tổn thương tôi đang chịu! Tôi chột ếch sao Selene không thể chõ cho cái tên Felix trong vụ hỏa hoạn ấy cơ chứ!

12. Chap 11

Khi tôi được xuất viện, đáng lẽ lúc đó chúng tôi phải di chuyển đến nơi khác, đã quá 4 tháng rồi, nhưng có lẽ vì sức khỏe của tôi mà chuyến đi chưa thể bắt đầu. Selene đã đi đâu đó. Cô ấy bảo tới nay chúng tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với nhau nhưng tôi nói không cần, tôi chỉ cần cô rút khỏi mắt tôi là được. Hai bàn tay của Selene nắm chặt lại, cô rất tức giận. Selene lúc đó chắc hẳn rất muốn đánh tôi một trận vì thái độ xấc láo như vậy nhưng cô vẫn kiềm lại được. Cô bỏ ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Tôi nằm lì ở giường cả ngày, ăn uống qua loa rồi lại ngủ tiếp. Hình như đã qua sinh nhật lần thứ 18 của tôi rồi thì phải. Tôi từng dự định sẽ tổ chức sinh nhật lần thứ 18 thật hoành tráng, mời tất cả bạn bè trong trường và quây phá suốt đêm. Ba mẹ tôi đã hứa sẽ mua cho tôi một chiếc xe ô tô vào ngày đó còn chị Vic hứa sẽ đưa tôi đi khắp châu Âu. Nếu không có Selene thì tôi đã không ở đây, yếu đuối và bất lực chịu đựng những thứ kinh khủng thế này. Có lẽ tôi đã nộp đơn vào một trường đại học nào đó, chắc sẽ là Harvard như chị Vic, thực hiện giấc mơ trở thành luật sư của mình.

Từ lúc về tôi không thấy Sel đâu. Có vẻ như trong lúc tôi nhập viện Sel đã bỏ đi rồi. Như thế cũng tốt. Không thể biết được khi nào Selene lại giương súng về phía nó. Sel thật tự do. Nó thích thì ở, không thích thì đi, rất dễ dàng. Lắm khi tôi ghen với nó vì điều đó. “Tự do” là thứ tôi sẽ không bao giờ có chừng nào tôi còn sống, Selene đã nói vậy.

Nếu tôi không còn sống nữa thì thế nào?

Bất chợt tôi nhìn thấy một con dao rọc giấy trên bàn làm việc của Selene. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi...
...rồ dại và ngu xuẩn.

Tôi khóa cửa phòng tắm lại, ngồi vào bồn tắm và xả nước vòi hoa sen. Nước rất lạnh nhưng nó sẽ rửa trôi vết máu đi. Tôi ngấm nghía mạch máu ở cổ tay, nơi mà tôi sẽ đưa con dao rọc giấy đó để cắt đứt sự sống của chính mình. Tự sát là hèn nhát. Tôi biết chứ nhưng tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi không thể. Tôi không thể chịu nổi đêm nào cũng là những ám ảnh trở lại trong vô thức về cái hôm tôi bị hấn cưỡng hiếp. Tôi không vượt qua được.

Trên hết tôi không muốn tiếp tục trở thành đồ chơi của cô hay của bất cứ ai nữa. Tôi là con người chứ không phải là đồ vật để bị ném qua ném lại như thế.

Một nhát, hai nhát, ba nhát,...cổ tay tôi chẳng chít những vết rạch, máu cũng từ đó tuôn ra, rất nhiều, nhưng tôi không thấy đau mà ngược lại, dễ chịu một cách kì lạ, cứ như mình được gột rửa. Tôi nhắm mắt lại:

- Bố, mẹ, chị... mọi người ơi, con xin lỗi...

Tôi bật khóc. Không thể tin được cái buổi chiều hôm Selene bắt tôi đi là lần cuối cùng tôi gặp họ. Chỉ trong những tháng ngày rời xa gia đình tôi mới hiểu mình yêu họ đến thế nào. Tôi lẩm bẩm mấy câu xin lỗi ấy đến khi không còn nói được nữa.

Tôi, 18 tuổi, đang vật lộn với cuộc khủng hoảng tồi tệ nhất trong đời, một mình.

Tôi chắc mẩm lần này tôi sẽ không tỉnh lại nữa.

Thế rồi tôi vẫn tỉnh dậy. Đập vào mắt tôi là một màu trắng toát. Thiên đường ư? Nhưng sao chỗ này quen quen. Nó giống như cái bệnh viện hôm tôi bị ốm phải nằm lại. Bỗng có vài người mặc blouse trắng xuất hiện làm cái gì đó. Họ đang kiểm tra tôi?

- Cô Silvester, con bé tỉnh rồi. - Là giọng của Ivan. - Bao giờ thì cô đến?

Đúng là tôi chưa chết. Tôi hận điều đó. Tay tôi nắm chặt lấy drap giường, nước mắt cứ ứa ra. Tại sao tôi vẫn chưa chết? Tại sao Chúa không để tôi đi? Người muốn bắt tôi phải chịu đựng đến bao giờ?

Khi bác sĩ thông báo tình trạng của tôi đã ổn định, đợi chỉ còn hai chúng tôi, Ivan kéo ghế ngồi gần tôi:

- Cô đang làm cô Silvester khốn khổ đấy, Rose. - ngừng lại một lát, anh ta nói tiếp - Để tôi kể cho cô nghe: cái hôm cô ngu ngốc cắt cổ tay tự tử đấy, cô không biết mình đã làm cho cô Silvester hoảng loạn thế nào đâu. Cô Silvester tìm cô nhưng không thấy, chỉ thấy con Sel nó cào cào vào cửa phòng tắm. Cửa phòng tắm bị khóa, cô ấy đập cửa liên hồi nhưng cửa vẫn không mở. Vì thế cô ấy gọi chúng tôi lên phá cửa. Ngay khi cánh cửa bị phá, nhìn thấy cô trong tình trạng như vậy cô Silvester nhảy bổ vào bồn tắm lay cô dậy một cách điên cuồng, cô ấy xé áo mình để lấy vải cầm máu cho cô. Tôi thấy cô ấy ôm cô khóc, còn thảm thiết hơn lúc ở bệnh viện. Tôi nghĩ cô ấy sắp điên rồi. Chúng tôi gọi cấp cứu. Khi bác sĩ đến khó khăn lắm họ thuyết phục được cô ấy buông cô ra để họ tiến hành cấp cứu. Cô Silvester rõ là rất sợ mất cô.

Tôi lơ đãng nghe anh nói và tưởng tượng cái cảnh hoảng loạn của Selene khi cứu tôi mà lòng cười thầm. Lúc tôi cần cô cứu thì cô chỉ ngồi đó trơ mắt nhìn còn lúc tôi không cần cô cứu thì cô ra sức cứu lấy tôi. Lại còn tiếp tục khóc lóc nữa? Cô thật khó hiểu đấy, Selene. Cô cứu tôi vì cô không muốn tôi chết để tôi tiếp tục làm đồ chơi cho cô sao?

Ivan bỗng hạ giọng thì thầm với tôi như sợ bị nghe lén:

- Tôi sẽ thuyết phục bác sĩ nói với cô Silvester là tình trạng sức khỏe hiện giờ của cô vẫn rất yếu, chưa thể xuất viện trong một tháng. Rose! Cô nghĩ sao với đề nghị ở lại đây với một khoản tiền đủ cho cô quay về?

Tôi mở to mắt nhìn anh. Anh đang giải thoát cho tôi ư?

- Rose, cô Silvester chắc chắn sẽ không gây khó dễ cho cô. Tôi sẽ nói với cô Silvester là chúng ta buộc phải lên đường, hiện giờ đang rất nguy hiểm. Ở lại thêm giây nào là nguy hiểm thêm giây đó. Để Rose ở lại đi. Cho cô bé ít tiền rồi kệ nó...

Tôi vẫn im lặng.

- ...Nếu cô ấy cương quyết ở lại thì đàn em của cô ấy sẽ bắt mẫn và tỏ ra chống lệnh. Cô ấy sẽ buộc phải nghe...

- Sao anh muốn giúp tôi? - Tôi ngắt lời anh.

- Tôi không thể nói được, Rose.

- Không phải là anh yêu tôi đó chứ? - Câu hỏi mang tính bốn cột hơn là nghiêm túc. Nhưng Ivan trả lời không chút đùa cợt nào:

- Tôi yêu Selene.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Ivan gọi thẳng tên của cô. Tôi bắt đầu hiểu một phần ý định giúp tôi trốn thoát của Ivan. Nhưng xui cho anh, đã quá trễ. Giá như anh đề nghị nó ngay từ đầu thì tôi đã không ngần ngại đồng ý. Bây giờ đã khác rồi, Ivan, và tôi cũng khác nữa. Tôi đã có ý định khác, táo bạo và liều lĩnh đến không ngờ.

Tôi phải tiếp tục ở bên Selene.

Tôi không thể để kẻ khiến mình ra nông nổi này vẫn nhởn nhơ ngoài đó mà tôi thì vật vã với vết thương không bao giờ lành.

Bằng mọi cách, tôi bắt cô phải trả giá, Selene Silvester.

13. #1

Selene Silvester, cùng hai thân tín của mình là Ivan và Kevin, đang đứng trên hàng ghế dành cho khán giả. Họ không ở đây để theo dõi trận đấu bởi 30' sau khi trận bóng kết thúc thì họ mới xuất hiện. Họ đang chờ một cuộc hẹn có thể nói là quan trọng liên quan đến tiền nong. Selene phải mang khẩu trang vì cô đang bị cúm nhưng mái tóc vàng óng cùng đôi mắt xanh hút hồn của cô quá đủ cho người đối diện biết đó là một cô gái đẹp.

Selene nheo mắt nhìn xuống dưới sân cỏ nhàn nhạt nắng. Ở dưới đó có khoảng sáu sáu đứa hoạt náo viên chỉ trạc 13-14 tuổi đang bắt nạt một cô bạn đồng lứa. Thỉnh thoảng chúng cười phá lên khi cô gái đó la hét vì sợ. Chúng nó không có ý làm hại cô bé, chỉ là muốn nghe một chút la hét cho vui. Có điều lần này trò chơi hơi quá đà. Không có người lớn nào can thiệp vì họ cho rằng chỉ là trò chơi trẻ con nghịch phá nên chẳng cần bận tâm làm gì. Riêng ba người trên kia biết đây có khi không còn là chuyện tầm phào trẻ con nữa nhưng cũng không có ý định cứu cô bé tội nghiệp kia. Họ cho rằng tốt nhất không nên can dự vào, cứ để cô bé tự trải nghiệm và rồi nó sẽ làm cho cô bé vững vàng hơn.

Cuối cùng chúng cũng buông tha cho cô bé tội nghiệp và cười ầm lên thỏa mãn. Trong đám bắt nạt ấy, Selene đặc biệt chú ý đến một cô bé tóc đen, mắt xám, khá ưa nhìn, là chủ trò bắt nạt. Thoạt nhìn qua, Selene cũng có thể đoán con bé này ở trường cũng ngổ ngáo lắm đây. Không biết mấy tháng nữa nó sẽ trở nên hư hỏng như đám thanh niên cầu bơ cầu bất ở ngoài đường. Duy có một điều mà Selene chắc chắn là khi trưởng thành em sẽ rất đẹp. Nhưng đẹp cũng chẳng để làm gì.

Cô bé mắt xám đó khoác ba lô tính ra về nhưng bị một người bạn của em giữ lại. Em nghe những cô bạn của mình đang chỉ trỏ lên chỗ cô đang đứng cùng hai anh chàng cao to đẹp trai bên cạnh nên cũng ngược mắt lên nhìn theo. Nhưng em không nhìn hai chàng đang làm cho các bạn gái em đắm đuối. Em nhìn cô và vô tình mắt hai người chạm nhau. Cô có gì đó quá cuốn hút em mà em không tài nào dứt được như bị thôi miên. Em đứng lặng một lúc cho tới khi đứa bên cạnh lay em, em mới như choàng tỉnh khỏi cơn mơ và cười cười chạy đi cùng các bạn. Có lẽ vì em còn quá trẻ nên chút ám ảnh về màu mắt xanh lạnh lẽo ấy biến mất

nhẹ nhàng như làn khói mỏng. Selene thì không như em. Cô không bị ám ảnh nhưng cũng không quên. Cô không phải là kiểu người dễ bị cuốn hút bởi những trải nghiệm cay đắng khi còn ở tuổi em đã giúp cô tự chủ trước những gì vẫn làm ta khó thở chỉ bởi một ánh nhìn.

Nhưng đôi mắt xám của cô bé, Selene biết chúng, quá quen thuộc để không thể không nhận ra. Những gì chủ của chúng mang lại đủ để cô suốt đời không quên. Cô có thể dễ dàng nhận ra đôi mắt xám ấy lẫn khuất trong một đám người xa lạ mặc cho thời gian đã trôi qua bao lâu. Màu mắt xám của một trời bão tố từng khiến cô và bao người say mê. Ai đã từng đắm mình vào đôi mắt đó mới hiểu. Dữ dội, nồng nàn, say đắm...thử hỏi có ai mà không điên đảo vì. Selene nhận thấy ở cô bé đôi mắt ấy đã dịu đi tính dữ dội vốn có của nó, nhạt đi nhiều sự nồng nàn ẩn sâu bên trong..Chắc tại em còn trẻ nhưng ai biết được về sau. “Nhưng vẫn là màu trời của giông bão.”-Selene trầm nghĩ. Màu mắt xám ấy vẫn cứ làm cô đau đớn mãi, cả trong quá khứ, hiện tại lẫn nhiều năm sau này.

_ Tôi muốn con bé mắt xám đó!-Selene lạnh lùng nói một cách hờ hững như khi cô bảo ai đó phải chết.

Kevin châm một điếu thuốc, anh nghĩ chắc cô đang nói đùa:

_Thôi nào cô Silvester, nó nhỏ quá. Đi theo chúng ta, nó sẽ hỏng mắt!

_Vài năm nữa thì nó cũng không còn nhỏ quá đâu. Mà cũng chẳng cần ta ra tay, con bé rồi cũng sẽ hỏng mà thôi.

14. Chap 1 (phần 2)

Chúng tôi lại tiếp tục hành trình sau 5 tháng trì trệ. Selene định hoãn thêm nhưng tôi bảo cô hãy khởi hành ngay đi, tôi ổn. Tôi để con Sel ở lại thị trấn đó dù Selene nói tôi có thể mang nó theo. Sel ơi cho ta xin lỗi, tao rất muốn mang mày đi nhưng bên tao mày sẽ không được an toàn. Mày đã nhìn thấy những gì cô ta làm với con mày rồi đấy. Biết đâu một ngày nọ cô ta sẽ làm điều tương tự như chính mày hoặc với chính tao nữa. Chúng ta sẽ không bao giờ được an toàn với họ. Tao hi vọng mày sẽ tha thứ cho tao vì đã bỏ mày lại nhưng tất cả đều vì mày cả thôi. Tôi ôm Sel lần cuối rồi lên xe cùng Selene. Sel vẫn ngồi trước hiên nhà nhìn chúng tôi rời đi và kể cả khi tôi không còn nhìn thấy nó nữa tôi nghĩ nó vẫn ngồi đó nhìn... Dù chỉ là một con mèo nhưng cái ý nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại nó vẫn làm tôi xao động. Do tôi đa cảm quá chăng? Ôi, Sel, tao hi vọng mày sẽ sống tốt, ít nhất là hơn tao.

Bao giờ Selene sẽ giết tôi nhỉ?

Xe chúng tôi lướt nhanh trên những con đường nhựa nứt nẻ. Bấy là đã là mùa xuân nhưng tuyết vẫn chưa tan hết. Ngồi trên xe, tôi xoa xoa cổ tay nơi những vết rạch giờ đã trở thành những vết sẹo xấu xí theo tôi suốt đời như cái ám ảnh về đêm kinh hoàng ấy thỉnh thoảng vẫn hiện về trong những giấc mơ, không sao thoát được. Tôi ngẩng mặt nhìn Selene qua kính chiếu hậu. Cô ngồi ghế trên và cũng đang nhìn lại tôi. Không ai trong chúng tôi lảng đi, cứ nhìn chăm chăm vào nhau qua gương chiếu hậu. Tôi không biết cô đang nghĩ gì và tôi đoán cô cũng vậy. Tôi đang nghĩ: làm thế nào để giết cô.

Nơi chúng tôi đến cũng là một thị trấn hẻo lánh. Tôi nằm vật ra giường khi tới nơi. Sức khỏe của tôi vẫn chưa ổn định. Lúc ra khỏi xe tôi muốn ngã quỵ xuống, may mà tôi bám vào cửa xe. Tôi ngủ một giấc rất say. Khi mở mắt ra điều đầu tiên tôi thấy Selene đang ôm mình ngủ, tiếp theo là ngoài kia trời đã tối mù, đồng hồ chỉ 3 giờ sáng, đèn ngủ còn bật. Tôi nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay cô, xuyết xoa khi đặt đôi chân trần lên sàn nhà lạnh cóng. Tôi dò dẫm tìm nhà bếp trong ánh sáng lơ mơ. Tôi đói vì từ hôm qua không có gì bỏ bụng. Khi tôi còn đang nhìn quanh quẩn cái nhà bếp trống trơn thì...

_Này!

Tôi giật mình quay lại. Là Kevin. Anh ta giơ một túi bóng ra:

_Đói không? Đồ ăn của cô đây. Trong tủ lạnh không có gì ngoài nước đá đâu!

_Cám ơn! Anh vừa làm tôi hết hồn.-Tôi đón lấy đồ ăn từ anh.

Kevin cũng là thân tín của Selene, bạn thân của Ivan, một anh chàng vui tính. Tôi nghe Ivan kể anh ta là một chuyên gia về súng, một tay xạ thủ cừ khôi nhất mà anh từng gặp trong đời, một khi đã rút súng ra bắn là kiểu gì “con mồi” không chết thì cũng bị thương. Không một viên đạn nào anh ta bắn ra là vô ích. Sau khi đưa đồ ăn cho tôi Kevin bảo tôi ăn xong nhớ tự dọn, anh phải ra ngoài canh gác. Đợi anh ra ngoài, tôi lén lấy một con dao nhỏ trong bếp giấu trong người.

Khi tôi quay về phòng thì Selene đã thức từ bao giờ. Cô đang ngồi dựa vào đầu giường nhìn tôi bằng cặp mắt xanh thăm đó. Tôi vẫn cảm thấy chới với khi nhìn vào, chúng vẫn làm tôi khó thở như trước dù tôi đã tự dặn mình hàng trăm lần trước đó là đừng để bản thân bị đôi mắt đó thao túng tâm can nếu còn muốn trả thù. Trong phòng lờ mờ ánh đèn ngủ. Từ lúc tôi tự tử hụt đến giờ ngoài cái câu tôi bảo chúng tôi phải đi ngay thì tôi với cô chưa nói với nhau điều gì. Nhìn vào đôi mắt cô tôi biết cô có nhiều điều muốn nói với tôi, chỉ là cô đang chờ lúc thích hợp....

Còn tôi thì chẳng có hứng thú gì với những câu chuyện cô muốn kể nên cứ lảng đi mỗi lần cô đề cập tới. Tôi không muốn nghe bởi nỗi đau bị làm nhục ấy sẽ theo lời kể của cô tiếp tục quay lại ám ảnh tôi. Tôi nói thẳng với cô là đừng bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa. Có lẽ vì thế mà phải đến khi đã quá trễ tôi mới biết hết mọi chuyện. Nhưng dù sao điều đó cũng không quan trọng.

Tôi mạnh dạn ngồi lên người và hôn Selene trong sự ngạc nhiên của cô. Miệng cô đơ ra một lúc mới đáp trả lại nụ hôn của tôi. Để cả tháng rưỡi nay chúng tôi chưa hôn nhau từ hồi cái vụ Felix. Đó là lần đầu tiên tôi chủ động hôn cô. Khi tay tôi luồn vào trong áo Selene thì bị cô giữ lại. Cô dứt ra khỏi nụ hôn sâu tôi vừa bắt đầu:

_Em chắc chứ?

Selene ám chỉ tới sức khỏe của tôi.

Tôi gật đầu rồi lại tiếp tục hôn cô...Cho đến khi cảm thấy thích hợp, tôi rút con dao trong người ra. Tôi hé mắt xác định mình sẽ đâm vào đâu. Có lẽ là cổ. Nhưng khi vung dao lên cổ tay tôi liền bị Selene giữ chặt. Tôi giật mình mở to mắt nhìn cô. Selene cũng từ từ mở mắt nhìn tôi. Nụ hôn vẫn tiếp diễn. Selene đẩy lưỡi vào sâu hơn. Tôi muốn dứt ra khỏi nụ hôn với cô nhưng không được khi mà tay kia của cô giữ chặt đầu tôi lại, ép tôi tiếp tục nụ hôn mà chính tôi vừa bắt đầu. Sau đó, cô bất ngờ đẩy tôi xuống giường, giữ chặt tay cầm dao của tôi xuống rồi siết thật mạnh khiến tôi đau đớn phải buông con dao ra. Đến lúc này Selene mới ngừng hôn và nhìn tôi chăm chăm. Gương mặt cô chỉ cách tôi vài cm, tôi có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ và đều của cô mơn man trên môi tôi. Tôi giãy giụa cố sức để thoát khỏi Selene cho đến khi cô cầm con dao vừa nãy kề sát cổ tôi. Tôi nằm yên, thở hổn hển khi lưỡi dao đang dí sát vào da mình. Lưỡi dao rất lạnh khiến tôi nuốt khan. Trong căn phòng yên tĩnh tôi có thể nghe rất rõ nhịp tim đập nhanh và hơi thở gấp gáp của chính mình vì cái gì tôi cũng không rõ nhưng tuyệt nhiên không phải là sợ. Tôi nghĩ lần này mình chết chắc, chỉ chờ Selene ấn mạnh tay hơn nữa là xong. Tôi không sợ chết vì tôi đã tìm đến nó một lần. Tôi chỉ tiếc là mình vẫn chưa lấy được mạng cô ta.

Trái với suy nghĩ của tôi, Selene ném con dao đi, hay nói đúng hơn là phi. Tiếng con dao cắm phập vào bức tường khô khốc và sau đó là tiếng của Selene lạnh lùng vang lên, lạnh như lưỡi dao vừa rồi:

_Đừng có ngu ngốc! Tôi chết thì em cũng chết!

Tôi cười khẩy:

_Tôi chỉ cần cô chết. Sau đó tôi thế nào thì tôi cũng không quan tâm!

Tôi vừa dứt lời thì Selene ấn tôi xuống giường mạnh hơn. Cổ tay tôi đau đớn và đỏ ửng lên vì bị siết quá chặt tới nỗi đôi bàn tay tôi gần mất cảm giác tới nơi. Cô cúi xuống hôn tôi, buông lỏng tay tôi ra, xé rách áo tôi một cách bạo lực và sờ soạng khắp người tôi. Selene cố đưa lưỡi vào trong khoang miệng tôi nhưng bị tôi cắn mạnh khiến cô giật mình ngồi dậy để kiểm tra xem lưỡi mình có bị chảy máu không:

_Chết tiệt!-Cô rít lên giáng cho tôi một cái bạt tai.

Căn phòng im lặng sau cái tát của cô. Một bên má của tôi nóng rát. Tôi nằm nghiêng đầu sang một bên né tránh cái nhìn mà tôi đoán bây giờ đang rất tức giận của cô. Nước mắt tôi lăn dài chảy xuống drap giường,

hai bàn tay tôi nắm chặt và cổ họng nghẹn lại, vì tức giận, vì bất lực. Một lúc sau, tôi cảm nhận bàn tay vừa rồi đã tát tôi đang lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt tôi và xoay mặt tôi đối diện với cô một cách rất dịu dàng, trái ngược hẳn so với ban nãy. Một chút cảm xúc, tôi đoán là hối hận, mờ nhạt hiện trong đôi mắt cô.

Rose!-Selene thì thầm nói.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi.

Tôi ngồi bật dậy bá lấy cổ và hôn lấy hôn để môi cô, hôn như thể tôi khao khát cô hơn bất cứ điều gì trên thế giới này. Selene cũng đáp lại nồng nhiệt không kém. Chúng tôi nằm lại xuống giường,... Cô thích làm tình với tôi đến vậy thì được thôi! Tôi sẽ chiều cô! Sự nghi ngại và sợ hãi vừa nãy do chính tôi gây nên biến mất ngay sau khi cô buông tôi ra, khi tôi đã khỏa thân hoàn toàn và bên dưới đau nhức đến tận hai ngày sau.

Tôi từng nghe Kate, bạn tôi, kể rằng cách giải quyết rắc rối nhanh nhất cho các cặp đôi là sex. Tôi không nghi ngờ lời nó nói bởi khi chưa đến 15 tuổi nó đã ngủ với 3 cậu bạn trong trường. Tôi và Kate cũng như nhiều cô gái trẻ khác đều tin rằng: trên đời có cái tình dục không tình yêu nhưng tuyệt không có tình yêu nào không tình dục. Chúng tôi không tin vào loại tình yêu thuần khiết đến thế. Người lớn luôn khuyên chúng tôi hãy giữ mình đến khi đủ 18 nhưng thực tế bạn khó mà tìm được cô nào 18 tuổi còn trinh. Tôi định trao lần đầu của mình cho John nếu cô không xuất hiện.

Trưa đây, tôi lê bước mệt mỏi vào nhà tắm. Selene đã đi từ rất sớm. Sau khi làm tôi kiệt sức thì cô chỉ nằm lại khoảng 10' rồi mặc quần áo vào và đi. Tôi đánh một giấc tới gần trưa hôm sau. Đúng là tôi chưa khỏi hoàn toàn. Lúc Selene buông tôi ra thì tôi đã thở không ra hơi khiến Selene lo lắng và tôi đáp lại sự lo lắng ấy bằng cách trùm chăn kín mít để ngủ.

Tôi đứng bán khỏa thân ngấm mình trong gương trong nhà tắm. Mới đây thôi mà tôi thay đổi nhiều quá. Tôi thấy mình đã người lớn hơn trước, ít nhất là về mặt ngoại hình. Tôi cao hơn trước (nhưng vẫn thấp hơn Selene, lạy Chúa cô ta chắc phải cao đến 1m80!), đường cong cơ thể rõ ràng hơn, gương mặt không còn nét ngây ngô năm nào, mắt xám của tôi cũng sâu hơn... Tôi thật may mắn khi Chúa đã ban cho tôi một cơ thể quyến rũ và một gương mặt đẹp đúng như mong ước nhưng cũng thật xui xẻo khi bị Người lấy đi tự do và "trao" nó vào tay Selene Silvester. May rủi vẫn luôn đi đôi với nhau, tôi tự an ủi.

Sau hôm đó, tôi dạn dĩ và táo bạo hơn trên giường. Selene không nhắc lại chuyện tối hôm tôi định giết cô nữa, không bao giờ. Mỗi quan hệ giữa chúng tôi không còn căng thẳng như ngày nào. Chắc tại tôi khéo che giấu cảm xúc hơn. Nếu ngày trước sự trong trắng và ngại ngùng của tôi làm Selene thích thú thì lúc này bạo dạn và nồng nhiệt của tôi làm cô thỏa mãn. Tôi xuôi theo những gì cô muốn, hoàn toàn thôi phản kháng cô. Tôi chấp nhận những gì cô mang lại mà không một lời phản nản hay phản đối. Selene rất hài lòng về điều đó tuy ban đầu cô có vẻ nghi hoặc tôi. Một lần sau ân ái cô hôn môi tôi mấy cái:

Dạo này em có vẻ lạ!-Selene vùi mặt vào hõm cổ tôi.

Lạ ư? Như thế nào?-Tôi hỏi, rùng mình trước những nụ hôn của cô bắt đầu đi xuống cổ và ngực tôi.

Em thay đổi nhiều. Trên giường bạo dạn hơn, không còn ngượng ngập như trước.

Có lẽ vì em đã lớn rồi.-Tôi cười-Thích em ngượng ngập hơn à?

Không hẳn...Em thế nào cũng được, tôi đều...ừm...thích.-Selene cười đáp lại, nụ cười đẹp chân thành đến lạ. Tôi ngơ ngẩn dùng tay miết môi cô theo nụ cười ấy và đặt lên đó một nụ hôn. Làm thế nào mà một Mafia có được nụ cười như vậy nhỉ?

Tôi cẩn nhẹ môi dưới cô hỏi một cách khiêu khích:

Chúng ta tiếp tục chứ?

Selene không ngần ngại ấn tôi xuống giường lần nữa và cùng tôi suốt đêm.

Selene Silvester, tôi muốn cô tin tôi một cách tuyệt đối.

Tôi đã thành công trong việc học cách che giấu những ý đồ thù hận đằng sau vẻ ngoài quyền rũ và cử chỉ lấp lờ của mình.

Liệu một gái “thăng” như tôi có thể khiến ột gái “thăng” khác yêu mình điên đảo không nhỉ?

15. Chap 2

Tôi đã ra khỏi biên giới nước tôi và đang trên chuyến bay đến Châu Âu, tới một nước là quê hương của Selene Silvester, nước Ý.

Tôi bị bất ngờ khi biết Selene là người Ý. Tôi chỉ thỉnh thoảng nghe Selene nói tiếng Ý khi gặp đối tác còn lại cô toàn dùng tiếng Anh. Phải nói là tiếng Anh của cô quá tốt, tốt đến nỗi tôi nghĩ cô phải là một người Anh nói tiếng Ý chứ không thể là một người Ý nói tiếng Anh. Chưa kể họ tên của cô chẳng có chút gì của Ý cả, cái họ “Silvester” ấy cũng đặc sệt Anh như họ của tôi. Hóa ra Selene là Mafia Ý chứ không phải là Mafia Mĩ. Sau này tôi được nghe đồn rằng: dòng họ Silvester gốc gác là quý tộc Anh. Nhiều năm trước đây, tổ tiên của gia đình Silvester đã cầm đầu vụ ám sát đức vua hồng tiếm quyền thống trị nước Anh. Tuy nhiên, vụ ám sát đã thất bại và ông ta phải chạy trốn đến vùng đảo Sicilia của Ý, Cosa Nostra hay còn gọi là Mafia, cũng từ vùng đảo này mà ra... Thỉnh thoảng nhà Silvester vẫn nhắc lại “sự kiện ám sát” của ông tổ như một lời đe dọa đầy niềm tự hào.

Ngày trước Mafia được lập nên để bảo vệ những người nghèo trong xã hội như những Robin Hood của Anh nên họ từng rất được người dân kính trọng. Mafia lúc đó là niềm kiêu hãnh, là niềm vinh dự chứ không phải một tổ chức khiến nhiều người kinh sợ như bây giờ. Ở một mức nào đó, vẫn còn nhiều gia đình Mafia như gia đình Silvester vẫn giữ gìn những qui tắc, những luật lệ riêng nhằm giữ mình không rơi hoàn toàn vào vùng đen nhưng cũng kiên quyết không trườn mình ra ngoài sáng. Đó là những qui tắc kiểu như: “không dính và cớm, công tố viên và nhà báo người Mĩ”; hoặc là “nếu là tiền của người khác hoặc của gia đình khác thì không được chiếm đoạt” (nghe như lời răn của Thiên Chúa vậy).... Họ nằm ở lẫn ranh, bao giờ cũng thế. Họ là những tên tội phạm nguy hiểm nhưng lại được nhiều người khâm phục, họ luôn luôn ngăn đầu kiêu hãnh dù đang phải đứng trước vành móng ngựa, kiểu như Selene Silvester.

Bằng cách nào đó Selene chuẩn bị cho tôi những giấy tờ cần thiết hợp lệ để dễ dàng lên máy bay, dĩ nhiên là giả nhưng vẫn qua mặt hải quan trót lọt làm tôi thán phục cái người nào làm ra chúng. Tên của tôi trên đó là: Rose Wislson.

_Tại sao lại là “Wilson”?

Tôi hỏi nhỏ Selene khi chúng tôi đã ở trên máy bay, trong một khoang hạng hai. Tôi không thích cái tên “Wilson” tí nào bởi đó là tên của ông thầy dạy Lí của tôi hồi cấp 2, bạn trai cũ của chị Vic, một thầy giáo còn khá trẻ và đẹp trai. Khi bị chị tôi “đá”, ông ta trút sự tức tối lên tôi bằng những bài kiểm tra riêng chẳng giống ai. Sau nhờ có ba tôi can thiệp tôi mới hết bị ông ấy “đi”. Hồi đó tôi ghét ông ta một thì tôi ghét chị Vic mười, chị em tôi từng giận nhau cả tháng trời vì vụ ông thầy lí.

Lúc hai người họ yêu nhau thì tôi luôn là người đưa thư cho họ (Vic thích kiểu lãng mạn thời trung cổ bằng những lá thư sến chảy nước). Cứ mỗi lần tôi đến gặp ông thầy để đưa thư là bao cặp mắt dòm ngó tôi khiến tôi chỉ muốn chui đầu xuống đất. Cả trường xì xào là tôi thích thầy dạy Lí khiến tôi tức điên lên mà chẳng dám làm gì để thanh minh bởi tôi đã lỡ miệng hứa với Vic là sẽ giữ kín chuyện của hai người. Dù rất ức chế nhưng tôi vẫn không thể nào bắc loa đứng giữa sân trường mà gào lên: “Không phải tôi mà là chị tôi viết thư cho ông!”. Tôi và Vic đã cãi nhau rất nhiều về vụ này. Tôi ngậm bồ hòn làm ngọt trong suốt 5 tháng cho tới khi Vic “đá” ông. Nhưng sau đó chị em tôi còn cãi nhau nhiều hơn nữa vì tôi liên tục đổ tội cho Vic vì chị mà ông thầy “đi” tôi tới mức không ngóc đầu nổi, còn Vic thì bật lại rằng đó là chuyện của tôi, không liên quan gì tới chị. Chúng tôi hết “hòa bình nóng” lại đến “chiến tranh lạnh” làm ba mẹ tôi nhức hết cả đầu. Phải đến khi Vic chui xuống nước xin lỗi tôi trước thì chúng tôi mới làm hòa với nhau.

Năm ấy tôi 13, còn Vic 17. Một năm sau Vic vào đại học Harvard. Còn một mình tôi làm mưa làm gió cả trường.

Quay trở về với câu hỏi “Wilson” của tôi, Selene lơ đãng trả lời:

__Vì tôi đi ngang qua một tiệm tạp hóa tên “Wilson”...

__Và tại sao tên em lại là “Rose”? - Được thể tôi hỏi tới. Chuyến bay chán ngắt còn kéo dài thêm nhiều tiếng nữa. Gợi chuyện với Selene có thể là ý tưởng tồi nhưng ngoài việc đó ra tôi chẳng biết làm gì hơn.

__Vì không phải ai cũng hiểu hết giá trị của hoa hồng...-Selene trả lời vẫn bằng chất giọng lơ đãng ấy.

__Sao cơ?-Tôi bật dậy nhìn cô. Đây là câu nói hay nhất mà tôi nghe được ở cô. Tôi trưng vẻ mặt háo hức muốn nghe cô giải thích dù tôi không hiểu vì sao mình lại làm vậy. Chắc tại câu đó nghe hay hay.

__Không có gì, tôi ngủ đây!-Selene lúng túng đánh trống lảng. Tôi muốn gắng hỏi cô nữa nhưng cô quay mặt đi làm tôi cụt hứng.

Về sau cứ mỗi lần nhìn thấy hoa hồng tôi đều nhớ đến lời nói của cô, hay nói đúng hơn là cô chỉ nhắc lại lời của một người khác trước tôi. Hóa ra vì hoa hồng có ý nghĩa rất đặc biệt với cô, với người đó và có lẽ cả với tôi nên cô mới gọi tôi là “Rose”.

Cái ý nghĩ được đi Châu Âu làm tôi thích thú. Vic đã không thể đưa tôi đi một vòng quanh Châu Âu như một món quà sinh nhật dành cho tôi. Vic vẽ ra cái kế hoạch rằng chúng tôi sẽ được thưởng thức các món ăn nổi tiếng, lục tung các cửa hàng thời trang, tranh thủ tìm ình vài anh chàng điển trai, quây phá suốt đêm...sẽ làm những điều điên khùng nhất có thể. Đây là nếu được đi với chị Vic, còn với Selene... Nghĩ kĩ lại thì thật ngán ngẩm chừng nào vì có lẽ tôi chỉ được ngắm phố phường khoảng 15-20’ trên đường đi rồi bị giam lỏng trong nhà tiếp tục làm “đồ chơi” cho Selene và vài tháng sau lại được đưa đi nơi khác. Tôi chợt nghĩ, liệu tôi còn được Selene dùng vào việc gì nữa không?

Đón chúng tôi ở sân bay là một đoàn người mặc vest đen nhìn rất ngẫu. Họ cung kính khi gặp Selene và không quên ném cái nhìn đầy cảnh giác về phía tôi. Mạng lưới của cô ta rộng thật. Khi ra khỏi sân bay, một người đưa cho Selene cái túi xách. Selene kiểm tra túi một hồi rồi đi tiếp.

Chúng tôi vừa ngồi vào xe thì từ đâu một loạt đạn được bắn ra làm vỡ cửa kính khiến Selene lập tức ép tôi nằm xuống sàn xe. Cô nhanh chóng rút súng từ trong cái túi xách mà những người áo đen vừa nãy đưa cho cô, lên đạn và cẩn thận quan sát xung quanh, thỉnh thoảng bắn vài phát đạn để tự vệ. Tiếng la ó và tiếng gầm rú của động cơ ngày càng nhiều. Vì bị ép nằm trên sàn xe và bị Selene che khuất tầm nhìn nên tôi không biết cuộc đấu súng đã diễn ra như thế nào. Nhưng với những gì nghe được tôi vẫn có thể tưởng tượng đây là trận đấu súng rất quyết liệt, một mất một còn. Tôi nghe Ivan liên tục hét: “Bảo vệ cô ấy!” rất gần nên tôi đoán anh chỉ cách chúng tôi vài bước chân. Điều đó khiến tôi cảm thấy an toàn hơn một chút.

Lọt giữa làn đạn chết chóc, tôi không biết liệu mình có sống nổi qua hôm nay không. Vừa đặt chân xuống sân bay đã bị tấn công bất ngờ như vậy. Lúc ở bên kia chuyện như thế này không bao giờ xảy ra. Những tiếng súng liên tục nổ ra cho tới khi tiếng còi hú của cảnh sát vang lên thì mới chịu ngưng. Trận đấu súng kết thúc chỉ sau 5’ hoặc hơn nhưng “kinh hoàng” là từ để diễn tả. Tôi còn nhớ khi ngồi dậy điều đầu tiên đập vào mắt tôi là những xác chết ghim đầy đạn, lửa và máu khắp nơi. Khi chắc chắn đã được an toàn, Selene cất súng và kéo tôi dậy:

__Em không bị thương chứ? - Selene xem xét người tôi và thở phào khi tôi không bị làm sao, đến cả một vết xước cũng không có trong khi đã có vài mảnh thủy tinh nhỏ găm lên bàn tay cô làm cô chảy máu. Chẳng hiểu sao điều ấy lại khiến tôi cảm động dù rằng vài phút trước tôi đã cầu ột viên đạn hãy bắn thẳng vào đầu cô.

__SELENE!

Selene giật mình nghe giọng trầm khàn của một người đàn ông gọi tên mình. Cô và tôi quay người lại nhìn ông ta. Đó là một người đàn ông mặc đồ đen, cao lớn, lịch lãm, mái tóc muối tiêu, gương mặt khắc khổ và đặc biệt là mắt ông ta, sáng, xanh và sắc như mắt sói nhưng lại chứa nỗi buồn u uẩn. Mới thoát nhìn tôi đã ngỡ người đàn ông này và cái cô gái tóc vàng đang ở trong xe cùng tôi phải có mối liên hệ huyết thống

nào đó. Đi sau ông ta là năm bảy người cũng mặc toàn đồ đen như ông ta. Ông ta bước qua vài cái xác chết đã bị biến dạng bởi những viên đạn hay bị ô tô tông phải để đi thẳng tới chỗ chúng tôi.

_Papa! - Selene lắp bắp nói. Tôi nhìn người đàn ông cao to ấy mở cửa xe bằng động tác vồn vã. Selene bước ra ngoài. Ông ấy lập tức ôm cô rất chặt. Từ phía sau tôi có thể thấy bờ vai của Selene đang run lên.

“con gái rượu của trùm mafia Silvester”-câu nói của Ivan hôm tôi nằm viện vang lên trong đầu tôi.

_Gia đình đoàn tụ!-Tôi lẩm bẩm trong xe. Đây là “bố già” khét tiếng Châu Âu mà Ivan đã kể cho tôi nghe sao? Nhìn tổng thể thì trông ông ta giống một người cha bình thường hơn là một tên tội phạm.

16. Chap 3

Selene theo người mà cô gọi là “Papa” đó đi mất hút, để lại tôi cùng đàn em của cô. Họ đưa tôi về một căn nhà nhỏ ở ngoại ô để tôi tiếp tục chuỗi ngày bị giam cầm của mình. Tôi không gặp Selene suốt một tuần sau đó. Đó là tuần dễ chịu nhất đời tôi khi không phải động chạm thân xác với cô.

Anselmo Silvester, đó là tên của bố Selene. Tôi nghĩ mình đã đọc cái tên này ở đâu rồi nhưng tôi không nhớ nổi. Kevin và Ivan trong một lần ngẫu chuyện đã kể cho tôi nghe về người đàn ông này. Họ kể rằng tính đến đời Selene thì nhà Silvester đã 4 đời làm Mafia. Anselmo Silvester có nhiều câu chuyện li kì xung quanh ông ta đến nỗi chẳng biết được cái nào là thật, cái nào chỉ là do trí tưởng tượng thêu dệt lên. Có một điều chắc chắn là Anselmo từng là người duy nhất trên tàu còn sống sót qua một cơn bão lớn ở Thái Bình Dương, là người tưởng đã chết vậy mà bằng đi mười năm thì đột ngột quay lại để thừa kế di sản của cha ông ta: đứng đầu gia tộc Silvester.

_Làm sao mà ông ta sống được? - Tôi thốt lên.

_Bám vào một tấm gỗ và được một con tàu đi ngang qua cứu.

_Thế sao ông ta không về ngay?

_Một bí ẩn lớn. - Ivan nhún vai trả lời – Mà điều đó cũng không quan trọng. Chỉ cần biết ông Silvester còn sống và trở về. Cô nên biết là không thể trông đợi sự chi tiết từ tin lẻ đường. Muốn nghe chuyện tình của ông ta không?-Ivan gợi ý-Li kì hơn cả việc ông ta sống sót qua cơn bão.

Tôi gật đầu ngay tắp lự. Tôi nể con người đã từng sống sót qua một trận bão và giờ đang đứng đầu một tổ chức khét tiếng này.

Ivan nói chuyện tình của ông ta mà được viết thành truyện đảm bảo sẽ bán rất chạy. Nghe đâu trước khi gặp tai nạn ngoài biển, Anselmo có một cô người yêu tên Clara. Sau khi tưởng Anselmo đã chết, cô bị buộc phải cưới người khác, sinh cho hắn hai đứa con nhưng chỉ có thằng con thứ hai là con hắn, đứa con gái đầu là con của Anselmo. Cô bé đó chính là Selene. Vì muốn con gái mình có cha và có một tương lai chắc chắn nên Clara mới đồng ý lấy người khác ngay khi nghe tin Anselmo chết. Đó là một gã đã theo đuổi cô suốt 5 năm mặc cho cô đã có người yêu.

Có điều khi cưới nhau về tình cảm của họ ngày càng tệ đi. Hắn biết tại sao Clara lấy hắn. Hắn biết cô còn yêu Anselmo và hắn không hơn gì cái bình phong. Thế là hắn luôn lấy cớ đánh đập, hành hạ cô. Còn Clara tội nghiệp chỉ biết cắn răng chịu đựng cho đến một ngày Anselmo đột ngột trở về giải thoát Clara khỏi hắn. Anselmo, lúc đó là một tay có máu mặt trong giới Mafia, đã cho hắn một khoản tiền kha khá để hắn biến ra nước ngoài. Từ dạo ấy không ai nghe tin tức gì về hắn nữa. Kevin ngờ rằng Anselmo đã “khử” hắn rồi cũng nên. Còn Anselmo và Clara sống hạnh phúc với nhau cho đến bây giờ, Clara còn sinh cho Anselmo thêm 2 cậu con trai song sinh nữa. Happy ending.

Tôi bắt đầu cảm tình với Anselmo và ghen tị với Clara, cô ấy được sống hạnh phúc mãi mãi với người đàn ông cô ấy yêu. Chuyện tình của họ nghe như cổ tích vậy.

_Ước gì tôi được như Clara, được một người đàn ông như thế yêu mình suốt đời.-Tôi vu vơ nói.

_Ai biết được. Nhưng chắc chắn cô Silvester không đời nào để điều đó xảy ra.-Kevin làm một câu như đội gạo nước lạnh vào tôi.

_Hừ! Selene đâu thể giữ tôi bên cô ấy suốt đời, phải không?

Sau đó không ai nói gì bởi Kevin lập tức bị trận bóng đá trên TV thu hút nên chắc anh cũng chẳng màng tới câu vừa rồi của tôi. Tôi chợt liếc nhìn Ivan đang hút một loại thuốc lá nhạt nhẽo nào đó, tự hỏi một anh chàng tuyệt vời như thế sao Selene không để mắt tới, dù sao thì cô ta “thăng” thật, chỉ là sở thích tình dục có khác người.

_Selene từng nói bố cô ấy từng đánh đập mẹ cô...-Tôi chợt nhớ cái lần cô chườm đá lạnh lên mặt tôi để làm dịu đi vết thương do tên Robbert gây ra, thật may là chúng không để lại vết sẹo nào. “Phải luôn bảo vệ gương mặt như mạng sống của mình”, slogan của đội cổ vũ.

Kevin nhún vai:

_Cái đó thì chịu. Chúng tôi chỉ được nghe có thể, chuyện sau hôn nhân sau này của họ thì có Chúa biết. Ông Silvester giữ kín chuyện gia đình lắm. Những gì chúng tôi kể cũng toàn là truyền miệng cả, muốn biết sự thật thì cứ hỏi cô Silvester ấy!-Giọng của Kevin mang hàm ý châm chọc.

Tôi hừ giọng và về phòng và không quên lườm anh ta một cái. Kevin cười phá lên.

Vào một đêm khuya trời mưa tầm tã, Selene về, mùi rượu nồng nặc. Cô không về một mình. Có người quàng vai đỡ cô ra khỏi cái taxi và Ivan đỡ cô về phòng của tôi. Cô say tới mức không thể tự đi mà phải nhờ Ivan bế cô vào phòng. Khi đặt cô nằm ngay ngắn trên giường Ivan đi ra ngoài dặn tôi chăm sóc cho cô, có gì gọi ngay cho anh. Tôi ngán ngẩm đứng khoanh tay nhìn cô. Mắt cô đỏ hoe, quần áo ướt đầm mưa, mùi rượu át hết mùi nước hoa cô vẫn dùng và làm tôi buồn nôn. Tôi có ý định để mặc Selene như vậy cho cô ta bị nhiễm lạnh mà ốm hoặc chết quách đi!

_Chả biết sao cô Silvester cứ nằng nặc đòi đến đây!-Người đàn ông đưa Selene về căn nhà, tiếng Anh của ông ta khá tốt.-Chỗ này cách quán bar cả chục cây trong khi dinh thự nhà Silvester chỉ cách có 100m! May là cô ấy còn đủ tỉnh táo để đọc đúng số nhà, không thì đêm nay mệt với cổ!

_Sao lại tệ thế này? - Ivan cau mày hỏi ông ta, họ vẫn đang đứng ở cửa phòng tôi.

Người đàn ông lạ bỗng trở nên nghiêm trang, giọng buồn bã hòa cùng tiếng mưa rơi bên ngoài:

_Bà Clara Silvester vừa mới qua đời chiều nay, vì ung thư...Tang lễ sẽ được tổ chức vào 9 giờ sáng mai.

Sau đó ông ta hơi cúi người chào và ra về.

Mưa vẫn rơi suốt đêm...

17. Chap 4

Cuối cùng thì tôi vẫn phải giúp Selene thay đồ và lau người giúp cô ta, đảm bảo sáng hôm sau cô dậy được để đến dự đám tang. Vì mẹ cô nên tôi mới chăm sóc cho cô như vậy đấy, Selene! Sau khi thay cho cô bằng một chiếc áo thun để ngủ, tôi mới nằm xuống cạnh cô khi mùi rượu trên người cô đã bớt buồn nôn.

Sáng hôm sau, trái với suy nghĩ của tôi, cô dậy khá sớm, còn dậy trước cả tôi. Khi tôi còn dụi mắt tỉnh ngủ thì đã thấy Selene đứng trước gương chỉnh trang y phục, từ trên xuống dưới chỉ có một màu đen. Mái tóc vàng ngang eo lưng được búi gọn lên. Tôi thích nghịch những lọn tóc vàng ấy bằng cách dùng ngón tay quần lấy một lọn, chúng mềm và mượt làm sao. Selene cho tôi thoải mái nghịch tóc của cô như một sự “đền bù” sau những lần ân ái. Tôi uể oải ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn cô đắm đắm. Tôi vẫn hay quan sát cô kĩ nhất có thể, có thể là vì muốn tìm chút cảm xúc trên gương mặt lạnh giá đó hay chỉ đơn giản là vì cô đẹp nên tôi thích ngắm? Mới có một tuần không gặp mà tôi thấy cô tiêu tụy đi nhiều, hai bàn tay đã nổi gân xanh, mắt trũng sâu và còn thâm quầng nữa.

_Ngủ tiếp đi, Rose! Khoảng trưa tôi sẽ về.-Selene đang kẻ mắt, gắng làm đôi mắt mình trông bình thường như mọi khi. Tôi rất muốn nói với cô rằng cô có thể dùng chì kẻ mắt để che đi vết thâm quầng nhưng lại không thể che được cảm xúc trong đôi mắt cô được nữa bởi tấm màn lạnh lùng cô từng dựng lên đã biến mất hoàn toàn...Nỗi buồn tràn ngập trong mắt cô. Tôi bỗng thấy tội nghiệp Selene.

_Em rất tiếc, Selene-Tôi chia buồn cùng cô. Ngoài điều đó ra tôi không biết phải nói gì lúc này.

Selene không nói gì, vẫn tiếp tục trang điểm. Trang điểm xong, trông cô đỡ tiêu tụy và thê thảm hơn hôm qua. Selene tiến đến chỗ tôi, ôm lấy gương mặt tôi bằng cả hai tay. Cô cúi xuống hôn trán tôi thật nhẹ nhàng:

_Ngủ tiếp đi. Sắp tới sẽ rất bận rộn, Rose.

Tôi nắm lấy tay cô còn đang đặt trên má tôi, ngẩng đầu lên để môi tôi chạm vào môi cô, chỉ là cái chạm nhẹ chưa tới một giây nhưng vẫn đủ ột ít son vương lên môi tôi. Đột nhiên tôi không muốn Selene rời đi.

Selene rút tay ra rồi đi. Tôi ngồi một mình trong phòng, nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang từ ngoài cửa sổ hắt vào qua kẽ hở của rèm rồi lại nằm ra giường gắng ngủ lại. Tôi đưa lưỡi liếm thử môi mình, vị ngọt lan tỏa đầu lưỡi. Là vị anh đào...

Lúc đó tôi không nghĩ cái “bận rộn” của cô lại lằng nhằng và đáng sợ đến thế...Đúng là Selene về lúc trưa, nhưng là trưa tuần sau. Trong khoảng thời gian dài đó, có một vị khách bất ngờ tới thăm.

Khi tôi còn đang ngáp dài trước những bản tin khủng hoảng kinh tế chán ngắt ngày nào cũng lặp đi lặp lại trên TV thì nghe thấy dưới nhà có tiếng xô xát. Tò mò, tôi lén lút bước từng bước thật chậm và thật nhẹ xuống cầu thang, cốt sao không gây tiếng động. Tôi dừng lại cho đến khi có thể tạm bao quát bên dưới. Có một phụ nữ đi một mình, giữa một vòng vây của đàn em Selene.

_Thôi nào các chàng trai! Tôi không có đến đây gây chiến!-Giọng cô ta nghe nhừa nhựa như vừa mới ngủ dậy.

_Chỗ này không đón tiếp kẻ lạ mặt!

_Selene Silvester biết tôi thì tôi không phải là người lạ đâu, các quý ông!- Người phụ nữ lạ mỉm cười búng tay tanh tách ba cái. Ngay lập tức năm cô gái ăn mặc bốc lửa bước vào trên những đôi giày cao gót gõ xuống sàn gỗ kêu lạch cạch. Một cô cởi áo ra để lộ áo bra và bắt đầu những vũ điệu gợi dục đến nỗi đến tôi còn cảm thấy ngượng đỏ mặt, nửa muốn quay mặt đi, nửa muốn xem tiếp. Chỉ là tò mò thôi.

Một tên huýt sáo thích thú:

_Ái chà, được phết cô em! Cô muốn gì đây?

_Các anh được vui vẻ còn tôi thì muốn gặp một người.

_Ai?

Cô ta bỗng ngẩng đầu, ánh mắt xoáy thẳng vào tôi khiến tôi thót tim vì bị bắt quả tang:

_Cô bé trên cầu thang đó, có biết nghe lén là bất lịch sự lắm không?

Không cho nghe thì thôi! Tôi nhún vai quay trở lại phòng.

_Hey!

Lại là cô ta, tôi quay người lại thì thấy cô ta đang đứng dưới chân cầu thang. Lúc này tôi mới được nhìn kỹ dung mạo của cô ta. Đó là một phụ nữ đẹp và nóng bỏng theo kiểu Latin với chiếc váy đỏ có tình khoét sâu phân ngực. Cô có gương mặt hao hao như diễn viên Penelope Cruz vậy nhưng sự gian xảo và đều giả trong cái nhìn của cô ta khiến tôi không có cảm tình với cô.

_Gì nữa?-Tôi cau mày khó chịu.

_Cưng là Rose, Rose Wilson?-Cô nàng lạ mặt nhăn nhá giọng ở “Rose Wilson”.

_Không hẳn, nhưng có chuyện gì?-Tôi chột dạ khi nghe cô ta gọi tên tôi, đúng hơn là cái tên Selene đặt cho tôi.

— “Không hẳn” tức là sao? Hoặc là đúng hoặc là sai. Làm gì có chuyện “không hẳn”?-Cô nhướn mày.

— Mọi người gọi tôi là Rose Wilson, ok?-Tôi lên giọng khó chịu, tôi không muốn dây dưa với cô ta chút nào. Đàn em của Selene đang “bận” với những cô nàng sexy mà cô ta mang vào và không màng tới tôi. Trừ Kevin và Ivan ra thì tôi sống chết thế nào họ không quan tâm nên cô ta muốn gặp tôi hay thậm chí giết tôi ngay bây giờ cũng không phải là việc của họ. Xui xẻo cho tôi, cả Kevin và Ivan đều không có đây.

Cô ta gật gật đầu:

— Gọi tôi là Zoraida. Tôi là...ờ...bạn của Selene, các cô gái kia là người của tôi.- Cô hất cằm xuống bên dưới nhà nơi đang diễn ra cuộc hoan lạc rồi lại nhìn tôi với sự ngạc nhiên thích thú-Và...wow!!! Cực đẹp thật đấy, tiểu giai nhân! Chả trách Selene cứ dính lấy cực suốt!

— Selene hiện không ở đây.-Tôi quay lưng dợm bước lên một bậc cầu thang. Cái gì mà “tiểu giai nhân” chứ? Khó nghe quá! Sở hữu nhiều cô gái bốc lửa như vậy, tôi đoán cô Zoraida này hẳn là tú bà. Tốt nhất tránh xa cô ta ra.

— Tôi không đến gặp Selene. Tôi đến gặp cực.-Càng về cuối giọng cô ta càng ngọt.

Lần này thì cô ta làm tôi nổi da gà. Tôi ngoái đầu lại nhìn Zoraida, ánh mắt khó hiểu. Đúng lúc đó tiếng rên rỉ dưới nhà vang lên, càng lúc càng rõ.

— Phòng cực ở đâu? Ta cần nói chuyện.

— Ta sẽ nói chuyện ngay đây. Tôi không cho người lạ vào phòng!-Tôi khoanh tay dựa người vào tường, đối mặt với cô ta.

— “Không cho người lạ vào phòng”? - Zoraida nhại lại giọng tôi-Bố mẹ cực hay Selene dạy cực như thế?

Chắc do tôi nhạy cảm nhưng mà câu cuối Zoraida nói bằng chất giọng không thể gọi tình hơn. Không phải là cô ta đang tán tỉnh tôi đấy chứ? Có phải những cô gái đẹp trong giới Mafia như Selene hay Zoraida đều có vấn đề giới tính hay sở thích tình dục không? Cái cô Zoraida này càng làm tôi bực mình. Tôi bỏ đi một mạch về phòng. Cửa phòng tôi sắp đóng lại thì bị cản trở bởi túi xách của cô ta kịp thời chèn vào.

— Bình tĩnh nào cực!-Zoraida nhanh chóng vào trong phòng trước khi cánh cửa đóng sập lại. Tôi đứng khoanh tay phòng thủ, cách cô ta một khoảng xa. Zoraida nhìn tôi từ trên xuống dưới một cách dò xét như một thể tôi là một món hàng và cô ta cần nhìn kỹ để định xem tôi giá bao nhiêu. Sau đó cô ta đặt lên giường một lọ nhỏ như lọ vắc-xin, bên trong chứa một loại dung dịch trong suốt như nước lã.

— Uống đi!-Zoraida hồi thúc.

— Nó là cái gì?-Tôi nhìn cô ta cảnh giác.

— Tôi bảo uống thì cứ uống, không phải thuốc độc đâu.

Thấy tôi chần chừ, cô ta bèn rút từ túi xách một khẩu súng lục nhắm thẳng vào tôi và trầm giọng đe dọa:

— Uống thứ đó vào thì không chết, nhưng ăn kẹo đồng thì chết chắc đó, tiểu giai nhân!

au's note:

“Zoraida”, một cái tên Tây Ban Nha nghĩa là: the enchanting woman- “Người phụ nữ quyến rũ”

“Anselmo”, một cái tên Ý mang nghĩa “helmet, protection”-“bảo vệ”

18. Chap 5

Zoraida vẫn chìa súng về phía tôi:

_Uống vào và chờ khoảng 5'. Selene chắc chắn sẽ không về ngay trong hôm nay được. Chúng ta sẽ vui vẻ một tí!-Cô đá lông nheo với tôi. Bạn sẽ thấy điều ấy rất quyến rũ nếu cô ta không lăm lăm cầm một khẩu súng trên tay chĩa về phía bạn.

Thì ra là thế! Tôi có thể đoán được đó là thuốc gì. Tôi bật cười khan:

_Cô muốn ngủ với tôi? Sao không nói sớm?

Zoraida nhìn tôi ngờ ngợ. Tôi chủ động quàng tay quanh cổ cô và hôn má cô. Zoraida buông súng rơi xuống sàn và vòng tay ôm tôi thật chặt. Tôi chỉ vừa chạm môi Zoraida thì ngay lập tức cô gấp gấp đẩy lưỡi vô trong miệng tôi. Cô ghì chặt tôi vào tường, bài tay xộc lên ngực tôi, chèn đầu gối vào giữa hai chân ngăn không cho tôi khép đùi lại. Zoraida rõ không phải là người kiên nhẫn. Sau khi mân mê tôi một lúc cô đẩy tôi xuống giường một cách mạnh bạo:

_Không biết cương có “ngon” như vẻ bề ngoài này?-Zoraida dừng lại một chút, thở hổn hển nhìn tôi trước khi vào cuộc chơi.

_Đi mà hỏi Selene ấy!-Tôi cười đáp trả rồi chủ động kéo cô xuống khi thấy cô khựng lại vì câu nói của tôi.

Zoraida cuồng nhiệt chiếm lấy tôi. Cái cuồng nhiệt không bao giờ có thể cảm nhận được ở Selene. Khi cuộc chơi diễn ra, tôi cũng dùng hết kinh nghiệm của bản thân học được từ Selene để thỏa mãn Zoraida. Trong đầu tôi liên tục ngầm so sánh Selene và Zoraida. Selene từ tốn, say đắm và luôn làm tôi mất tự chủ. Zoraida cuồng nhiệt như cơn bão nhưng chẳng để lại ấn tượng gì, tất cả cảm xúc trôi tuột đi như nước chảy. Tôi làm tình với Selene trong trạng thái không biết mình đang làm gì, còn với Zoraida tôi phải suy nghĩ nhiều, suy nghĩ làm sao để cô ta thỏa mãn. Nó giống như một bài kiểm tra khả năng làm tình của tôi sau 2 năm cùng với Selene vậy. Theo tôi tự đánh giá thì tôi đã “học hỏi” khá tốt. Zoraida đang rất hài lòng. Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người họ là Selene chỉ cần chạm vào tôi thôi cũng khiến tôi run lên còn Zoraida ngay cả lúc đưa tôi lên “đỉnh” cũng không làm được như vậy. Nói chung tôi ghét cùng với cô ta hơn là với Selene.

Zoraida nằm lăn ra bên cạnh khi cuộc ân ái kết thúc. Cô lấy lại nhịp thở bình thường rồi quay sang vuốt tóc tôi. Cô còn định hôn tôi nữa nhưng tôi ngồi dậy né nó đi và bỏ vào phòng tắm khiến Zoraida chưng hửng trước thái độ bình thản lạ lùng của tôi:

_Rose...

_Cô về đi.-Tôi nói vọng từ trong phòng tắm.

Zoraida cũng vội rời khỏi giường đến đứng ở cửa nhà tắm:

_Cưng... không sao chứ?

_Tôi ổn! Tôi đã bảo cô về đi mà.-Tôi mở nước xả chờ nó đầy bồn tắm.

_Rose, Selene biến cưng thành gái điểm hạng nhất rồi đấy!-Giọng của Zoraida lần này không còn đùa cợt nữa, nó nghe có gì đó xót xa và hụt hẫng làm tôi thấy lạ. Có gì mà phải xót xa?

_Ừ.-Tôi đáp một cách bất cần, khuấy tay vào bồn tắm xem nước đã đủ ấm chưa rồi pha vài giọt sữa tắm vào. Từ cái ngày tôi chết hụt, sex hay chính bản thân tôi đã không còn ý nghĩa gì nữa. Selene đã đem tôi “chia sẻ” ột gã đàn ông lạ thì chắc cô cũng không phiền nếu tôi tự đem mình dâng cho Zoraida.

Zoraida không nói gì thêm. Tôi nghe tiếng cạch cửa. Cuối cùng cô ta đã chịu biến đi. Chờ cho nước đã đầy tôi khóa vòi lại, ngâm mình vào trong. Trong khi đoán xem Selene sẽ phản ứng như thế nào trước chuyện Zoraida thì tôi ngủ quên mất. Tôi tỉnh dậy khi nước chui vào mũi tôi khiến tôi bị sặc. Quấn khăn tắm bước ra ngoài, tôi thấy cái lọ dung dịch Zoraida để quên nằm lăn lóc trên sàn. Tôi nhặt nó lên và cất nó ở đằng sau cái TV. Có lẽ sẽ có dịp tôi dùng đến nó chứ vứt đi thì kể cũng hơi tiếc.

Mấy ngày sau Selene mới về, vẫn mang vẻ tiêu tụy xanh xao vì đau buồn. Cô đặt lưng xuống giường nằm ngay khi về phòng.

_Mọi chuyện vẫn ổn chứ?-Tôi ngồi dựa vào đầu giường hỏi cô, rồi mắt ra một chút khỏi cuốn tiểu thuyết chán òm về câu chuyện tình giữa một anh chàng ma cà rồng và một nàng nữ sinh trung học. Ivan mua nó

cho tôi đọc đỡ chán. Anh kể là đã đứng phân vân 5' giữa hàng đồng tiểu thuyết tiếng Anh trong nhà sách rồi quyết định chọn đại cuốn này bởi cái tựa best-seller của nó cùng một dòng chữ ở bìa: “cuốn tiểu thuyết được các bạn tuổi teen vô cùng yêu thích”. Bọn teen bây giờ thích đọc cái thể loại này ư? Có lẽ tại tôi đã qua tuổi teen rồi hoặc cũng có lẽ vì tôi đang trải nghiệm một mối quan hệ còn đen tối hơn cái chuyện tình này nên mới thấy nó chán? Dù sao thì thứ đó đọc để giết thời gian cũng tốt. Lần sau tôi sẽ bảo Ivan mua tạp chí cho tôi là đủ, Vogue hay Maxim gì cũng được. Mấy loại tiểu thuyết tình ái ba xu này tôi không ham.

__Tôi không biết nữa. Mọi thứ cứ rối mù cả lên.-Selene nén tiếng thở dài.-Thời gian qua không có gì đặc biệt chứ?

__Không. Tất cả vẫn bình thường.-Tôi đáp, gấp cuốn tiểu thuyết lại và ngó lơ ra ngoài cửa sổ. Nếu nói việc cô nhìn tôi bị cưỡng bức là bình thường thì chuyện Zoraida cũng chả có gì đáng để kể. Selene đặt một bàn tay lên eo tôi, hôn nhẹ một cái qua lớp áo mỏng rồi gối đầu lên:

__Tôi cần chớp mắt một chút.

Tôi gắng điều chỉnh nhịp thở sao cho cơ bụng mình chuyển động nhẹ nhất có thể để cô ngủ yên. Tôi lùa tay vào mái tóc vàng. Cô nên để ý tóc của cô hơn, Selene. Chúng bắt đầu xơ rồi.

Tối đó Selene lôi tôi vào cuộc ân ái sau một tuần xa cách, có lẽ để vơi đi nỗi buồn. Khi hôn xuống eo tôi thì cô chẳng lại, chống tay nâng người lên, nhìn chăm chăm vào eo tôi:

__Cái quái gì đây, Rose?

Tôi cũng ngồi dậy xem Selene đang nhìn cái gì ở eo tôi. Đó là vết tích lờ mờ của Zoraida khi cô ta cắn tôi vẫn còn. Tôi phì cười nâng cằm Selene lên đối diện với gương mặt mình:

__Thôi nào, Selene! Tiếp tục đi! Mặc kệ nó! Chỉ là một vết cắn thôi!

Selene tức giận xô tôi ra và ngồi dậy. Ngay sau đó cô liền giáng cho tôi một cái tát thật mạnh. Căn phòng trở nên im lặng đáng sợ sau cái tát của cô. Tôi ôm một bên má nóng rát ngược mắt nhìn cô cười cười với vẻ thách thức:

__Chị thật khó hiểu. Tôi đã ngủ với một người đàn ông khác rồi giờ ngủ thêm với một người nữa cũng đâu mất mát gì...

Selene vung tay định tát tôi thêm cái nữa nhưng rồi lại thôi. Cô nhặt chiếc áo của tôi mà cô vừa cố cởi ra mấy phút trước đó ném trả lại cho tôi một cách khinh miệt. Selene đóng sầm cửa lại đi ra ngoài để lại tôi trong phòng với nỗi hồi hận mơ hồ. Tôi nắm chặt cái áo, buông mình xuống giường, tay vẫn ôm lấy bên má vừa bị tát. Nước mắt tôi vô thức rơi...Tôi gạt nhanh chúng đi. Làm sao tôi lại khóc cơ chứ? Dù vậy tối đó tôi vẫn ngủ ngon với niềm hân hoan thỏa mãn như vừa trả được thù.

19. #2

Zoraida đang lựa “hàng” cho khách. Khẩu vị của đàn ông cứ thay đổi xoành xoạch. Nếu ngày trước họ thích những cô nàng kinh nghiệm đầy mình thì bây giờ họ chuộng những cô gái trẻ và ngây thơ, ít có kinh nghiệm trong chuyện tình ái thì càng tốt.

Zoraida chợt nghĩ đến Rose. Cô bé đó mà thuộc sở hữu của cô thì nhất định em sẽ là một cỗ máy in tiền tuyệt vời. Rose đúng kiểu ưa chuộng của các quý ông bây giờ: đủ trẻ để gây hứng thú, đủ bình thản để khiến tò mò, đủ kinh nghiệm để chiều lòng người khác và nhất là chỉ cần một lời nói em sẽ không ngần ngại lên giường cùng. “Chết tiệt!” Zoraida thầm rủa “Selene đào đâu ra con bé tuyệt thế chứ?!” Một con điểm hoàn hảo. Rõ là Selene đã “dạy dỗ” con bé khá tốt. Duy có một điều là sau khi làm tình thái độ lạ lùng xa cách của em có thể khiến đối phương như cô cảm thấy em mới là khách chứ không phải mình. Nhưng không sao, điều đó có thể coi như một thứ gia vị không tồi đối với những người thích của lạ, Zoraida là một ví dụ. Cô nghĩ mình sẽ liều mạng thêm một lần nữa để được cùng Rose lên giường.

Từ đằng xa Zoraida đã nhận thấy một mái tóc vàng đang tiến về phía mình trong ánh đèn nhập nhoạng của club. Cô biết ngay là cô ta sẽ đến đây tìm mình, chỉ là không ngờ lại đến sớm thế, Zoraida nghe ngóng được là cô ta mới về chiều nay, vậy mà tối đã thấy ở đây. Kể cũng thú vị! Cả cô ta lẫn Rose Wilson.

__Ah, Selene! Lâu rồi không gặp! -Cô vẫy tay chào, vờ như không hiểu tại sao Selene ở đây.

__Mày đã làm gì Rose?-Selene phớt lờ câu chào và đi thẳng vào vấn đề.

Zoraida nhìn Selene khiêu khích:

__Chơi đùa với tiểu giai nhân chút xíu. Mày có mất thẩm mỹ tốt đấy, Selene. Tao có lời khen ày. Ồi thôi nào, Selene. Đừng có khó coi vậy chứ! Chúng ta có thể “chơi ba” mà.

Selene tức giận xô mạnh Zoraida khiến cô chao đảo suýt té xuống một cặp đang “hành sự”. Cô gần từng tiếng:

__Tình dục có thể “chơi ba” nhưng tình yêu chỉ có thể “chơi hai” thôi, Zoraida.

Zoraida lão đảo đứng dậy. Nghe Selene nói, cô bật cười chế nhạo:

__Selene Silvester, đẹp cái trò đạo đức giả đó giùm tao cái. Nó không hợp với mày đâu. Tình yêu á? Làm ơn đi!

__Mày muốn nghĩ thế nào thì tùy nhưng nếu tao còn thấy mày lảng vảng gần Rose, tao sẽ ày biết tay! Tao yêu Rose!-Selene đe dọa. Zoraida là một người biết coi trọng tình yêu và điều đó biến cô thành một tú bà kì dị. Hơn nữa cô ta cũng tự biết thân biết phận. Nếu trong một cuộc tình mà Zoraida là kẻ thứ ba thì cô ta sẽ rút lui ngay, không dây dưa lằng nhằng, khó mà tìm được “đức tính” đó ở các cô gái khác. Selene cố tình đưa ra cái gọi là “tình yêu” dù sự thật là cô không yêu Rose để khiến Zoraida tránh xa em ra. Mối quan hệ của Selene với Rose đơn giản là người sở hữu và kẻ bị sở hữu. Em là của cô, chỉ thuộc về mình cô thôi. Cô không thích người khác có được em.

Zoraida khinh khỉnh nhìn Selene:

__Yêu ư, Selene? Cái cách mày đối xử với Rose được gọi là yêu sao, Selene? Mày đã làm gì khiến nó buông thả bản thân nó vậy? Nó thậm chí còn không quý trọng chính mình. Nó sẵn sàng lên giường với người khác chỉ cần một lời gợi ý dong đưa? Gái ngoan lên giường vì tình yêu. Gái hư lên giường để thỏa mãn, gái điếm lên giường vì tiền, còn nó lên giường chẳng vì cái gì cả!

Selene nắm chặt bàn tay khiến các móng tay bầu sâu vào lòng bàn tay muốn chảy máu, mắt đỏ ngầu giận dữ. Zoraida nhếch mép cười:

__Còn mấy vết sẹo ở cổ tay con bé là trước hay sau khi gặp mày vậy, Selene?-Selene hơi giật mình khi nghe Zoraida nhắc đến chúng, những vết sẹo ở cổ tay Rose, có lẽ là sai lầm của cô. Zoraida dù không hiểu đã có chuyện gì nhưng nhìn thấy sự xao động trong ánh mắt của Selene cô cũng đoán ra vài phần.-Tao đoán là sau.-Nụ cười nửa miệng vẫn trên môi cô.

Zoraida chỉnh lại váy áo, đi ngang qua Selene và cố tình huých nhẹ cô một cái. Selene không phản ứng. Zoraida có thể là một con khốn nhưng cô ta chưa bao giờ nhận xét sai người. Có lẽ vì công việc mà cô ta phải như vậy. Selene vẫn luôn cảm thấy có sự thay đổi kì lạ nào đó ở Rose từ lúc em tự tử hụt mà cô không nắm bắt được và hôm nay chính Zoraida đã chỉ ra điều đó.

Selene nghiêng chặt răng, không ngờ sự thể lại đi quá xa với sự dự tính của cô đến vậy. Cô đã nghĩ Rose sẽ hoàn toàn thuộc về mình nhưng rốt cuộc càng kéo giữ Rose càng xa tầm tay. Rose không thuộc về cô thì em sẽ không thuộc về ai hết, nhưng một khi Rose đã thuộc về cô thì em cũng sẽ thuộc về bất cứ ai.

Trước khi đi khỏi, Zoraida quay lại nháy mắt với cô:

__À này Selene, bao giờ mày chán tiểu giai nhân thì hãy đem nó cho tao. Tao sẽ trả giá cao cho!

“Yêu ư? Rõ nực cười!” Zoraida thầm nghĩ, Selene cùng lắm chỉ thích quan hệ với Rose. Cô ta là gái “thẳng” chứ không phải là les hay bisexual. Cô ta nói yêu một anh chàng nào đó còn có thể tin được chứ yêu một cô gái thì không thể nào. Zoraida lại nghĩ đến Rose, cô nhớ đến mùi thơm của cơ thể em, toàn là mùi của Selene...

20. Chap 6

Tôi lơ mơ tỉnh dậy khi cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo của ai đó đang vuốt ve tấm lưng trần của tôi (tôi nằm sấp và không mặc áo), kể đó là hơi thở nóng hổi phả vào mang tai và mùi nước hoa quen thuộc khiến tôi gắng giữ mình không khỏi run lên. Selene đã về rồi sao? Để né tránh cái sự không hay mà tôi đoán Selene sẽ giáng lên tôi như một sự trừng phạt, tôi quyết định cứ nhắm mắt vờ ngủ tiếp.

Selene không gọi tôi dậy ngay. Cô rải những nụ hôn nhẹ nhàng lên lưng tôi. Cảm giác rất dễ chịu. Khi cô hôn xuống eo lưng tôi thì cô trở lại phía trên, có thể cảm nhận được cơ thể của cô qua lớp quần áo mềm mại áp sát vào lưng mình, thì thâm vào tai tôi:

_Tôi vừa gặp Zoraida. Cô ta bảo nếu không thích thì tôi có thể đưa em tới chỗ cô ta và giá cô ta đưa ra cũng không tồi đâu, Rose!

Tôi vẫn vờ nhắm mắt, vờ như không nghe thấy điều Selene vừa nói. Đây có phải là một sự đe dọa? Rằng tôi không nghe lời thì cô sẽ bán tôi?

_Rose, tôi không để ai chạm vào em và em cũng không được để ai khác động vào em. Hãy nhớ nô lệ chỉ có một chủ mà thôi!

~*~*~*

~Selene lại đi mất hút thêm 3 ngày. Trong những ngày đó có một lần Zoraida tới tìm tôi, cách thức vào trong “nhà” vẫn như lần trước. Cô định lao vào hôn tôi nhưng tôi nhanh chóng đẩy cô ra. Zoraida lấy làm ngạc nhiên:

_Tiểu giai nhân, hôm nay cương sao vậy?

_Chẳng sao cả!-Tôi đáp cộc lốc-Cô về đi Zoraida!

Zoraida bạo lực ấn mạnh tôi vào tường, mắt đăm đăm nhìn tôi khó hiểu:

_Rose...

_Bỏ tôi ra!-Tôi lạnh lùng nói-Hôm nay tôi không có hứng!

_Hôm nay cương có kinh à? - Zoraida châm chọc.

Tôi trừng mắt nhìn cô. Zoraida buông tôi ra, gơ hai tay về đầu hàng còn trên miệng là nụ cười chế giễu:

_Ok, ok, thế Selene đã nói gì với cương thế, tiểu giai nhân?

_Nói gì ư? Nói là sẽ bán tôi cho cô đấy!-Tôi quát, giọng không giữ được bình tĩnh.

_Tuyệt!-Cô ta thốt lên, giọng vui sướng-Bao giờ thì bán?

Tôi bực mình mở cửa, chỉ tay ra ngoài:

_Về đi!

Zoraida cũng không dây dưa ở lại. Cô thủng thẳng ra về, không quên trao cho tôi một cái nhìn gợi tình. Trước khi tôi đóng cửa lại, Zoraida còn quay lại nói thêm:

_Một kẻ lăng nhăng như Selene không có quyền bắt cương chung thủy đâu, Rose. Cứ thoải mái đi!

Tôi đóng rầm cửa lại khi cô ta vừa dứt câu. Một chủ dĩ nhiên là có nhiều nô lệ rồi! Nhưng thật ra tôi đã nghĩ sai. Sau này tôi mới phát hiện ra chỉ có mình tôi là nô lệ, còn lại đều là người tình của cô. Selene không lên giường với người tình lâu bằng tôi cả.

Selene không quan hệ với tôi trong suốt 2 tháng ở Ý cũng như không ngủ cùng phòng với tôi. Từ cái vụ Zoraida cô còn không thèm liếc nhìn tôi đến một cái. Tôi thỉnh thoảng thử chủ động quyến rũ cô nhưng đều bị cô lạnh lùng đẩy ra. Nhiều đêm nằm một mình tôi bắt đầu thấy nhớ cơ thể quyến rũ của cô, mùi

nước hoa quen thuộc, những nụ hôn đầy mê đắm, những động chạm luôn làm tôi run rẩy hay những hơi thở nồng nàn làm tôi như mụ đi...Tôi lắc đầu xua tan suy nghĩ kì cục ấy. Không có cô gì tôi xuống và bảo tôi phải ngoan ngoãn thỏa mãn cô, đáng lẽ tôi phải cảm thấy vui mừng chứ.

Nhưng có một buổi tối không ngủ được, tôi cứ nằm trần trọc đến 2 giờ sáng. Lừ đừ ngồi dậy, tôi bật TV xem có gì hay ho nhưng rồi lại chán nản tắt đi sau khi dạo qua mấy chục kênh. Tôi chợt nhớ ra lọ thuốc Zoraida đã để lại mà tôi cất sau cái TV. Dòm qua sau cái TV tôi thấy nó vẫn còn đó. Tôi thấy nó trên tay và nghĩ ra một trò, tuy hơi liều lĩnh và cả đại dột nữa, có thể sẽ giúp tôi ngủ ngon đêm nay.

Tôi nhón chân đi trên hành lang, mở cửa phòng của Selene nhẹ hết mức có thể tránh làm cô thức giấc. Căn phòng này vốn là của Ivan nhưng vì chúng tôi ngủ riêng nên anh phải nhường lại phòng cho Selene, còn anh chuyển sang phòng với Kevin. Tôi cảm thấy lạ khi cô không khóa cửa lại, có lẽ tại cô quên. Khi vào trong tôi chốt lại. Ngồi xuống bên cạnh Selene đang say giấc trên giường, tôi mở lọ thuốc, khéo léo đổ vào miệng cô rồi mím môi chờ. Cô đã nuốt vào và vẫn ngủ. Chờ 5' mà vẫn chẳng thấy có gì, tôi hơi thất vọng rửa thắm Zoraida đưa thuốc dỏm và định quay về phòng thì nghe tiếng Selene rên nhẹ. Tôi liền quay người lại và thấy cô đang quần quai hết nằm quay người sang bên kia lại nằm quay người sang bên này, lông mày nhíu lại khó chịu, trán lấm tấm mồ hôi... Thế là tôi đoán thuốc đang ngấm.

Tôi nhìn quanh quất trong phòng thì thấy áo khoác của cô đang treo ở móc bên nhanh chóng rút lấy thắt lưng của nó ra và định dùng nó như một sợi dây để trói cô vào đầu giường lại. Chỉ là phòng thân thôi. Selene ngay cả trong lúc bình thường vẫn có thể làm tôi đau thì lúc cô bị đánh thuốc sẽ khủng khiếp cỡ nào. Thật không may cho tôi là khi cầm sợi dây tiến về phía giường, chỉ mới cố định cổ tay cô vào đầu giường và chưa kịp buộc dây vào đã bị cô giật lại thể chủ động hung hân đẩy ra khiến tôi suýt ngã xuống giường. Selene trừng mắt nhìn tôi, cổ họng liên tục nuốt nước bọt làm tôi rùng mình. Trong phút chốc tôi đã nghĩ cô sẽ lao vào tôi như trước đây nhưng không. Khi tôi còn đoán xem sáng hôm sau mình sẽ thế nào thì cô đột ngột vớ tay lấy cái di động ở đầu giường và đứng dậy, vịn tay vào bờ tường nhanh chóng vào phòng tắm khóa cửa lại.

Tôi ngồi chưng hửng trên giường. Việc này không nằm trong dự tính của tôi.

Tôi đứng trước cửa phòng tắm đã bị khóa, nghe rõ ràng Selene đang nói tiếng Ý, chắc cô đang gọi điện thoại cho ai đó. Nhưng ai mới được và để làm gì? Đợi khi cuộc trò chuyện kết thúc, tôi rụt rè gõ cửa. Bên trong im lặng một lúc rồi tiếng Selene vọng ra, vô cùng tức giận: “Cút về phòng ngay!”

Selene đuổi tôi về phòng. Cô thà bị thuốc làm cho vật vã còn hơn là làm tình với tôi. Tôi dám mạnh vào cửa một cái rầm rồi hậm hực về phòng mình. Tối đó mãi gần 4 giờ sáng tôi mới chợp mắt được một chút nhưng lại dậy vào 5 rưỡi. Cơ thể mỏi nhừ. Một đêm mất ngủ.

Khi xuống nhà tìm đồ ăn, tôi không thấy cô, chắc vẫn còn ngủ. Tôi tự hỏi không biết cô xoay xử thế nào. Rán chịu đựng chờ thuốc tan hết hay là...thủ dâm? Tôi khẽ lắc đầu thoát ra khỏi mấy suy nghĩ không hay ho. Vừa lúc tôi đang pha cà phê sau khi giải quyết một tờ ngũ cốc với sữa thì thấy Ivan cầm một bó hoa hồng được bọc sơ sài bởi mấy lớp giấy báo và đặt chúng lên bàn ăn.

__Ồ đây cũng thích hoa à?-Tôi nhìn những bông hoa hồng đỏ rực còn ướt sương trên bàn, mùi hoa hồng lan tỏa trong không khí làm tôi thư thái.

Ivan mỉm cười:

__Không, chỉ là tôi mua dùm ông già bán hoa ở đầu phố thôi lúc đi ngang qua thôi. Hoàn cảnh ông ta khá đáng thương. Đang khủng hoảng kinh tế nên chẳng ai dám bỏ tiền mua hoa cả, họ thích dành tiền để mua cocain hơn. Hoa hồng trở thành thứ xa xỉ rồi. Tôi nghĩ tới Rose nên chọn hoa hồng. Nếu thích thì cô có thể mang chúng về phòng.-Ivan nháy mắt.

Tôi bật cười:

__Cám ơn anh, Ivan!

Ivan rời đi, để tôi cùng tách cà phê và bó hoa hồng. Một buổi sáng lãng mạn, bù ột đêm mất ngủ và bực bội.

Tôi cầm bó hoa hồng chuẩn bị lên phòng thì qua ô cửa sổ tôi thấy Selene đang hôn say đắm một chàng trai. Tôi đứng người trần trụi nhìn cảnh tượng trước mặt, mắt mờ đi, khó thở vô cùng. Bất giác tôi nắm chặt bó hoa. Vì được quấn bằng lớp báo mỏng nên khi tôi siết chặt tay làm những cái gai đâm xuyên qua lớp giấy và đâm vào tay tôi khiến chúng rớm máu. Tôi càng siết chặt, máu chảy ra càng nhiều đến nỗi loang đỏ ra lớp giấy và một vài giọt rơi xuống sàn. Tôi không cảm thấy đau và cũng không biết mình đang bị chảy máu, phải đến khi Selene bước vào trong nhìn thấy tôi như vậy bèn vội vàng gỡ tay tôi ra khỏi bó hoa. Ngay lập tức tôi ném bó hoa tội nghiệp lên người cô. Những chiếc gai cũng không thể bảo vệ thân hoa hồng khỏi bị dập nát. Lúc này mới phát hiện ra không chỉ máu mà nước mắt tôi cũng rơi nhiều. Tôi tức giận nhìn Selene còn cô vẫn thản nhiên ngay cả sau khi bị bó hoa ném trúng người. Anh chàng vừa nãy hôn cô cũng bước vào, ngạc nhiên nhìn ảnh tượng trước mặt. Anh ta chắc chắn không phải là “nô lệ” như tôi. Anh cao lớn và vững chãi, mang vẻ lãng tử phong lưu của một quý tộc. Anh hỏi cô bằng tiếng Ý và cô nói gì đó khiến anh nhún vai quay ra.

Nhưng bây giờ mới có 6 giờ sáng, anh ta liệu có phải là dạng chăm chỉ tới mức đến thăm cô bạn gái vào lúc sáng sớm thế này không?

Thế rồi tôi lại bật khóc. Em hiểu rồi, Selene. Hẳn tôi qua trong phòng tắm chị đã gọi cho anh ta đến phải không?

Khi anh ta đi thì tôi cũng bỏ chạy lên phòng. Tôi nhìn chính mình qua cái gương tủ, thấy mắt mình đỏ hoe, cả người đang run lên. Cảm giác rất khó chịu, rất đau, nhưng không phải từ đôi bàn tay rớm máu. Tôi tự cười chính mình như một con điên. Tôi không biết mình bị gì nữa. Cô đi với ai là chuyện của cô, có gì mà phản ứng mạnh như vậy?

Về sau tôi mới hiểu, cảm giác khó chịu đó được gọi là “ghen”.

21. Chap 7

Selene vòng tay ôm lấy tôi từ đằng sau. Tôi như muốn mềm nhũn đi trong vòng tay ấy nhưng vẫn cố đẩy cô ra một cách giận dữ.

—Em sao thế?—Selene hỏi, giọng nói vẫn bình thản mà sao vẫn làm tôi đau.

Tôi không giải thích được mình đang bị làm sao, cứ đứng đó đờ mắt với cô. Selene chẳng nói chẳng rằng, cô cầm lấy một bàn tay vẫn còn rướm máu của tôi lên xem xét. Bất ngờ cô đưa hai ngón tay tôi lên miệng mà mút nhẹ. Cảm giác những ngón tay chạm vào lưỡi cô cũng là một loại kích thích. Tôi khẽ cử động ngón tay liền bị cô cắn nhẹ. Tôi thật không biết cứ nên để yên như vậy hay rút tay ra. Selene rời khỏi tay tôi. Trước sự ngạc nhiên của tôi, cô liếm sạch vết máu trên bàn tay rồi di chuyển xuống cổ tay tôi, nơi những vết sẹo xấu xí mãi không lành, và hôn lên đó rất dịu dàng. Tôi như chìm đắm trong những cử chỉ âu yếm này. Cô buông tay tôi xuống, ôm lấy gương mặt tôi bằng cả hai tay. Cô cạ cạ mũi cô vào mũi tôi. Tôi bỗng nhớ đến cái anh chàng vừa nãy, run run hỏi cô:

—Người vừa nãy là ai?

Selene không trả lời ngay, cô hôn tôi một cái thật sâu rồi rời môi tôi ra một chút để trả lời:

—Là hôn phu của tôi...

Rồi cô lại tiếp tục hôn tôi, còn tôi thì cứ tiếp tục ứa nước mắt mà vẫn không hiểu vì sao mình khóc. Chàng trai đó sẽ là chồng của cô. Tôi ôm chặt lấy cô bởi chân tôi sắp không đứng vững được nữa. Cả người cô toàn mùi xa lạ của hắn, chỉ còn hơi thở này là của cô thôi. Selene đẩy nhẹ tôi dựa tường rồi lại hôn. Những nụ hôn bắt đầu sâu hơn và cuồng loạn hơn. Đôi bàn tay giá lạnh của Selene đã luồn vào trong áo tôi vuốt ve làn da trần ở eo và lưng tôi, nóng bỏng và đầy kích thích. Tôi ghét Selene vì cô đã lấy đi tất cả của tôi, tôi muốn cô vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời tôi vậy mà giây phút này tôi lại không muốn buông cô ra, lại càng không muốn mất cô. Mâu thuẫn đến cùng cực. Lúc đó tôi tự

biện minh, hoặc là tự lừa mình, rằng chẳng qua là vì tôi sợ sẽ không được làm “nô lệ” cho cô nữa và ai biết được tôi sẽ bị “chuyển” đi đâu...

Selene tách khỏi nụ hôn, dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt tôi.

_Cô quen hẳn bao lâu rồi?-Tôi lại hỏi. Mà sao tôi lại quan tâm?

_Một năm, từ hồi ở Mỹ.-Rồi cô ghé sát vào tai tôi thì thầm, cố tình để môi chạm vào vành tai tôi, một trong những điểm nhạy cảm của tôi.-Em có 30' để chuẩn bị hành lí!-Cô vuốt má tôi.- Em không nên khóc, Rose...

Sau đó cô buông tôi ra và bỏ xuống nhà. Tôi cần môi dưới, nơi vẫn còn vương vị son môi của cô. Cuối cùng thời khắc tôi lo sợ đã đến, Selene quyết định đẩy tôi đi.

Tôi ngồi trên sàn, lưng dựa vào tường suy nghĩ xem Selene sẽ đẩy mình đi đâu. Có lẽ là đẩy cho Zoraida. Đó là trường hợp khả quan nhất bởi Zoraida chắc sẽ không đối xử tệ với tôi, tính cô ta có thể hơi quá “tự nhiên” nhưng không phải là loại người tàn nhẫn như Selene. Ngoài ra chỗ nào cũng tệ.

Và hôn phu của cô. Họ quen nhau khi chúng tôi còn ở Mỹ ư? Thế mà tôi còn hi vọng đó chẳng qua là cái kiểu hành xử bốc đồng vì vụ Zoraida.

Tôi xách ba lô xuống nhà. Tôi chỉ mang theo vài bộ quần áo và một ít đồ cá nhân. Vì phải đi lại nhiều nên những gì không cần thiết cứ để lại, đến nơi sẽ mua cái mới sau. Khi xuống dưới tôi ngạc nhiên khi thấy tất thấy mọi người đều đang dọn đồ. Vậy có nghĩa là không phải chỉ mình tôi đi?

_Nhanh tay lên các chàng trai, 10' nữa là chúng ta đi rồi!-Giọng Ivan vang lên sang sảng khắp gian nhà. Tôi khẽ mỉm cười. Vậy là Selene vẫn chưa “đẩy” tôi đi.

Tôi ngó ra ngoài cửa và bị thu hút hoàn toàn bởi một cô gái đẹp với mái tóc vàng bóng rực rỡ hắt lên dưới ánh mặt trời. Trong khoảnh khắc tôi đã nghĩ những thiên thần mà ta vẫn ca tụng hết lời cũng chỉ đẹp đến thế này là cùng. Selene ở ngoài hiên đang nói chuyện với hôn phu của cô. Vì bất đồng ngôn ngữ nên tôi không biết họ đang nói cái gì. Chỉ thấy một lúc sau hôn phu của cô lặng người đi, Selene mỉm cười, nhón chân hôn anh và thế là cơ mặt anh ta dần ra, vui vẻ trở lại. Họ còn âu yếm nhau thêm một lúc nữa trước khi Selene vào trong nhà còn anh thì vào trong xe và lái đi.

10' trước Selene cũng âu yếm tôi như thế. Tôi bỗng cảm thấy vị ngọt ở đầu lưỡi mình còn sót lại như dư vị của nụ hôn vừa nãy với cô lúc này đã trở nên nhạt thêch và đắng dần trong miệng. Tôi cứ đứng ngây ngốc nhìn cô tiến đến chỗ mình. Cô chỉ đi ngang qua tôi và nói nhanh:

_Chúng ta sẽ đi Tây Ban Nha! Zoraida sẽ đi cùng!

_Cái gì cơ?-Tôi thốt lên, vội đi theo cô vào phòng ăn.-Zoraida đi cùng làm gì?

_Công việc!-Selene trả lời cụt ngủn, quay lại nhìn tôi.-Và em tránh xa cô ta ra, được chứ?

Tôi thở phào gạt đầu đồng ý. Vậy là mọi chuyện không có gì thay đổi, tôi vẫn là “nô lệ” cho cô và lại tiếp tục những chuyến đi vô định.

_Tốt! - Selene quay người đến chỗ Kevin.

Hóa ra Zoraida là một tú bà quản lí mấy khu nhà thổ thuộc sở hữu của nhà Silvester. Những khu nhà thổ ấy đều mở công khai bởi ở Ý mại dâm là hợp pháp. Khi ra sân bay tôi đã thấy cô ta đứng đợi ở đó cùng bốn cô gái khác, có một cô tôi ngờ là còn nhỏ tuổi hơn tôi. Tôi đã đúng, cô bé đó mới 16 tuổi (dù trên ID ghi là em đã 18) còn “gin”, sẽ là hàng đầu giá. Tôi biết được điều đó bởi khi lên máy bay tôi được ngồi cạnh em (tôi ngồi giữa em và Selene). Chúng tôi nói chuyện với nhau khá nhiều khi Selene đang ngủ. Tiếng Anh của em chưa tốt lắm, nhiều lúc tôi phải nhắc lại câu em mới hiểu tôi đang nói gì. Em tên là Vira. Em kể em đến từ Ukraine, đất nước của những cô gái xinh đẹp và em là minh chứng rõ ràng nhất cho điều đó. Chính Zoraida đã đem em tới Ý và truyền đạt kinh nghiệm làm “hài lòng” khách cho em.

_Em bị Zoraida lừa vào nhà thổ à?-Tôi hỏi.

_Không, là em tự nguyện. Zoraida đã nói trước là cái “nghề” này rất khổ và ba lần khuyên em nghĩ lại...

_Thế sao em vẫn làm?-Tôi ngạc nhiên, và càng ngạc nhiên hơn khi nghe Zoraida có thể khuyên nhủ “gái” như thế. Tôi cứ nghĩ tú bà như cô ta thì phải nói ngon ngọt làm sao cho các cô gái “sập bẫy” mới phải. Sau này tôi mới biết Zoraida quản lí “gái” trên tinh thần tự nguyện của các cô.

Em im lặng, quay mặt đi ngó lơ câu hỏi của tôi. Em không muốn trả lời. Tôi cũng không hỏi thêm. Tôi nghĩ mình hơi vô duyên khi hỏi thế. Khi tôi nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì em bất ngờ hỏi tôi:

_Thế còn chị? Zoraida nói chị không phải là Mafia, chị làm gì ở đây?

_Làm “gái” như em thôi, Vira-Tôi mỉm cười cay đắng.

22. Chap 8

Tây Ban Nha....

Chúng tôi không ở một nhà nghỉ rẻ tiền hay một căn nhà ngoại ô nào nữa, lần này là một khách sạn năm sao giữa thủ đô Madrid. Khi Selene nói cô muốn thuê một phòng có giường đôi và tôi sẽ ở cùng cô thì các cô ở quầy tiếp tân lén lút nhìn cô rồi nhìn sang tôi một cách dò xét và tò mò. Một nam một nữ thuê phòng giường đôi là chuyện bình thường nhưng mà hai cô gái... Tôi nghĩ chắc họ cũng lờ mờ đoán ra được mối quan hệ giữa tôi và cô. Điều này làm tôi thấy không thoải mái vì ngược ngáp. Tôi làm lơ cái nhìn dò xét kín đáo ấy cho tới khi Selene vỗ vai tôi bảo đi cùng cô. Tôi cảm giác họ vẫn nhìn chúng tôi kể cả khi thang máy đã đóng cửa lại.

Vào trong phòng, tôi choáng váng với sự xa hoa nơi đây. Tôi thích thú đi khắp một lượt quanh phòng để mặc Selene ngoài kia mở mấy cái vali. Sau đó tôi buông mình xuống giường. Cái giường dễ chịu thật, lại to nữa! Tôi thích nơi này! Selene bước vào trong. Cô rút ra từ trong túi xách một cái thẻ và đưa cho tôi, tôi cầm lấy xem. Ngoài chữ V.I.P quen thuộc ra thì toàn bộ cái thẻ đều được viết bằng tiếng Tây Ban Nha nên tôi không hiểu cái thẻ này để làm gì. Tôi ngược mắt nhìn cô chờ đợi một lời giải thích. Cô cầm lại cái thẻ:

_Là thẻ V.I.P. Với cái này em có thể sử dụng bất kì dịch vụ nào của khách sạn này, hoàn toàn miễn phí!

_Thật ư?-Tôi thốt lên.

Selene gật đầu:

_Như là spa, massage, bơi, buffet, các món ăn được phục vụ miễn phí, và cả cái phòng. Nói tóm lại ta không phải trả xu nào.

_Nhưng...-Tôi cau mày khó hiểu, “Không có gì là miễn phí”, căn phòng này cho thuê một đêm cũng lên tới mấy ngàn đô, làm sao mà họ cho chúng tôi thuê miễn phí một tuần lận?-.tại sao chị có cái thẻ này?

_Nó là một món quà.-Selene đổ rượu ra li, ngồi xuống giường cạnh tôi và cúi xuống ghé sát tai tôi thì thầm.-Và cái khách sạn này là một khách hàng của tôi...

Tôi mở to mắt nhìn cô:

_Cô “cung cấp” gì?

_Những thứ giải trí thú vị nhất!-Selene uống hết hết li rượu, mắt vẫn nhìn tôi đầy ẩn ý. Tôi hiểu rồi, ra đây là nơi tiêu thụ “hàng” của cô. Có lẽ Zoraida và các cô gái kia đi cùng chúng tôi cũng vì cái này.

Selene đặt li rượu lên tủ đầu giường và đưa cái thẻ cho tôi:

_Muốn làm gì cũng được. Cứ tận hưởng thoải mái! Nhưng đừng có mà tìm cách trốn!-Cô đe dọa.

_Selene, cứ yên tâm là em không trốn đâu, ít nhất em cũng phải dùng hết các dịch vụ của cái khách sạn này trước đã.-Tôi nháy mắt với cô, mỉm cười sung sướng. Bạn nghĩ đi, khách sạn năm sao, toàn bộ dịch vụ đều miễn phí,...Nhưng như tôi đã nói: “Không có gì là miễn phí”, nó cực kì đúng với Selene.

Trong lúc tôi còn đang mê mê với cái thẻ V.I.P và dự định lát nữa sẽ đi spa thì một bàn tay của Selene đang lần mò từ eo xuống quần tôi.

_Này!-Tôi giật mình bật dậy làm rơi cái thẻ, nhanh chóng giữ lại bàn tay của Selene khỏi xuống thấp hơn...

_Sao? Ta làm cuộc trao đổi vui vẻ nhé? Em dùng hết dịch vụ của khách sạn, đổi lại tôi sẽ “dùng hết” em?-Selene vừa nói vừa miết môi lên cổ tôi. Tôi phải cắn chặt răng lại để ngăn mình không rên lên. Hình như đã lâu chúng tôi chưa làm chuyện đó. Selene thật sự rất biết cách kích thích người khác. Tôi quyết định buông lỏng mình hoàn toàn trong những nụ hôn đầy khao khát của cô, hoàn toàn quên đi chuyện hôn phu của Selene. Tôi nghĩ mình sẽ “chiều” cô, cùng lắm là 30’, sau đó tôi có thể đi đâu cũng được. Đâu có gì ghê gớm lắm!

Selene đỡ tôi nằm xuống giường. Khi kéo áo tôi lên ngang eo thì cô chợt dừng lại. Như nghĩ ra cái gì đó cô bèn rướn người đến tú đầu giường để vợ lấy chai rượu. Tôi nhìn cô mở nắp chai mà vẫn không hiểu cô định làm gì cho đến khi cô rưới rượu lên người tôi. Tôi lập tức giữ lại chai rượu:

_Hey, dừng lại! Làm gì vậy? Cái giường sẽ bẩn mất!

Tôi định ngồi dậy nhưng bị Selene đẩy mạnh lại nằm xuống:

_Lát nữa bảo người ta thay!

_Không!-Tôi hốt hoảng-Nếu làm thế họ sẽ biết chúng ta...-Nói đến đây tôi cứng lưỡi lại, mặt đỏ bừng.

_Chúng ta làm sao?-Selene nhướn mày tỏ vẻ thích thú.-Lúc bước vào đây ai cũng đoán được chúng ta thế nào rồi, Rose! Giờ thì tốt nhất em nên ngoan ngoãn và đừng nói nữa, dành sức cho chuyện sắp tới đi, không là lát nữa xỉu đấy!-Rồi cô cúi xuống liếm rượu trên người tôi...

_Agrr! Uhm! Nhẹ thôi, Sele...Agrr!!

Tôi ngồi trên đùi Selene, gắng không gào lên khi ba ngón tay của cô ra vào tự do bên trong tôi một cách cuồng loạn. Mỗi lần cô rút tay về đều mang theo một ít chất dịch ra ngoài. Cô vòng tay ôm qua eo tôi, giữ tôi thật chặt để dễ dàng vùi mặt vào ngực tôi, thỉnh thoảng cô còn cắn. Tôi bá lấy cổ cô, các móng tay bầu vào cổ, vào vai. Tôi chắc làm cô chảy máu nhưng đang trong cơn hứng tình tôi không kiềm chế được hành động của mình. Nước mắt tôi lại rơi nữa, Selene lập tức hôn khắp mặt tôi để nuốt lấy chúng. Tôi ưỡn người khi lên đỉnh, tôi lại “ra” rất nhiều, nó dính ướt hết lên bụng cô. Selene buông lỏng tay ra tôi bèn ngã xuống giường, thở không ra hơi. Tôi kiệt sức hoàn toàn. Không biết đây là lần thứ mấy trong ngày nữa. Lúc này bên ngoài trời đã xẩm tối. Tôi nhìn đồng hồ trên tường thì đã 7 giờ hơn, vậy có nghĩa là tôi đã cùng cô suốt cả 3-4 tiếng buổi chiều? Tôi kéo chăn quấn quanh mình. Nhắm mắt định ngủ một chút thì Selene trườn người lên tôi thì thầm:

_Nữa chứ?-Cô cắn nhẹ vành tai tôi, những ngón tay vừa nãy khám phá bên trong tôi giờ đang mơn man trên đôi môi sưng lên của tôi. Tôi lúc đó mệt đến nỗi không thể nói được mà với Selene không nói gì tức là đồng ý.

May cho tôi lúc đó có người gõ cửa phòng. Selene chịu buông tha cho tôi và khoác pijama ra mở cửa. Tôi tự hỏi sao cô ta có thể dậy được nhỉ? Trong khi tôi toàn thân vô lực nằm bẹp trên giường.

Lại tiếng Ý và cái giọng đó chắc chắn là Zoraida. Tôi cố hé mắt nhìn xem có đúng không thì Zoraida xông vào, đóng cửa lại và đang nói gì đó với Selene. Trông nét mặt cô ta khá căng thẳng, cô ấy thậm chí không để ý tôi đang nằm trên giường. Mãi tới khi Selene nói gì đó thì cô ta mới thở phào và bắt chợt nhìn thấy tôi. Tôi vội trùm chăn kín đầu.

_Ha! Selene, tao có thể tham gia không?-Zoraida cố tình chuyển sang tiếng Anh để tôi có thể hiểu được.

_Không!-Selene lạnh lùng nói.-Ra ngoài ngay!

Sau đó là tiếng đóng cửa. Tóm lại tối nay tôi không muốn đi đâu cả, có lẽ việc hưởng thụ để ngày mai. Giờ tôi muốn ngủ. Khi tôi định nhắm mắt thì Selene ngồi mép giường và vuốt tóc tôi:

_Xem chừng tối nay em không thể xuống sảnh dùng buffet được. Lát nữa tôi gọi người mang đồ ăn lên. Mặc quần áo đàng hoàng vào đi!

Tôi lười biếng ngồi dậy. Tôi hỏi cô có thể giúp tôi vào nhà tắm vì hiện tại tôi không đi nổi. Selene nhặt cái áo thun ở dưới đất lên cho tôi mặc tạm rồi mới đỡ tôi vào phòng tắm. Chúng tôi ngồi ở thành bồn. Selene xả nước giúp tôi, đến chừng nước đã đủ ấm và gần đầy bồn thì cô đỡ tôi ngồi vào trong. Tôi thoải mái nhắm mắt tận hưởng. Nước ấm cùng mùi sữa tắm...Thật sự rất dễ chịu. Selene vẫn ngồi cạnh thành bồn tắm nhìn tôi, thỉnh thoảng lấy tay xoa vai tôi, nơi in dấu răng của cô. Thẳng thắn mà nói thì tôi thích những lúc cô ân cần dịu dàng thế này, nó cho tôi cảm giác được nâng niu, được trân trọng và được yêu thương.

23. Chap 9

Tôi tỉnh dậy lúc 9 giờ sáng hôm sau, cả người đau dần nhưng tôi nghĩ mình vẫn đi được. Selene đã đi từ bao giờ, cô thường thức dậy trước tôi. Tôi để ý trên cái tủ đầu giường có một chai rượu rỗng, bên dưới là thẻ V.I.P, một thẻ tín dụng và một tờ giấy. Tôi cầm tờ giấy lên xem, trên đó có một dòng chữ: “>5000EUR, SM”

Tôi vo mạnh tờ giấy nhét vào chai rượu rỗng.

_Đồ khốn, Selene!-Tôi lầm bầm chửi rồi tung chăn dậy vào nhà tắm.

Không chỉ cái khách sạn tuyệt vời ông mặt trời mà cả những shop xung quanh nó. Madrid, London, Milan, Paris...tất cả đều là thiên đường thời trang. Tôi dùng cả buổi sáng để lượn lờ ở các shop quần áo và buổi chiều ở tiệm làm tóc. Tôi rất thích anh chàng làm tóc (tôi đồ anh ta là gay) vì anh ta đã hỏi tôi là người mẫu của Playboy hay của Maxim. Tôi duỗi lại tóc và làm vài đường highlight vàng và đỏ vòng quanh gương mặt. Sau đó thì tôi đi spa (của khách sạn nên miễn phí). Tắm lại tôi được một ngày tút lại toàn thân sau 2 năm rưỡi bị giam cầm. Tôi cũng chẳng để ý mình đã tiêu bao nhiêu bởi tôi chỉ đưa thẻ cho người ta quét và xách đồ về. Ban đầu cầm cái thẻ tôi cũng chần chừ nhưng khi nghĩ đến hôn phu của Selene thì tôi liền mạnh dạn đưa nó cho thu ngân. Vì là tiền của Selene nên tôi không tiếc, nếu có thể tôi muốn tiêu sạch tiền của cô ta!

Cả ngày hôm đó tôi không gặp Selene. Sau khi ăn tối một mình, tôi đến ngồi ở quầy bar, gọi đại một li cocktail nào nghe hay hay, vừa thưởng thức vừa liếc mắt gợi tình với vài anh chàng ngồi gần đó. Đàn ông ở đây thật là hot! Nếu không vướng phải Selene thì tôi đã chọn một anh để qua đêm cùng. Có vài người đến nói chuyện để ve vãn tôi và tôi cũng đáp lại bằng những cử chỉ có phần ngả ngớn, nhưng khi họ bắt đầu nắm tay tôi thì tôi lập tức rút tay ra và khéo léo chối từ. Mỗi quan hệ chỉ nên dừng lại ở mức tán tỉnh nhau, sẽ là một đồng rắc rối nếu nó đi xa hơn.

_Hey, tôi ngồi đây được chứ?-Giọng một chàng trai bên tai tôi, trầm và quyến rũ. Tôi quay lại và suýt đánh rơi cái li đang cầm trên tay khi nhận ra người vừa gọi mình là ai.

Đó không phải là hôn phu của Selene sao? Anh ta làm gì ở đây?

Tôi giấu biến sự ngạc nhiên của mình sau nụ cười xã giao biểu thị sự đồng ý. Thật may là anh ta không nhận ra tôi. Kinh nghiệm với đàn ông của tôi không có nhiều nhưng bằng trực giác của phụ nữ tôi vẫn biết anh ta định tán tỉnh mình. Tôi chợt nảy ra một ý tưởng hay ho. Tôi muốn “chơi” Selene một vỏ và tôi cũng tò mò không biết cô sẽ làm thế nào.

_Anh có bạn gái chưa?-Câu đầu tiên tôi hỏi sau khi anh ngồi xuống cạnh tôi.

_Nếu có thì sao?-Anh nhướn một bên mày hỏi tôi.

_Cô ấy không có ở đây chứ?

Anh lắc đầu cũng là lúc tôi uống hết li cocktail:

_Vậy...chúng ta vui vẻ đêm nay được không? - Tôi đứng dậy, vòng tay qua người anh.

_Thú vị đấy nhưng ta còn chưa biết tên nhau.-Anh mỉm cười hôn lên chóp mũi tôi. Tôi biết là thế nào anh ta cũng sẽ ở cùng phòng với mình đêm nay.

__Có lẽ sáng mai ta sẽ biết.-Tôi mỉm cười gợi tình và kéo anh ra khỏi quầy bar.

Không quá khó để lôi đàn ông vào phòng bạn, nhất là khi bạn có chút nhan sắc.

Chúng tôi hôn nhau cuồng nhiệt trên đường tới phòng tôi. Alexis rúc vào hõm cổ tôi hít một hơi:

__Em dùng nước hoa gì vậy? Mùi quen quen, hình như một người quen của anh cũng xài loại nước hoa này.

Tôi định trả lời là tôi không dùng nước hoa.

Mùi nước hoa trên người tôi mà anh ngửi thấy chỉ có thể là của Selene. Cái mùi đó đã ám vào da thịt tôi suốt mấy năm trời đến nỗi nó dường như đã trở thành một phần của tôi mà bao nhiêu năm sau khi rời khỏi cô, thứ mùi ấy vẫn không biến mất. Tôi không nhận ra điều ấy mãi đến khi chị Vic đã hỏi tôi: “Sao nước hoa trên người em ngửi là lạ. Em dùng loại gì đấy?” - “Channel 5.” - “Không phải, không phải nó. Chắc chắn...”

Khi chúng tôi đã khỏa thân nằm trên giường và anh định “vào” thì tôi giật mình đẩy anh ra. Tôi ngồi trên giường ôm lấy đầu sợ hãi, cà người toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển và bật khóc thút thít như một đứa trẻ mà không sao kiềm chế được. Ám ảnh về việc từ bị cưỡng hiếp trước đây lại quay về... Nhưng hình ảnh đáng sợ của ngày đó hiện rõ ràng trước mắt tôi, rõ mồn một. Anh dừng lại ngạc nhiên nhìn tôi:

__Em không sao chứ?-Anh định chạm tay vào người tôi nhưng tôi lập tức gạt tay anh ra.

__Anh về đi!-Tôi nói, tay liên tục lau nước mắt.

Anh có vẻ chững chảng nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm thiết của tôi lúc này thì anh đành nhún vai mặc lại quần áo và không hỏi gì thêm rồi lẳng lặng ra khỏi phòng. Tôi nằm vật xuống giường, tự hỏi rốt cuộc mình bị làm sao cho tới khi ngủ thiếp đi. Tôi tỉnh lại lúc 3 giờ sáng, khi đã bình tĩnh hơn thì phát hiện cả người mình ngoài mùi rượu còn có cả mùi người khác bèn lập tức tắm rửa. Tôi hiện giờ không còn tâm trạng để thách thức hay gây chuyện với Selene như lúc ngồi ở quầy bar.

Tôi mở cửa sổ ngắm nhìn Madrid ban đêm để xua đi cảm giác kì lạ vừa rồi. Đầu tôi cứ ong ong cả lên, chắc tại tối qua tôi uống hơi nhiều cocktail.

“Cạch!”

Tiếng cạch cửa khiến tôi quay lại nhìn dù biết đó là ai.

__Sao không khóa cửa lại?-Selene đặt túi xách xuống giường-Hơn nữa sao giờ này...Ôi Chúa ơi, Rose, trông em tệ quá!

Selene đến chỗ tôi, hai tay đặt lên vai tôi. Cô cúi xuống ngang với tầm mắt tôi.

__Đã có chuyện gì? Mắt em đang sưng lên đấy!

__Không, chỉ là em gặp ác mộng.-Tôi quay mặt né đi sự quan tâm của cô. Con ác mộng đó chẳng phải do chính cô gây ra sao?

__Ừm, Rose này! Em sẽ ở lại phòng này. Tôi sẽ chuyển sang phòng khác.

__Tại sao?

__Hôn phu của tôi sắp đến.

“Hắn vừa mới ở đây xong!” Tôi nghĩ thầm.

__Phòng của chúng tôi sẽ ở dưới lầu, phòng 3782.-Selene vừa nói vừa xếp lại đồ của cô vào vali.

__Chúc vui vẻ!-Tôi hững hờ đáp. Sau khi đóng vali lại, cô hôn tôi một nụ hôn thật dài nhưng nhạt nhẽo làm sao.

__Em làm sao thế?-Selene tách khỏi nụ hôn của tôi. Tôi lắc đầu không nói gì. Lát nữa cô sẽ dùng chính đôi môi này để hôn hắn thế nên nụ hôn này thật vô vị làm sao. Selene có lẽ cảm nhận được suy nghĩ của tôi lúc này. Cô chỉ nhẹ nhàng ôm tôi và vuốt tóc tôi.

__Tóc đẹp đấy, Rose. Rất cá tính!-Rồi cô cầm lấy tay tôi và mân mê nó.-Em cũng đi làm móng luôn sao? Với bộ móng này thì tôi không thể để em làm “top” được rồi.-Cô mỉm cười làm tôi cũng bật cười theo.

__Em có thể dùng miệng mà!-Tôi đáp lại một cách khiêu khích. Selene nhéo mũi tôi. Mối quan hệ của chúng tôi bây giờ không còn xa cách như trước. Có phải tôi và cô đang tán tỉnh nhau? Đôi lúc nghĩ lại tôi tự hỏi tôi tán tỉnh cô để làm gì.

Selene xách vali ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa cô quay lại nói với tôi:

__Kỹ thuật dùng miệng của em chưa tốt đâu, Rose. Nhưng cũng không thể nói là tôi không thích!-Cô nháy mắt trước khi rời đi.

24. Chap 10

Tôi thức dậy tầm 3 giờ chiều. Sau khi Selene ra khỏi phòng tôi cũng rời đi để ghé qua một club của khách sạn và nhảy múa cuồng nhiệt trong nền nhạc dance. Tối qua điên cuồng quá nên tôi cũng chẳng nhớ đã mình đã làm gì nhưng chắc chắn là tôi không làm tình với ai. Một đêm đốt tiền. Tôi cũng quen một vài anh chàng cũng như vài cô bạn gái nhưng ngày hôm sau dậy tôi quên sạch trơn tên của họ. Việc đầu tiên tôi làm khi tỉnh dậy là gọi phục vụ mang một cái bánh pizza lên. Tôi sửa soạn ra ngoài đi lòng vòng để giết thời gian trước bữa tối. Cả ngày hôm đó chẳng có gì đặc biệt ngoài việc tôi đeo kính râm, diện bộ quần áo mới cùng giày cao gót mới mua hôm qua đi một vòng khách sạn. Tôi có thể nghe, dù rất nhỏ thôi, mọi người trầm trồ ngưỡng mộ tôi thế nào. Nó làm tôi cười thầm đắc ý trong bụng. Tôi suy cho cùng vẫn là phụ nữ, vẫn thích được người ta ngắm nhìn và khen đẹp. Cuối cùng tôi chọn chỗ ngồi ở quầy bar. Bartender quen mặt tôi, anh ta hỏi tôi còn muốn uống cocktail nào nữa không. Tôi khẽ lắc đầu bảo anh cho tôi một lon bia là đủ, cocktail tối qua của anh vẫn còn làm tôi hơi lão đảo. Tôi định ngồi đây cho tới bữa tối.

Tôi ngó một vòng quanh nhà hàng thì lạ Chúa! Người có cần trêu con tới mức này không? Cái bàn phía bên kia cách đó không xa là Selene và vị hôn phu của cô đang ngồi cùng nhau. Tôi liền quay mặt đi cố uống hết lon bia một cách nhanh nhất có thể. Khi tôi đứng lên định về phòng thì Zoraida đã xuất hiện ở phía sau tôi từ lúc nào làm tôi hết hồn:

__Hello!-Cô ta ngân dài giọng.- Chúng ta có duyên thật đấy, tiểu giai nhân! Nào, lại đây!-Zoraida kéo tôi vào lòng và bắt ngờ hôn môi tôi một cái rõ kêu khiến tôi không kịp phản ứng, Tôi trừng mắt đẩy cô ra còn tay thì lau môi đi. Có mấy người ở quầy trở mắt ra nhìn chúng tôi làm tôi ngượng gấn chết. Zoraida không để tôi phản kháng. Cô mạnh bạo kéo tay tôi đi về phía Selene làm tôi phát hoảng.

__Hey, bỏ tôi ra! Cô đang làm cái quái gì vậy?-Tôi giằng tay ra khỏi cô. Zoraida nhìn tôi cười nửa miệng:

__Thôi nào, tiểu giai nhân! Ra chào họ một chút rồi muốn đi đâu thì đi!-Zoraida nắm lại tay tôi, lần này thì siết chặt hơn và bước đi của cô cũng nhanh hơn. Đồ chết dẫm, Zoraida! Cô đang âm mưu gì thế? Tôi bắt đầu đi theo xem cô ta định giở trò gì.

__Hey, Alexis, đây là Rose, bạn gái của chúng tôi!-Zoraida giới thiệu tôi. Tôi không rõ cái câu “bạn gái của chúng tôi” của cô nên được hiểu theo nghĩa nào!

Alexis (đến bây giờ tôi mới biết tên anh ta) và Selene đều quay lại nhìn tôi và trong một giây tôi có thể thấy sự kinh ngạc lướt nhanh trên gương mặt họ, lí do của họ đương nhiên là khác nhau. Một người suýt trở thành người tình một đêm của tôi, một người là chủ sở hữu tôi gần 3 năm. Selene đang nhìn Zoraida một cách thiếu thiện cảm và Zoraida đáp lại bằng nụ cười thách thức. Zoraida kéo tôi ngồi xuống cạnh cô:

__Rose là cô bạn gái cực kì thân thiết của chúng tôi. Cô ấy đặc biệt thân với Selene đấy! Thân tới mức không có khoảng cách nào giữa họ!-Zoraida nói một cách ẩn ý và chỉ có tôi và Selene mới hiểu được ý của cô.

__Oh, vậy sao? Sao chưa bao giờ anh nghe em kể về cô ấy nhỉ, Selene?-Alexis hỏi cô, trông anh ta có phần căng thẳng và cả Selene cũng vậy. Tôi gượng gạo cười, thật không biết nên gọi tình huống lúc này là hài kịch hay bi kịch nữa.

Selene chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời. Cô lảng đi câu hỏi của anh:

_Hôm nay em rất đẹp, Rose! Rất gợi cảm.-Selene một tay ngồi chống cằm, tay kia lắc nhẹ li rượu vang. Hôm nay cô mặc chiếc váy đen bó sát cơ thể quyến rũ của mình, mái tóc vàng lượn sóng hất sang một bên để lộ chiếc cổ cao trắng ngần không tì vết. Có lẽ cô đã thoa một lớp phấn mỏng lên cổ để che đi dấu tích của móng tay tôi để lại trên cổ cô. Nếu chỉ có tôi và cô trong một căn phòng thì tôi có thể tự do ngắm cô bao lâu cũng được. Nhưng đây là trong nhà hàng và cô đang ngồi cạnh hôn phu của cô, tôi không thể nhìn cô được lâu.

_Cám ơn chị, Selene.-Tôi nhỏ giọng nói.-Tối nay chị cũng trông rất tuyệt.

_Ok, ta gọi đồ ăn đi!-Zoraida gọi bồi bàn mang menu tới. Cái “chào hỏi họ một chút” của Zoraida tức là dùng bữa tối với họ sao? Tôi liếc nhìn Zoraida một cách khó chịu nhưng cô lờ đi. Suốt bữa ăn tôi luôn có cảm giác Selene đang quan sát mình nên lúc nào tôi cũng cúi mặt nhìn đĩa ăn. Nhờ có Zoraida mà bữa tối không đến nỗi quá ngọt ngào. Cô ấy liên tục gợi từ chuyện này sang chuyện nọ, tôi chỉ ậm ừ qua loa mỗi khi được hỏi đến. Selene thì trả lời cho có lệ chỉ có Alexis là hào hứng tung hứng cùng Zoraida. Thỉnh thoảng Zoraida động chạm hay vuốt tóc tôi khiến tôi hơi khó chịu. Tôi đoán cô ta đang cố tình chọc Selene. Rất tiếc là vì không dám ngắt mặt nên tôi không rõ lúc ấy trông Selene thế nào.

_Thế hai người tính bao giờ kết hôn?-Câu hỏi của Zoraida làm tôi đang cắt thịt phải dừng lại để nhìn Selene đang mỉm cười tình tứ với Alexis. Cổ họng tôi nghẹn lại. Mỗi khi cô mỉm cười tình tứ như vậy với tôi, tất thấy đều liên quan đến sex.

_Có thể là năm sau? - Alexis choàng tay qua vai Selene, hôn lên chóp mũi cô.

Niềm hạnh phúc trên gương mặt cô làm tôi đau nhói. Nhưng tại sao tôi lại đau? Alexis là đàn ông, anh ta sẽ cho cô một gia đình đáng mơ ước. Tôi uống thêm vài ngụm vang để nuốt trôi đồ ăn đang nghẹn lại ở cổ họng tôi. Khi đặt li rượu xuống, có lẽ nhờ hơi men, tôi chợt có chút ngông khi muốn trêu cô một chút. Tôi rút chân mình ra khỏi giày cao gót rồi đưa bàn chân mình chạm vào bàn chân của Selene. Cô hơi giật mình nhìn tôi và khẽ cau mày trong khi tôi vẫn ung dung tiếp tục uống vang. Tôi lướt nhẹ bàn chân mình lên cao hơn cho đến khi động vào đầu gối của cô và có ý định tiến vào sâu hơn thì do đang thích thú với việc mình làm nên tôi không đề phòng để Selene dễ dàng tóm lấy bàn chân tôi. Tôi giật mình định rút chân về nhưng không được, cô giữ chặt quá. Selene nhướn mày nhìn tôi cười nửa miệng và chỉ chịu thả chân tôi ra khi Alexis đứng dậy mời cô khiêu vũ. Trước khi ra sảnh Selene cúi người xuống thì thào vào tai tôi:

_Nếu đây là phòng của chúng ta thì em chết chắc!

Tôi mỉm cười thổi phồng nhẹ vào chóp mũi cô một cách khiêu khích. Selene hơi khựng lại. Bàn tay đang đặt trên vai tôi bóp mạnh. Cổ họng nuốt khan và ánh mắt cô không giấu được sự ham muốn. Tôi nghĩ chẳng cần đến phòng riêng, chỉ cần chỗ này không còn ai ngoài chúng tôi là tôi “chết” thật!

Họ cùng nhau ra sảnh nhảy với nhau điệu gì đó để tôi ngán ngẩm uống rượu cùng Zoraida.

_Anh ta tuyệt đấy chứ, Rose? - Zoraida rót rượu cho tôi. Tôi ậm ừ gật đầu nốc hết li rượu mới rót. Zoraida tiếp tục rót rượu cho tôi.- Cưng và hẳn là thế nào đây?- Tôi ngưng uống chờ cô ta định nói gì.- Hôm qua tôi thấy hai người đi cùng nhau vào phòng...

_Cô làm cái quái gì ở đó? - Tôi đặt li rượu chưa kịp nhấp môi xuống bàn, tìm một câu đánh trống lảng.

_Tôi tìm bạn...và thế là thấy cưng.-Zoraida đặt tay lên vai tôi đúng chỗ Selene vừa nãy. Bàn tay cô ta vuốt từ từ dọc xuống cánh tay tôi. Tôi đang chán chường nên để yên vì nghĩ ở nơi công cộng cô ta sẽ không dám làm gì quá đáng. Được thế Zoraida đặt tay lên đùi tôi thì tôi chụp lấy tay cô ta lại:

_Selene có biết không?-Tôi hất tay cô ra khi chợt nhớ đến nụ hôn trước mặt bao người ở quầy bar khi nãy.

Zoraida ngoái đầu lại, tôi đoán chắc cô đang nhìn Selene và Alexis khiêu vũ với nhau trong bản nhạc chán ồm vừa được xướng lên.

_Chắc là không. Rose này, cưng nghĩ sao nếu đêm nay chúng ta “chơi bốn”? Tôi, cưng, Alexis và Selene?-Cô nháy mắt.

_Trong đầu cô chỉ có sex thôi à?

_Tôi là tú bà mà, trong đầu tôi không có sex thì có cái gì?-Cô nhún vai làm mặt trơ trên.

_Anh ta cũng là Mafia à?-Tôi chuyển chủ đề, không muốn bối sâu thêm vào chủ đề sex này bởi chắc chắn mình sẽ không thể nói lại được cô ta, một má mì chính hiệu.

_Không!

_Sao?-Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

_Anh ta hoàn toàn không dính dáng gì tới Mafia hay thế giới ngầm.

_Thế anh ta có biết Selene...

_Không!-Lại thêm chữ “không”. Zoraida định nói thêm gì nữa thì có hai anh chàng tới mời chúng tôi nhảy cùng họ. Zoraida mỉm cười lịch sự nắm tay một anh ra sảnh còn tôi thì viện cớ cảm thấy không khỏe nên từ chối. Đáp lại sự từ chối ấy một anh kéo ghế ngồi cạnh tôi.

_Vậy chúng ta có thể tán ngẫu...

_Không!-Nói rồi tôi đặt li rượu xuống bỏ ra ngoài, chẳng nề nà cái gọi là phép lịch sự. Bây giờ tôi đang rất bực và chẳng muốn dây dưa với ai. Đầu óc tôi cứ ong ong lên về chuyện giữa Selene và Alexis. Sau khi cưới Alexis tôi với Selene sẽ thế nào đây? Hay đúng hơn là tôi sẽ ra sao?

Khi về tới phòng tôi đã thấy Vira đứng ở cửa phòng từ bao giờ.

_Em làm gì ở đây?-Tôi ngạc nhiên nhìn em. Trông em không còn vẻ rụt rè nhút nhát như lần đầu tôi gặp. Có gì đó cương quyết và mạnh mẽ ở em lúc này, điều mà tôi chưa từng thấy. Vira nhìn thẳng vào mắt tôi:

_Rose, chị có muốn được tự do không?

25. Chap 11

_Rose chị có muốn được tự do không? - Vira kiên quyết nhìn tôi.

_Tự do? Thoát khỏi họ ư?

Vira gật đầu chắc nịch.

_Tất nhiên là chị muốn nhưng...-Tôi bối rối nói.

Vira ghé sát vào tai tôi thì thầm:

_Thế thì chúng ta hãy trốn ngay bây giờ!

_Trốn đi đâu?-Tôi thì thầm lại, tim tôi đập nhanh vì hồi hộp, vừa mừng rỡ vừa lo sợ.

_Cách khách sạn này 300m có một ngôi nhà của một tổ chức phi chính phủ bảo vệ nhân quyền dùng để bảo bọc những nạn nhân của vụ buôn người...

_Nhưng nếu chị trốn cô ta sẽ giết cả nhà chị.

_Đừng lo Rose, tổ chức đó có liên hệ mật thiết với Interpol. Chúng có thể coi thường cảnh sát nhưng sẽ phải dè chừng Interpol. Lúc ở Ý, một người trong Interpol đã tiếp cận và bày cho em kế hoạch tẩu thoát. Anh ta còn nói nếu được hãy mang chị đi. Chúng ta sẽ không thất bại!

Vậy là cái bọc nỗi lo về gia đình tôi đã biến mất, để lại cái lõi là sự khao khát được tự do của tôi. Sự can đảm và liều lĩnh trở dậy trong tôi thêm lần nữa. Tôi sẽ được giải thoát. Lần đầu tôi trốn đã bị thất bại với cái lưng đau nhức suốt một tuần, lần thứ hai có người đề nghị giúp tôi nhưng tôi từ chối bởi tôi phải ở lại trả thù, nhưng lần này thì khác. Selene sẽ cưới Alexis, tương lai của tôi đang chênh vênh hơn bao giờ hết, rồi Selene sẽ quăng tôi cho ai đó sớm thôi. Tôi không thể mù quáng ở lại trả thù để rồi bị đẩy đi chỗ khác, giúp Interpol tóm gọn tổ chức của Selene Silvester cũng là một ý tưởng trả thù hay.

Tôi gật đầu bảo Vira cho tôi 5' để tôi lấy ít đồ mang theo.

Chúng tôi đã thành công. Chúng tôi dễ dàng ra khỏi khách sạn vào thời điểm này mà không bị phát hiện. Rõ ràng viên cảnh sát đã tính toán rất chính xác thời điểm thích hợp khi đây là giờ mà lượng người đi lại trong khách sạn rất đông dễ dàng cho chúng tôi trà trộn vào. Tôi chợt nghĩ viên cảnh sát ấy hẳn phải biết tôi mới nói Vira mang tôi đi nếu có thể, như vậy có khi nào anh ta đang trong tổ chức của Selene? Người đó có thể là ai? Và còn Vira nữa, tôi có nhiều điều muốn hỏi em. Em thật sự làm tôi rối với những câu chuyện của mình.

Căn nhà nơi chúng tôi cần đến chỉ mất 5' chạy thực mạng là tới. Mọi chuyện dễ dàng không tưởng. Người tiếp đón chúng tôi là một phụ nữ trung niên đáng mến tên Faith, một cái tên hợp với công việc của bà.

_Được rồi các cô gái, giờ nói cho ta biết các cháu là ai? Đến từ đâu?-Faith vừa rót trà vừa hỏi khi chúng tôi đang ngồi trong phòng khách .

Vira nhanh nhẩu trả lời:

_Cháu tên Vira, còn chị này là Rose. Cháu đến từ Ukraine.

Faith gật đầu rồi nhìn tôi chờ đợi câu trả lời:

_Ừm, cháu đến từ Mỹ. Bác Faith, bác có thể liên lạc với Interpol ngay bây giờ được không? Hãy bảo họ hãy bảo vệ gia đình cháu. Selene đã dọa nếu cháu trốn đi thêm lần nữa cô ấy sẽ giết cả nhà cháu, làm ơn!-Tôi khẩn cầu bà.

_Được rồi, Rose. Đừng lo lắng, Interpol đã thông báo trước cho bác về việc hai cháu sẽ tới đây, họ còn nói sẽ đảm bảo an toàn cho gia đình cháu, đảm bảo cho hai cháu được về nhà,-Faith nắm lấy tay tôi. Hơi ấm từ bàn tay Faith làm tôi an tâm thở phào nhẹ nhõm. Interpol làm việc hiệu quả thật. Tôi mỉm cười hạnh phúc. Thế là tôi chính thức thoát khỏi Selene Silvester và vẫn đảm bảo tính mạng của gia đình mình.

Chúng tôi nói chuyện một hồi lâu. Tôi né những câu hỏi của Faith về việc tôi đã làm gì trong gần 3 năm bị giam giữ. Làm sao tôi có thể kể là tôi làm tình nhân đồng tính cho Selene trong suốt những năm đó? Lúc đó tôi vẫn còn chút kì thị với vấn đề đồng tính nhưng không còn nặng nề như hồi còn được tự do. Thà nói tôi bị ép làm nhân tình ột gã nào đó nghe vẫn đỡ hơn. Tôi chỉ kể qua loa cho Faith nghe là trong thời gian ấy tôi bị cưỡng hiếp vài lần, nói chung là tôi được đối xử không tệ lắm, trừ những lúc trên giường. Faith chăm chú lắng nghe chúng tôi kể chuyện, bất giác bà mở to mắt kinh ngạc khi tôi đặt tách trà lên bàn:

_Ôi trời, Rose! Cháu đã làm gì mình thế này?-Bà thẳng thốt kêu lên.- Cháu đã muốn tự sát sao?-Faith cầm lấy cổ tay chẳng chịt những vết sẹo của tôi lên xem xét. Vira cũng tò mò nhìn vào cổ tay tôi. Em mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi, cả Faith nữa. Tôi cúi đầu im lặng, cắn chặt răng ngăn nước mắt không rơi. Những vết sẹo đó là minh chứng rõ ràng ột giai đoạn khủng hoảng tôi đã trải qua mà tôi không bao giờ muốn nhắc lại. Là một người có kinh nghiệm nên Faith biết ý không hỏi gì thêm. Bà tiếp tục nắm chặt tay tôi còn Vira ôm lấy tôi cho đến khi tôi cảm thấy khá hơn.

Tối đó chúng tôi được Faith sắp xếp cho ngủ chung giường vì nhà đã chật kín các nạn nhân như chúng tôi. Faith nói chúng tôi đã trải qua một chuyến hành trình quá dài và giờ là lúc chúng tôi có thể yên tâm nghỉ ngơi, sẽ không ai có thể làm hại chúng tôi. Khi đèn tắt, Vira thổ thở với tôi:

_Rose, em có thể ôm chị không? Em thấy cô đơn quá.

_Tất nhiên là được!-Tôi đáp, chủ động vòng tay kéo sát em lại về mình, cơ thể mới lớn của em mềm mại và ấm nóng trong vòng tay tôi. Vira ôm ngang eo tôi, dụi dụi mặt vào hõm cổ tôi như mèo con làm tôi phì cười vì nhột và vì cả tính trẻ con của em nữa-Vira, em như mèo con vậy!

_Hồi bé bố vẫn gọi em như thế “mèo con của bố”...Rose này, em...em có...thể...-Giọng nói của Vira lại trở nên rụt rè như lần đầu tôi gặp em.

_Sao hả Vira?

_Rose, em...em có thể...hôn môi chị không?

Tôi mở to mắt ngạc nhiên:

_Em nói gì cơ?

_Thôi coi như em chưa nói gì. Chúc ngủ ngon, Rose.-Vira làm một tràng, mặt em vùi sâu hơn vào hõm cổ tôi và tôi có thể cảm thấy nó đang nóng bừng lên. Tôi đẩy nhẹ gương mặt em ra, bắt em nhìn thẳng vào mắt mình. Trong ánh đèn chớp choạng từ ngoài phố hắt vào gương mặt em đang đỏ lên của em.

_Vira, nhưng tại sao em muốn hôn chị?

_Chỉ là tò mò thôi. Em chỉ muốn biết chị có gì đặc biệt khiến cả Selene và Zoraida để ý nhiều đến thế.

_Sao cơ?-Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

_Chị không biết chứ lúc hai người họ nói chuyện với nhau cứ nhắc đến chị suốt. Tiếng Ý của em chưa tốt lắm nhưng em vẫn có thể hiểu nôm na họ đang nói về chị.

_Họ đã nói gì về chị?

_Ừm-Vira cần môi suy nghĩ một lát-Chủ yếu nói về sex. Zoraida nói chị làm tình rất giỏi.

_Thôi được rồi, Vira-Bây giờ thì đến lượt tôi đỏ mặt.

_Chưa hết đâu, Rose. Selene nhắc đi nhắc lại bảo Zoraida tránh xa chị ra. Em nghĩ là cô ấy ghen.

_Hoặc cô ấy không thích ai đụng và “đồ” của mình-Tôi cười.-OK, Vira, em có thể hôn môi chị. Ở chỗ chị con gái chạm môi nhau là bình thường chỉ khi hôn sâu thì mới...

_Em hiểu, nhắm mắt lại đi, em không quen hôn mà mắt cứ mở thao láo đâu!

Tôi nhắm mắt theo lời em. Ngay lập tức tôi cảm nhận được sự mềm mại của làn môi em đang áp lên môi mình. Con gái chúng tôi thì thoảng vẫn thử hôn nhau như vậy. Không phải vì chúng tôi les hay đua đòi, mà là để khám phá chính bản thân mình, tự mình trải nghiệm những cảm xúc mới một cách an toàn và thoải mái nhất. Chúng tôi tò mò về nhau, tò mò về chính bản thân mình, điều mà lũ con trai khó mà hiểu chứ đừng nói đến việc có thể thỏa mãn được. Khi lưỡi Vira chạm vào môi tôi thì tôi lập tức tách khỏi nụ hôn khiến em lúng túng. Tôi chỉ cười và nói là không sao.

_Chúc ngủ ngon, Vira!-Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc em và ôm em vào lòng. Có lẽ sáng mai tôi sẽ hỏi em dùng loại dầu gội gì, tóc em mềm mại như tóc trẻ thơ vậy và mùi cũng dễ chịu nữa. Đêm đó Vira ngủ ôm tôi rất chặt như sợ tôi sẽ bỏ em lại một mình nhưng điều đó không ngăn tôi có một giấc ngủ dễ chịu nhất trong 3 năm trở lại đây, ngủ trong an nhàn để sáng ra mở mắt dậy thấy một ngày mới đầy hi vọng.

Nhưng sáng hôm sau không hề đầy hi vọng như tôi tưởng, ngược lại, nó hóa ra là mở đầu ột sự thật nghiệt ngã, một thủ đoạn vô lương đến không ngờ để rồi tôi đau đớn nhận ra bản thân mình sẽ phụ thuộc vào Selene Silvester mãi mãi.

26. #3

#3

_Ah!!!

Selene rùng mình trước khoái cảm do người đàn ông bên dưới đem lại. Hôm nay cô muốn nằm trên và Alexis cười to đồng ý. Thỉnh thoảng phải đổi khẩu vị chút mới thú. Selene ngồi trên người anh di chuyển hông mình nhằm làm cả hai thỏa mãn nhất. Tay cô vuốt ve cơ thể cường tráng của anh. Cô lại nghĩ đến Rose, nghĩ đến cơ thể mới trưởng thành của em mang sự hấp dẫn khó cưỡng. Lúc ở nhà hàng, vừa thoảng thấy Rose đi theo sau Zoraida, trong đầu Selene chỉ tràn ngập khao khát được gần gũi với em nên bây giờ cô mới tìm cách giải tỏa nỗi khao khát đó với hôn phu của mình dù cô biết thế là bất công cho anh. Khi bước đến cửa phòng, cô đã đẩy mạnh anh vào tường và cuồng nhiệt hôn lấy anh. Alexis thích thú trước sự mạnh bạo của Selene và anh cũng đáp lại cuồng nhiệt không kém. Anh vui vì cô đã thôi hờ hững với anh. Bên anh đôi lúc cô cuồng nhiệt, đôi lúc lại hờ hững khiến anh thật khó nắm bắt. Nhưng phụ nữ thì ai mà chẳng khó hiểu.

Selene mãi miết tìm kiếm chút ngọt ngào trong nụ hôn sâu với Alexis như đã từng làm với Rose nhưng cô thất vọng vì chẳng tìm thấy gì cả. Người cô đang quan hệ là Alexis nhưng người cô muốn là Rose... Thật lỗi bịch làm sao! Bản thân cô cũng cảm thấy mình thật tàn nhẫn với Alexis. Không, thật ra sự lúng túng của cô lúc này là bất công và tàn nhẫn cho cả Alexis và Rose. Cô không nghĩ là mình yêu ai trong hai người họ, tất cả đơn thuần chỉ dừng lại ở tình dục. Cô chấp nhận lời cầu hôn của Alexis chỉ đơn giản anh là người duy nhất mỉm cười chấp nhận cô giấu anh rất nhiều chuyện, khó mà kiếm được một người đàn ông như thế trên đời. Còn Rose, chỉ là cô thích cơ thể của em, hoặc cô vẫn tự thuyết phục mình như vậy mỗi khi cô cần lời giải thích cho nỗi mong muốn được ở gần em. Dù sao thì cô hoàn toàn “thẳng”, cô nghĩ vậy.

Rose cô gặp buổi tối nay thật sự là cả một niềm đam mê...Em mặc quần short jean, áo sơ mi trắng mỏng, cổ tình hở vài cúc bên trên và Selene rất muốn cởi hết các cúc áo còn lại. Lướt nhìn qua đồ em đang mặc, cô đoán em không có ý vào nhà hàng sang trọng này để ăn tối. Có lẽ nếu không “nhờ” Zoraida em đã không ở đây. Selene phải kiềm chế rất nhiều để không đột ngột rời khỏi bàn ăn và kéo em về phòng để thỏa mãn những đam mê mà cô phải kìm nén. Cô thích khuấy đảo vòm miệng em bằng lưỡi mình cho đến khi em sắp ngạt thở thì mới chịu buông em ra, thích cảm giác những đầu ngón tay được bao bọc bởi lớp mềm mại và nóng bỏng trong em, hay cả khi lưỡi em ở trong cô...nếu em chịu nuốt thì sẽ tuyệt vời hơn nhưng sau mỗi khi oral sex em đều nhả ra ngoài trong khi cô muốn em nuốt hết vào. Cô cũng rất thích những lúc em kêu khóc nước mắt đầm đìa cầu xin cô dừng lại. Đương nhiên là những lúc như thế cô cũng chùng lòng nhưng việc tiếp tục nhìn thấy em thống khổ dưới thân mình là một sự kích thích thú vị. Cô lưỡng lự nên dừng lại hay tiếp tục. Nhưng sự kích thích quá lớn... Thế là những lúc đó Selene thường chọn cái thứ hai. Cô dừng lại thật sự chỉ khi Rose bị ngất hoặc chỗ đó của em bị chảy máu...Dù Rose luôn nói là ghét làm tình với cô nhưng sự run rẩy lan truyền lên những đầu ngón tay cô trên người em đã tố cáo ngược lại. Mọi em biết nói dối nhưng cơ thể em thì không... Rose của tôi, em vẫn là một đứa trẻ.

Selene kín đáo quan sát em từ những cử chỉ nhỏ nhất trong suốt bữa tối, từng cái chớp mắt, từng cái nhúu mày, từng nét môi cử động... Rose đã lớn, nhưng không có nghĩ là em rũ bỏ được nét trẻ con ngay lập tức. Sự cố gắng bắt chước vẻ quyến rũ người lớn của một đứa trẻ đôi khi, thay vì làm người ta buồn cười, lại tạo nên sự hấp dẫn đầy mê hoặc. Nét non trẻ duyên dáng hòa với sự trưởng thành chập chững một cách tự nhiên. Lần đầu cô ghen tị với Zoraida vì cô ta được ngồi gần Rose nhất và bực mình khi thấy cô ta đang cố tình động chạm em. Xem ra Zoraida đã thành công trong việc chọc tức cô.

Selene vẫn nhớ lần đầu cùng Rose, lúc hôn nhau, sự vụng về của em trong cử động môi lưỡi làm cô buồn cười. Chẳng tuổi đầu mà chưa biết hôn lưỡi! Hình như em trong trắng hơn cô nghĩ, sau này thì em hôn khá hơn. Khi xâm nhập sâu vào trong em, Selene không nghĩ đó là lần đầu tiên của em cho đến khi thấy máu của em thấm ướt ra drap giường khiến cô ngạc nhiên. Selene hơi hối hận vì lần đó chắc cô đã làm em rất đau, em đã khóc suốt cho đến khi chìm vào giấc ngủ. Nếu biết đó lần đầu tiên của em thì cô sẽ nhẹ tay hơn...

Dòng kí ức chuyển mình đưa Selene về một buổi sáng khi cô “đi làm” về, mở cửa ra đã thấy Rose đang ngồi khoanh chân trên giường, mơ màng nhìn về phía cửa sổ với một vẻ buồn man mác trên gương mặt em, trong căn phòng ngủ sáng ngời một vẻ kì ảo. Ngoài kia có gì hấp dẫn khiến em chăm chú ngồi nhìn như vậy? Chỉ là một khoảng trời trắng xóa. Em vẫn thả hồn đâu đó ngoài kia, mãi mê đến độ Selene đã tiến rất gần sau lưng em từ lúc nào mà em vẫn không nhận ra. Cô vòng tay ôm lấy cơ thể mảnh mai của em từ đằng sau và dường như lúc đó em mới quay về hiện tại bằng một cái giật mình. Y hệt như cái ngày xa xưa đó, một thiên thần đi lạc vào phòng khách trong quanh cảnh cũng huyền thoại thế này đã khiến kẻ si mê tự hỏi đâu là thực, đâu là hư*.

Thật đúng là như thế ư, Nabokov?*** “Ảo ảnh và thực tại hòa quyện vào nhau thành tình yêu”?

Cô vén tóc em sang một bên, âu yếm đặt lên cổ em một nụ hôn. Giờ em vẫn là thiên thần mắt xám tóc đen nhưng đã và sẽ không bao giờ là của cô cả...Chỉ có bây giờ, chỉ có hiện tại em mới là của cô.

—Dừng, Selene, dừng...Không phải bây giờ! Để mai đi, hôm nay em không có hứng, em không muốn!-Rose khẽ khàng nói, sự khẩn cầu trong chất giọng run run. Selene nghe em nói bèn dừng việc hôn hít của mình lại, tựa cằm lên vai em, nghe tim đau nhói. Tình dục là mối liên kết duy nhất giữa cô và em. Và em đã đánh đồng những nụ hôn của cô với tình dục tự lúc nào.

—Tôi không có ý đó, Rose.-Selene siết chặt vòng tay như sợ em sẽ vùng dậy biến mất. Cô cảm nhận trong

vòng tay mình em đang thả phào nhẹ nhõm.-Tôi chỉ muốn hôn em thôi.-Cô thì thầm.

_Em nhớ nhà...-Giọng em nghe như đang mê say. Selene chợt nhớ rằng em mới 16 tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ không thể sống xa gia đình.

~*~*~*

~Điện thoại ở đầu giường reo. Là Zoraida. Không biết lại có chuyện gì mà cô ta gọi vào giờ này. Selene vừa mở máy đã nghe Zoraida nói vội vàng:

_Vira. Nó trốn rồi!

_Thế sao?-Selene hồ hững đáp, cắn chặt hàm răng ngăn không ỉn rên lên. Alexis ngồi dậy vui đầu vào ngực cô.... Zoraida bất mãn với thái độ thờ ơ như vậy của Selene. Vira đáng giá cả mấy chục ngàn EUR thế mà Selene chẳng coi là cái đĩn gì.

_Nó bỏ chạy cùng tiểu giai nhân đấy!-Zoraida tức khí quát.

Vừa nghe đến đó Selene đã nhảy bổ xuống giường mặc cho vị hôn phu của mình sắp lên “đĩn” chừng hững trước khoái cảm đột ngột bị cắt đứt bởi hành động bất ngờ của Selene. Anh mở to mắt ngạc nhiên khi Selene đứng nude giữa phòng không chút ngượng ngập, và ngạc nhiên hơn nữa khi nghe cô quát tháo vào cái điện thoại, sắc mặt tối sầm lại giận dữ:

_Mẹ kiếp! Chúng mày làm cái đĩn gì mà để nó trốn?

_Bình tĩnh nào, Selene!-Zoraida hết hồn trước thái độ xoay 180 độ của cô bạn, “Nó tức lên kể cũng sợ thật” cô thầm nghĩ-Lát mày xuống phòng 673 gặp tao. Chúng ta có cả đồng thứ để giải quyết.-Zoraida vội cúp máy đơn giản là cô không muốn nghe Selene quát thêm câu nào nữa.

Selene tắm rửa thật nhanh và mặc lại quần áo. Khi cô định ra ngoài thì Alexis nắm tay cô kéo lại:

_Em đi đâu giờ này?

_Bỏ tôi ra!-Selene hất tay anh ra-Tôi có việc!

Alexis kiên quyết kéo cô lại:

_Selene! Anh là hôn phu của em chứ không phải là người dưng. Em không nói rõ thì đừng có đi đâu!

Alexis đã chịu đựng quá đủ! Ngay từ những buổi đầu quen nhau ở Mỹ, Selene đã nói trước cô có nhiều bí mật và anh đừng xen vào, nếu cần thiết thì cô sẽ nói cho anh nghe. Alexis chấp nhận bởi anh yêu cô nhưng dần dà anh nhận thấy những gì cô đang giấu đang khiến cho họ trở nên xa cách. Chính vì cảm thấy sự nhạt nhẽo đã len vào mối quan hệ này nên anh mới đề nghị cả hai nên đi đâu đó để tình cảm thêm nồng nàn. Selene đồng ý nên họ mới đang ở đây. Nhưng mọi chuyện cũng không tốt đẹp như anh nghĩ...Ai nhìn vào cũng nghĩ họ thật đẹp đôi nhưng chỉ có người trong cuộc như anh mới hiểu mối quan hệ này đang dần trở thành thảm họa. Anh cũng từng tỏ ý muốn cả hai đến sống chung với nhau nhưng cô từ chối. Anh đã hỏi tại sao thì cô không đáp. Sau đó thì Alexis cầu hôn cô, sự đồng ý nhanh chóng của cô làm anh bất ngờ.

Bị Alexis giữ lại, Selene không giữ nổi bình tĩnh mà hét:

_Cút mẹ anh đi cho tôi nhờ!

Alexis sững sờ buông tay cô ra. Cô biết mình vừa lỡ lời. Mỗi khi tức giận từ ngữ cô đều không kiểm soát được.

_Em xin lỗi!-Cô nói rồi vội chạy khuất sau cánh cửa thang máy. Chuyện Alexis tính sau, Rose...Chết tiệt!

Khi Selene tới đã thấy đám đông người của mình và của Zoraida đang đứng tụ tập. Họ đang bàn nhau cách làm sao để không bị Interpol tóm. Zoraida vừa nhìn thấy Selene liền vẫy tay gọi cô đến và bực dọc nói một tràng:

_Ôi Selene, cuối cùng mày cũng đến. Bọn tao điều tra ra hai con Rose và Vira trốn cùng nhau. Chúng nó hiện đang ở nhà nhân đạo cái khỉ gì đó ở gần đây. Tao tự hỏi làm thế quái nào mà chúng nó biết cái nhà ấy chứ, lại còn chọn lúc trốn rất đúng thời điểm nữa!

_Vậy thì đến đó bắt chúng về!-Selene dợm quay người bước đi thì bị Zoraida giữ lại.

_Đừng có điên, Selene!-Zoraida thốt lên-Chỗ đó là của Interpol, vào đó khác gì đâm đầu vào chỗ chết!

Selene hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, hình như những gì liên quan đến Rose luôn làm cô mất tự chủ. Như chợt nghĩ ra điều gì đó, Selene quay lại hỏi:

_Trại cai nghiện nào gần đây nhất?

Au's note*: Selene ám chỉ ngày đầu tiên gặp Rose.

** : Nabokov, tác giả của cuốn tiểu thuyết kinh điển “Lolita”. Câu “Áo ảnh...” cũng nằm trong cuốn Lolita này.

27. Chap 12

Sáng sớm, Vira hốt hoảng giữ chặt tôi xuống giường trong khi tôi không kiểm soát được cơ thể mình lên cơn co giật quần quai, trời đất quay cuồng cả lên, toàn thân tôi như bị thiêu đốt. Tôi hoảng sợ không hiểu mình bị làm sao. Faith trong bộ áo ngủ vội vàng giúp Vira giữ chặt tôi xuống để ngăn cơn co giật không khiến tôi rơi xuống giường. Tôi nghe loáng thoáng bà hỏi:

_Rose, cháu có xài thuốc phiện không?

_Kh...không...Ahhhh! Không!!!!!!

Tôi vật vã suốt 10' mới trở lại bình thường. Cả người ướt đẫm mồ hôi khiến áo dính bết lại vào da và cơ bắp mỗi nhử tê tái như vừa mới đánh nhau về. Faith đưa cho tôi một cốc nước để làm tôi bình tĩnh lại. Tôi run rẩy nhận lấy. Vira giúp tôi uống nước khi thấy tôi sắp làm rơi cốc đến nơi. Faith nhìn tôi lo lắng và bất an.

_Có chuyện gì với cháu vậy bác Faith?-Tôi run run hỏi. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn. Trong đầu tôi chỉ đơn giản nghĩ chắc mình bị sốt rét hay...động kinh?

Faith suy nghĩ một lúc, có lẽ bà lưỡng lự không biết có nên nói cho tôi nghe hay không nhưng sự thật vẫn phải được nói ra. Bà chậm rãi trả lời, từng chữ một:

_Rose, bác nghĩ cháu bị nghiện ma túy rồi.

Câu nói của Faith như tiếng sét đánh ngang tai tôi. Bác ấy nói gì vậy?

_Không thể nào! Bác Faith, cháu không dùng ma túy. Cháu có hút thuốc, có uống rượu nhưng tuyệt đối không động đến ma túy bao giờ. Cháu thề!-Tôi bắt đầu hoảng sợ. Làm thế nào mà...

_Ôi Rose, bác nghĩ đến một khả năng.-Faith đặt hai tay lên vai tôi an ủi.-Có thể trong thời gian cháu ở cùng họ, họ đã cho cháu dùng ma túy mà cháu không biết. Bác đã gặp vài trường hợp như thế này...

_Nhưng bằng cách nào cơ chứ?-Người tôi run lên. Không thể nào!

_Bằng cách trộn nó vào với đồ ăn thức uống của cháu! Đây là cách mà bọn ma cô vẫn dùng để trói buộc “gái”, khiến họ không thể trốn được.-Faith chậm rãi nói.-Chỉ có vài trường hợp như vậy thôi bởi thủ đoạn đó tàn nhẫn quá nên ít ai dám dùng, thực ra có lẽ cũng vì ma túy rất đắt. Bác không nghĩ chúng dám làm thế với cháu.

Nhưng Selene dám.

Tôi bàng hoàng nghe Faith nói, cảm thấy trời đất như sụp đổ xung quanh. Selene Silvester, cô ấy không chỉ bên tôi thành nô lệ, thành đồ vật mà còn biến tôi thành con nghiện nữa! Làm sao cô có thể dùng thủ đoạn vô sỉ này với tôi? Tôi vô đầu, nghiến răng đầy tức giận và khóc thút thít như một đứa trẻ, không dám chấp nhận sự thật kinh khủng này. Lạy Chúa! Là ma túy, con sau này sẽ ra sao? Vira ngồi cạnh an ủi tôi: “Chỉ

có thể cai được mà, đừng buồn!”. Ôi Vira, chắc em chưa bao giờ nhìn thấy kẻ đi cai khốn khổ thế nào phải không?

Sau bữa sáng, Faith bảo tôi vào phòng nói chuyện riêng với bà. Khi hai chúng tôi ngồi xuống, Faith ân cần hỏi han:

__Rose, cháu ổn chứ?

__Lúc này thì ổn, bác Faith.-Tôi yếu ớt nói, cảm thấy may mắn khi suốt bữa sáng mình không lên cơn.

Faith thở dài lo lắng nhìn tôi:

__Selene Silvester. Bác đã nghe tiếng cô ta từ lâu, Interpol thỉnh thoảng vẫn nhắc về cô ta suốt. Làm cho Interpol đau đầu như vậy thực không phải đơn giản. Bác cũng nghe đủ thứ chuyện không hay ho về cô ta rồi. Nhưng chuyện với cháu thì đúng là...-Faith chép miệng.-Đến hôm nay bác mới được chứng kiến thủ đoạn khôn lường của cô ta, thật quá sức nhẩn tâm! Làm sao cô ta có thể đang tâm làm thế cơ chứ trong khi cháu mới chỉ 18 tuổi? Thật ác quá!

__Cô ấy còn làm nhiều thứ nhẩn tâm hơn nhiều.-Tôi cay đắng cười khi nghĩ đến việc cô mặc cho Felix cưỡng bức tôi.

__Bác tưởng tượng Selene là một mụ đàn bà xấu xí béo ục ịch và miệng lúc nào cũng phì phèo một điều thuốc lá.-Faith hóm hỉnh miêu tả Selene trong tưởng tượng của mình để tôi vui lên một chút. Tôi bật cười nói:

__Thực ra thì bác Faith này, cô ấy hoàn toàn trái ngược với những gì bác nghĩ. Selene rất đẹp, là người đẹp nhất mà bác từng biết và cô ấy cũng không hút thuốc lá.-Tôi suýt nói thêm là vì tôi hôn cô ấy nên tôi biết.

__Cháu đừng bênh kẻ thù như thế chứ, Rose!-Faith thốt lên. Tôi để ý trong ánh mắt bà lóe lên điều gì đó như là lo sợ. Bà lo sợ về tôi ư? Tôi cười trừ trấn an bà:

__Selene đẹp nhưng độc ác. Người như thế ta càng phải tránh, đúng không bác Faith?

Faith gật đầu đồng ý với tôi.

__À Rose này. Bác nghĩ cháu nên đi cai nghiện, sớm chừng nào tốt chừng đó.

__Có lẽ phải vậy thôi.-Tôi ngán ngẩm đồng ý.

Faith đứng dậy và nhắc điện thoại lên:

__Vậy để bác liên lạc với giám đốc trại và Interpol sẽ đưa cháu đi. Còn gia đình cháu, chúng ta đang cố liên lạc với họ. Trong thời gian cháu cai nghiện họ sẽ gọi lại cho cháu, được chứ?

Tôi gật đầu chán nản. Tôi tưởng tượng đến cảnh ba mẹ nghe tin con gái mình còn sống nhưng đã trở thành một con nghiện và đang sống vất vơ trong trại...Họ sẽ shock lắm. Selene đã hủy hoại tôi quá nhiều. Tôi không hiểu tại sao cô làm thế? Tôi đâu có thú oán gì với cô? Những gì cô đã gây ra cho tôi thậm chí trong mơ tôi còn không ngờ đến. Tôi mong lung nghĩ về tương lai của mình, chẳng biết nó sẽ thành cái gì khi mà tôi đã trải nghiệm quá nhiều điều tồi tệ tới mức khó mà vượt qua chúng để quay lại với cuộc sống bình thường. Sau này khi được tự do thực sự tôi cũng phải mất đến 5 năm mới hòa nhập được với xã hội.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, xe ở bên ngoài cùng vài viên cảnh sát và bác sĩ chờ chở tôi đi, tôi ôm hôn tạm biệt Faith và Vira. Phải mấy năm sau khi tôi được tự do thì tôi mới gặp lại Vira. Lúc ấy em đã mở một nhà hàng nhỏ ở Anh và cùng Faith giúp đỡ những nạn nhân như em. Khi gặp lại nhau, em và tôi đã nói rất nhiều chuyện, em kể vì sao em rời Ukraine theo Zoraida đến Ý và cả một tuổi thơ buồn ở trại mồ côi...Nhưng thôi, có lẽ tôi sẽ không thể kể cho bạn nghe vì tôi đã hứa với em sẽ giữ lấy bí mật này.

Trước khi lên xe, tôi được tiêm một liều thuốc an thần hay thuốc ngủ gì đó nhằm giúp tôi tránh lên cơn nghiện khi ở trên xe. Cái trại ấy phải mất 4 tiếng lái xe mới đến nơi. Tôi ngủ suốt trong khi xe bon bon trên đường. Đến khi tới nơi tôi uể oải bước xuống xe suýt té nên phải nhờ một người đỡ vào một căn phòng. Quảng đường dài cộng thêm một lượng thuốc an thần được tiêm vào trong tôi khiến tôi bải oải nằm xụi lơ trên giường. Khi có tiếng mở cửa tôi vẫn tiếp tục nhắm mắt và cho rằng bác sĩ đang đến kiểm tra tình hình của tôi. Câu đầu tiên tôi muốn hỏi bác sĩ là trong trường hợp của tôi sẽ mất bao lâu để cai nghiện thành

công. Người mới vào chẳng nói chẳng rằng nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Tôi rùng mình khi một cảm giác quen thuộc len lỏi vào trong tim. Lại mùi nước hoa ấy. Tôi lập tức quay người lại. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là mái tóc vàng và đôi mắt xanh quen thuộc khiến tôi hoảng sợ tột cùng. Tôi bật dậy lùi ra sau cho tới khi lưng chạm vách tường lạnh ngắt, cả người run bần bật vì sợ. Làm sao cô ta tìm được đến đây?

_Chúng ta lại gặp nhau rồi, Rose!

28. Chap 13

Tôi sợ đến cứng người, lưng áp sát vào thành tường lạnh ngắt. Selene nhanh chóng túm lấy tay kéo mạnh tôi về phía cô, còn tay kia nâng cằm tôi lên ép tôi phải nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như vực thẳm làm tôi chới với như mình đang ở bờ vực thật.

_Ra là cũng biết sợ à?-Selene nghiêng răng đầy tức giận.

_Để tôi đi!-Tôi yếu ớt nói-Cô sẽ lấy Alexis, cô sẽ không cần đến tôi nữa...

Tôi cố đẩy cô ra nhưng không thể. Tay Selene rời cằm tôi xuống siết lấy cổ tôi. Bàn tay cô như gọng kìm thép, tôi dùng hết sức mà vẫn không gỡ nó ra khỏi cổ mình, hoặc cũng có thể tại lúc đó tôi quá yếu sau khi được tiêm một liều thuốc an thần và trải qua 4 tiếng trên xe. Chỉ khi tôi không chịu nổi nữa cô mới buông tôi ra và đẩy ngã tôi xuống giường. Tôi ôm cổ ho sặc sụa. Tôi nghĩ không phải là cô muốn giết tôi mà cô muốn bẻ gãy cổ tôi thì đúng hơn. Selene cười khẩy lạnh lùng nói:

_Chả lẽ đàn ông cứ có vợ là không còn chơi “gái” sao?

Tôi ước mình có thể giết cô, Selene!

Kevin đẩy cái cang cứu thương vào. Bên trên là một túi da đen chuyên dùng để đựng xác người mà tôi hay thấy trên ti vi. Anh kéo khóa ra và bên trong là một cái xác người thật, trắng bệch, gầy gò và bệnh hoạn! Chỉ nhìn thôi cũng khiến tôi rùng mình. Kevin hơi chần chừ một chút nhưng rồi cũng lôi cái xác đó ra ngoài. Selene giữ chặt tôi để Ivan lấy băng keo trói chân tôi lại, hai tay bị bẻ ra đằng sau, miệng cũng bị Ivan dán băng keo lên, cẳng giữa giữa băng keo càng siết chặt lại. Sau đó anh ta nhét tôi vào cái túi vừa này! Cái túi hôi khùng khiếp! Tôi rất muốn nôn ra nhưng vì có lớp băng keo dán ở miệng nên không thể khiến bụng dạ cứ cồn cào và cảm tưởng thức ăn trào lên nghẹn ứ lại trong cổ họng. Kevin kéo khóa, chừa lại một khoảng trống bằng nửa gang tay vừa đủ cho tôi không bị chết ngộp. Tôi bị đưa ra khỏi trại bằng cách đó.

Khi xe đi được một đoạn, Selene mới lôi tôi ra khỏi túi đựng xác. Chúng tôi ở trong một chiếc xe tải con. Chỉ có mình tôi và cô ở trong đây. Selene xé băng keo ra khỏi miệng tôi và tôi lập tức hít lấy hơi để không khí trong sạch bên ngoài để bù cho 15’ hít thở phải mùi người chết trong túi. Khi hô hấp đã bình thường, tôi cảm phần nhìn cô. Selene, bằng cách nào đó, đã nuốt cơn giận vào và sự lãnh đạm quay lại trên gương mặt cô.

_Sao lại bỏ trốn?-Khác với suy nghĩ của tôi là cô sẽ đánh tôi một trận, Selene chỉ lạnh giọng hỏi một câu mà tôi tin cô biết thừa câu trả lời.

_Tôi muốn tự do! Thế thôi!-Tôi bất cần đáp.

_Nếu tôi thả em ra, sau đó em sẽ làm gì?-Vừa nói Selene vừa rút con dao nhỏ từ trong túi xách của mình ra cắt băng keo ở tay tôi.

_Làm gì là chuyện của tôi, cóc cần cô quan tâm!-Tôi ngay lập tức gỡ hết băng keo ở tay mình ra.

_Thế thì để tôi đoán nhé! Sau khi tự do, em sẽ tìm gia đình mình. Tôi muốn chống mắt xem em sẽ làm gì để giúp họ.-Tôi cau mày nhìn cô.-Gia đình em bị phá sản rồi nên bố em mới đưa cả gia đình đi trốn. Chị Vic của em đang chạy đôn chạy đáo khắp nơi để phụ giúp gia đình. Mẹ em đang bị bệnh nặng e là...

_Thôi đủ rồi!-Tôi gầm lên, nắm lấy cổ áo Selene-Đồ khốn! Đừng có bịa chuyện lung tung!

Selene gỡ tay tôi ra:

_Tôi không bịa chuyện, Rose.

_Bằng chứng đâu mà cô nói cô không bịa chuyện?

Selene lẳng lặng rút từ trong túi xách của mình ra một tập hồ sơ lớn đưa cho tôi. Tôi giật lấy và vội vàng xem bên trong có gì. Tay tôi run run khi cầm những bản sao giấy nợ ngân hàng của bố, những tấm ảnh chụp mẹ tôi đang nằm trên giường bệnh giữa một đống dây nhợ lằng nhằng cùng tờ giấy chẩn đoán của bác sĩ: “Suy thận”... Tất cả đều có chữ kí, con dấu của nhân viên ngân hàng, của bác sĩ... Tôi bật cười khan nhưng cổ họng đã nghẹn lại:

_Cô từng làm giấy tờ giả cho tôi. Lỡ đây... cô cũng làm giả hết? Làm sao cô có được chúng?

Selene lắc đầu:

_Em làm như giả mạo giấy tờ là dễ lắm! Tôi có thể giúp em làm ba cái giấy tờ tùy thân nhưng mấy loại giấy này thì không với lại tôi cũng không hơi đâu làm giả chừng đó thứ để...-Cô định nói gì thêm nhưng ngưng lại.-Mấy ngân hàng đó có quan hệ qua lại với gia đình tôi. Những tờ giấy em đang cầm là tôi mượn của họ và phải trả lại trong nay mai. Còn cái bệnh viện là người của tôi thu thập lại và gửi cho tôi cách đây một tháng. Tôi định đưa cho em sau khi về Ý.

_Cô theo dõi gia đình tôi?-Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Tôi nghĩ mang tôi đi là gia đình tôi dứt nợ với cô ta rồi chứ?

Selene lấy lại tập hồ sơ trên tay tôi và nhét trở lại túi xách. Chúng tôi im lặng một lúc lâu cô mới cất tiếng:

_Tôi sẽ cho em một lời đề nghị mà em không thể từ chối*. Thế này nhé: em ngoan ngoãn ở lại với tôi, tôi sẽ giúp gia đình em thanh toán nợ nần và còn ợt khoản tiền để họ gây dựng lại từ đầu... Interpol có thể bảo vệ tính mạng họ nhưng không thể bảo vệ gia sản của họ. Mà không có tiền thì mẹ em cũng không thể sống được...Em hiểu chứ?

Tôi bất lực ngồi ôm đầu suy nghĩ, gắng không để mình khóc òa lên khiến cả người run run. Gia đình tôi đang cần tiền ẹ tôi chữa bệnh. Tôi không biết “suy thận” mất bao nhiêu tiền để chữa nhưng chắc chắn là một số tiền rất lớn. Công việc kinh doanh của ba tôi liên tục gặp rắc rối, rắc rối tới mức phải tới tìm đến Mafia như Selene để giải quyết. Và kết quả là thế này đây.

_Em về lúc này sẽ chỉ là gánh nặng thêm cho gia đình. Hãy suy nghĩ kĩ đi, Rose!-Cô vẫn kiên trì thuyết phục tôi.

Chúa ơi, giờ con phải làm sao? Con không muốn ở lại nhưng cũng không thể quay về. Selene nói đúng, sự trở về của tôi sẽ chỉ là gánh nặng cho cả gia đình. Tôi muốn giúp họ nhưng tôi hoàn toàn không có khả năng. Tôi bây giờ nghiện ma túy, không học vấn, không tương lai...sẽ phải mất rất nhiều thời gian và cả tiền bạc để giúp tôi quay về với cuộc sống bình thường. Selene, tất cả là tại cô!

_Rose...-Selene ôm lấy gương mặt tôi, dịu dàng nói-Rồi tôi sẽ trả em về, chắc chắn, nhưng không phải lúc này.

_Tại sao? Rồi lúc nào chứ?-Tôi rầu rĩ hỏi lại.

_Em chỉ cần biết vậy thôi, Rose! Đừng đi!-Selene tựa trán vào tôi, hơi thở nhẹ mơn man trên gương mặt tôi, rất quen thuộc, rất quyến rũ. Một ý nghĩa lướt qua đầu tôi: phải chăng Selene thích tôi? Nhưng rồi tôi tự cười nhạo vào cái ý nghĩ ngô nghê đó. Nếu thích tôi cô đã không làm tôi sống dở chết dở thế này.

Tôi thỏa hiệp với Selene, sẽ tiếp tục bên cô, đổi lại cô sẽ giúp gia đình tôi và trong bất cứ tình huống nào cũng không được “đẩy” tôi đi. Cô cũng hứa nếu gia đình tôi xảy ra chuyện gì cô sẽ nói cho tôi biết. Nó không dễ dàng gì nhưng tôi cho đây là lựa chọn tốt nhất. Cứ cho tôi thoát được, khi về tôi không thể giúp được gì cho gia đình trong vũng lầy nợ nần chi bằng cứ ở lại bên Selene có lẽ còn có ích cho họ hơn. Tôi bật cười chua chát. Thỏa thuận này nói trắng ra là một sự trao đổi: tôi cho cô thể xác của mình và cô cho tôi tiền, thế là tôi được lên hàng “gái bao”. Selene không bao giờ nói suông. Tôi ở bên cô đủ lâu để hiểu điều đó. Tôi tin cô ấy sẽ giữ lời giúp gia đình tôi.

Selene lấy dao cắt nốt băng keo ở chân của tôi. Cô lấy ra một viên thuốc màu trắng đưa cho tôi:

_Nuốt đi.

_Thuốc gì vậy?-Tôi hỏi dù đã đoán được câu trả lời.

_Một loại ma túy.

Tôi tần ngần không biết có nên uống không. Chắc hẳn đây là loại ma túy mà cô đã nghiền vào đồ ăn thức uống của tôi và khiến tôi nghiện. Thêm một lí do tôi không thể thoát khỏi cô. Thấy tôi vẫn ngồi yên, Selene chủ động đưa thuốc vào miệng tôi, tôi ngoan ngoãn nuốt vào, tựa người vào thành xe để yên cho thuốc ngấm... Thứ thuốc Selene cho tôi dùng thuộc dạng nhẹ, nhẹ tới mức dùng nó bao lâu nay mà tôi không nhận ra, không cảm thấy được. Tuy nhiên mức độ gây nghiện của nó cũng ghê gớm không kém bất cứ loại ma túy nào...

_Mỗi ngày em chỉ dùng một viên. Tôi hoặc Ivan sẽ tự tay đưa cho em. Tuyệt đối không được dùng trong lúc lên cơn nghiện bởi lúc đó em sẽ không thể khống chế được lượng thuốc mình dùng. Rất nguy hiểm.-Selene nhẹ nhàng nói còn tôi thì ậm ừ tỏ ý mình đang nghe.

Tôi nghe cô nói và hiểu rằng nhờ cô mà thứ xiềng xích vô hình đang trói buộc tôi ngày càng chắc. Tiền và ma túy mới là hai thứ xích chắc chắn nhất trên đời chứ không phải là bạo lực hay tình yêu và thật tệ cả hai thứ đó đều tròng cả vào tôi. Phải chăng vì đã thử dùng bạo lực với tôi một lần trước đó nhưng tôi đã không nghe nên cô mới dùng đến thủ đoạn vô lương này? Tôi nhận ra rằng mình đã phụ thuộc vào Selene quá nhiều, cứ thế này thì dù Selene có thả tôi ra thì chưa chắc tôi có thể đi được.

Tôi sẽ cho em một lời đề nghị mà em không thể từ chối*: Selene nói dựa trên câu thoại kinh điển “I’ll Make Him an Offer He Can’t Refuse” trong tác phẩm “The Godfather” của Mario Puzo

29. Chap 14

Tôi bị đưa về Mandrid, nhưng không phải về khách sạn 5 sao hôm trước mà là một nhà nghỉ nhỏ trong một con hẻm. Chắc Selene đang tránh mặt Alexis hoặc Interpol. Sau khi hoàn thành một số thủ tục mượn phòng qua loa cho có lệ, cô dẫn tôi lên phòng và đẩy tôi vào phòng tắm:

_Em bốc mùi khiếp quá!-Cô nhăn mũi nói.

_Lần sau tìm cái túi nào đang hoang hơn mà nhét em vào!-Tôi tức tối đáp và đóng sầm cửa lại, mùi hôi này là tại cô chứ ài! Làm sao cô có thể ghê ra trò nhét tôi vào cái túi đựng xác người chứ?

Tôi tắm xong quần khăn tắm ra ngoài. Bộ quần áo cũ nồng mùi xác người khiến tôi không thể mặc nó lại dù chỉ là tạm thời. Nếu có thể tôi muốn đốt quách chúng đi. Selene đứng cạnh cửa phòng tắm từ bao giờ, vừa thấy tôi bước ra ngoài cô đã ôm chầm lấy tôi khiến tôi chao đảo suýt té và hôn khắp mặt tôi:

_Thơm tho hơn rồi!

_Selene..uhm..bỏ em...ra!-Tôi chống cự lại những cử chỉ thân mật gấp gáp của cô. Selene nắm lấy hai cánh tay tôi nhằm giữ tôi không đẩy cô xa hơn.

_Tôi nhớ em!-Selene thì thầm vào tai tôi. Chỉ với một câu nói đơn giản đó, cô đã khiến cả người tôi mềm nhũn ra trong vòng tay cô. Tôi dần thôi chống cự và bắt lực để cô ôm vào lòng.

Selene bế tôi đặt lên giường, gỡ bỏ khăn tắm trên người tôi và cúi xuống hôn môi tôi Dù vậy tôi vẫn cố tình ngậm chặt miệng mình lại không cho lưỡi Selene luồn vào trong. “Mở miệng ra!” Cô gất nhưng tôi vẫn lắc đầu không chịu. Thế nên Selene nghĩ ra một cách. Cô nhồm người dẩy cù vào sườn tôi. Điều đó làm tôi cười không dứt vì nhột. Cô lập tức chớp lấy thời cơ lúc miệng tôi hé ra để đưa lưỡi vào trong, vờn lấy lưỡi tôi và chẳng mấy chốc tôi phải đầu hàng buông xuôi hòa vào nụ hôn cùng cô. Với Selene những cuộc làm tình không thể thiếu màn hôn lưỡi nóng bỏng. Một cách nhẹ nhàng từ tốn, Selene rải đều những nụ hôn

khấp người tôi và dừng lại thật lâu ở bên dưới kể cả sau khi tôi đã lên đỉnh làm tôi vận vẹo rên rỉ không ngừng. Cô nhẹ nhàng trườn người lên hôn hôn tôi, một thứ chất lỏng lạ từ miệng cô được truyền sang miệng tôi khiến tôi quay mặt đi ngất đứt nụ hôn đó:

_Ew, ghê quá!-Tôi nhăn mặt. Tôi không thích trò này chút nào.-Trò này khiến chị bị ung thư miệng nhanh hơn cả việc hút thuốc lá đó Selene!

Oral sex cả tôi và cô đều thích nhưng riêng tôi thì không thích nuốt vào! Selene mỉm cười gác cằm lên eo tôi, những ngón tay đầu đó bên dưới tôi:

_Tôi cũng có nghe nhưng tôi tin rằng nó đáng!

Đồ dâm dăng, Selene!

Tôi nằm kiệt sức trên giường còn cô thì quần áo vẫn còn nguyên trên người và gương mặt không chút gì mệt mỏi. Hình ảnh này giống như những cuộc làm tình chớp nhoáng trước đây của chúng tôi: chỉ có tôi khỏa thân nằm trên giường còn Selene quần áo trên người không một vết nhàu... Tôi không thích điều đó lắm bởi nó tạo cho tôi cảm giác mình là một sextoy thật. Nhân lúc Selene còn mần mê cổ tôi, tôi bèn đưa đầu gối lên chạm vào chỗ giữa hai chân cô. Selene bật tiếng rên nhẹ. Tôi đưa đầu gối cọ sát mạnh hơn thì Selene ngồi dậy ấn đầu gối tôi xuống giường bằng tay:

_Từ từ nào, Rose!

Tôi mỉm cười quỵn rũ, chống tay ngồi dậy. Vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại reo. Selene rút máy từ trong túi quần ra nghe. Lại tiếng Ý! Tôi nghe không hiểu gì hết. Nhân lúc Selene không để ý tôi xô cô xuống giường và ngồi lên bụng cô. Selene giật mình nhưng vẫn giữ được giọng đều đều qua điện thoại. Tôi muốn biết cô còn giữ được cái giọng đó trong bao lâu.

Tôi cúi xuống nuốt những nụ hôn từ mặt xuống cổ. Selene bắt đầu nuốt khan nhằm ngăn mình rên lên. Tôi chủ động kéo áo cô lên cao hơn và bắt đầu cọ xát lên eo cô. Tôi khẽ rên nhẹ khi nhận thấy mình đang “ra” một chút và dính lên bụng cô. Selene nhìn tôi bằng cặp mắt xanh rực lửa như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Nếu không phải vì cái điện thoại, cô hẳn đã “phản công”. Được thể tôi càng khiêu khích cô hơn.

Tình huống nóng bỏng này đột ngột bị cắt đứt khi cánh cửa phòng bật mở. Giá như là một người nào đó như đàn em của Selene hay một vị khách đăng trí nào đó vô tâm phòng thì tôi không ngần ngại tiếp tục. Sự có mặt của họ chẳng phiền gì tới chúng tôi. Nhưng khủng khiếp làm sao, người bước vào là Alexis, hôn phu của Selene. Anh ta cũng đang cầm một cái điện thoại trên tay còn Selene thì sưng sồ thả cái điện thoại xuống...Cô đang nói chuyện điện thoại với anh ta sao?

Tôi vội vàng rời khỏi người Selene và ôm lấy chăn vào che thân. Tình huống đã rất nóng bỏng và bây giờ thì nó rất...ừm...rắc rối và khó xử. Sáu mắt nhìn nhau, không ai nói gì. Tay anh ta như đang muốn bóp nát cái điện thoại mình đang cầm. Selene bối rối ngồi dậy. Alexis tức giận định xông vào như bất cứ người đàn ông nào sẽ phản ứng khi tận mắt thấy người yêu mình trên giường với kẻ khác thì bị ai đó đằng sau giữ lại. Đó là một người đàn ông tầm 50. Hình như có tôi thấy ông ta ở quầy tiếp tân, chắc cũng là chủ chỗ này.

_Xin ông!-Ông ta nói bằng tiếng Anh, hơi khó nghe một chút.-Có gì xin cứ bình tĩnh ra ngoài giải quyết! Đừng làm ồn lên ở đây, mất uy tín của chúng tôi lắm thưa ông!

Alexis nghiêng chặt quai hàm, ném cái điện thoại xuống sàn nhà vỡ tan. Trước khi đóng sầm cửa lại bỏ đi, anh ta còn giơ ngón tay thối về phía chúng tôi và chửi cái gì đó bằng tiếng Ý khiến Selene cau mày khó chịu. Sau khi Alexis bỏ đi cùng cơn cuồng nộ của mình, Selene vẫn ngồi suy tư một lúc. Sau đó cô thả mình nằm lại trên giường. Tôi ngạc nhiên là cô không đuổi theo anh.

_Rose!-Cô kéo tôi xuống.-Làm tôi hài lòng đi!

Tôi nghe theo, nhẹ nhàng gỡ bỏ hết quần áo của cô ra và chậm rãi hôn lên cơ thể tuyệt mỹ ấy. Tôi chỉ có thể làm top khi được Selene cho phép nhưng tôi không thích ở vị trí top lắm.

_Uhhmm...tuyệt lắm, Rose, tiếp tục đi...ah...!

Selene kéo tôi xuống hôn môi tôi trong khi những ngón tay của tôi ra vào bên trong cô. Tôi phải làm hết sức chậm rãi và nhẹ nhàng để những móng tay của mình không làm cô đau. Khi cô ưỡn người và hồi thúc

tôi làm nhanh hơn, tôi biết cô sắp lên đỉnh nên không quan tâm đến việc những móng tay của mình nữa có thể làm thương tổn cô mà thúc mạnh vào trong.

_Ah....Tốt lắm....Rose...!!!

Selene “ra” ướt hết cả bàn tay tôi và thậm chí ướt drap giường khiến tôi cũng muốn “ướt” theo. Tôi nằm luôn trên người cô lim dim ngủ. Selene vuốt ve tấm lưng trần của tôi.

_Chị sẽ làm gì, Selene?

_Làm gì cơ?

_Alexis...

_Chắc phải chia tay thôi!

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn cô. Selene ngưng lại mọi động tác vuốt ve. Sao tôi không thấy sự đau khổ hay khó xử nào trên mặt cô nhỉ? Vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng cổ hữu ấy làm tôi hoang mang. Nhưng rồi tôi tiếp tục nằm xuống vui đùa vào hôm cô cô. Tôi cảm nhận vòng tay cô siết chặt hơn.

_Alexis là người tốt!-Tôi thì thầm nói.-Cười anh ấy chị sẽ hạnh phúc.-Tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ nói cho cô hay về chuyện ở quầy bar, lại càng không dám nói trong suy nghĩ của tôi rằng Alexis có gì đó không đúng đắn.

Selene cười khẩy một cách khinh thường:

_Alexis là người tốt? Em nghĩ thế thật à?

_Sao cơ?-Tôi ngạc nhiên khi cô nói vậy.

_Không, không có gì! Ngủ đi, Rose. Ngày mai ta sẽ rời khỏi đây.

_Nhưng Selene, làm sao anh ta tìm được đây?

_Zoraida...

_Sao chị biết?

_Chúng tôi đang có bất hòa, vì Vira. Zoraida tức giận vì tôi đã ra lệnh để Vira đi, mặc kệ nó, Zoraida tức giận vì điều đó có nghĩa tôi làm hụt mất 20,000EUR của cô ta cho dù tôi hứa sẽ bù cho cô ấy một khoản tương ứng.

_Nhưng tiền thu được sẽ thuộc về gia đình chị chứ? Zoraida làm cho gia đình chị mà?

_Tiền chỉ là cái cớ. Zoraida không tức giận vì mất 20,00EUR đó đâu, mà là vì mất Vira. Em ngủ đi, Rose. Rồi em sẽ hiểu thôi. Đảm bảo cô ta sẽ mò tới tìm em để kể lể. Cứ chờ xem!-Selene nói một cách bí ẩn.

Về sau tôi mới biết, hóa ra chỉ có Vira được Zoraida khuyên hãy suy nghĩ lại khi làm gái gọi những ba lần, những người khác chỉ được khuyên một lần duy nhất...

Phụ nữ vốn rất phức tạp, nhưng trong thế giới ngầm này, họ còn phức tạp hơn.

30. Chap 15

_Trước khi cưng đến đây có thấy khu ổ chuột nào không?

Zoraida hất cằm hỏi tôi, miệng thỉnh thoảng tu vài ngụm rượu Brandy từ cái chai nhỏ.

_Ý cô là mấy dãy nhà xập xệ ở ngoại vi Madrid?

_Yeah, đó là Canada Real-Cô gật gù.-Canada Real! Chứ không phải Real Canada nhé!

Tôi đứng dựa vào tường đối diện với Zoraida, ngán ngẩm tiếp chuyện người say. Đúng như Selene đã dự đoán, trưa nay Zoraida đập cửa phòng tôi âm âm với cái giọng lè nhè của người say nên tôi miễn cưỡng mở cửa xem cô ta tính giở trò gì. Tôi né sang một bên để Zoraida loạng choạng bước vào. Cứ nghĩ cô sẽ hỏi về Vira hay buộc tội tôi nhưng không, cô hỏi cái gì đó chẳng liên quan. Selene đã quay về khách sạn năm sao cũ nói là giải quyết một số chuyện lát nữa sẽ quay lại, Ivan đang ở dưới kia nên tôi tin là cô ta sẽ không dám làm gì tôi lúc này.

—Cưng biết Neza-Chalco Itza chứ?-Zoraida hỏi tôi, lại thêm một ngụm Brandy nữa.

—Nằm ở Mexico City? Tôi nhớ đó là khu ổ chuột lớn nhất thế giới.-Tôi trả lời.

—Ở trường chắc cũng học địa lí rất khá?

—Chị Vic của tôi từng đến đó, ừm, làm tình nguyện viên ấy mà!

Zoraida gật gù, bằng giọng lè nhè ấy cô kể chuyện của mình, không mạch lạc lắm, thỉnh thoảng lại bị đứt quãng bởi những tiếng nấc, nhưng vẫn hiểu được:

—Tôi đã sống ở đó.-Lần này thì tôi ngẩng đầu nhìn cô ngạc nhiên.- Người ta nói tôi được sinh ra trong tù, tôi thì chỉ biết mình lớn lên ở Neza-Chalco Itza. Bố mẹ tôi là ai, tôi không biết mà tôi cũng cóc quan tâm! Khi được 11 tuổi tôi bị bắt cóc và bị bán ột nhà thổ ở Mỹ. Chúng tôi có đi qua vài trạm hải quan nhưng mà chẳng ai đoán hoài gì tới một lũ người ở trong xe tải khi mà tay tài xế đưa cho hải quan những tờ giấy xanh. Im lặng là vàng. Cứ im lặng đi qua trạm thì sẽ không bị đánh hay giết. Cuối cùng cũng đến nơi. Tôi đã đến với Mỹ như vậy đó! Nước Mỹ muôn năm! Uống mừng nào!-Zoraida giơ cao chai rượu, cười khanh khách.

“Tôi ở đó đến năm tôi 15. Valeria, chị ấy hơn tôi 2 tuổi. Dân nhập cư bất hợp pháp từ Đức hay Đan Mạch gì đó. Chị ấy kể chị ấy sang đây tìm cơ hội nhưng chỉ có địa ngục. Chúng tôi rất thân nhau, có lẽ vì cùng sở thích. Cho đến một ngày, Valeria và tôi trong phòng kể cho nhau nghe về những mơ ước của mình. Chúng tôi có chung một khao khát: tự do. Rose, chắc đó cũng là thứ đang khao khát đúng không?”

“Khi chúng tôi sắp ngủ thì có người nào đó ngoài kia đập cửa âm âm. Valeria bảo tôi trốn vào trong tủ. Chúng tôi có phòng riêng và không được qua phòng nhau ngủ, nếu bị phát hiện thì sẽ bị đánh. Tôi vì lúc đó cảm thấy cô đơn quá nên vẫn thỉnh thoảng sang phòng Valeria trò chuyện và sáng hôm sau thì lên về phòng mình. Có vài tên ma cô biết nhưng chúng làm lơ, chẳng là chúng tôi rất ngoan ngoãn và đã ở đây khá lâu nên chúng cũng nói lỏng một chút.”

“Ngồi trong tủ mà tôi vẫn thấy run run, lẽ đó là thằng chủ Felix thì tôi bị đánh chết mất! Thằng đó thích Valeria. Hắn mấy lần ngủ tại phòng này.”

—Sao cơ? Felix? - Tôi giật mình hỏi lại, chẳng lẽ...

—Ừ, nghe đồn con khốn tóc vàng của cưng “xử” hắn rồi phải không? Thật là tốt! Có điều thằng này chết thì có thằng khác lên thay, cái “ổ” của hắn chắc chưa bị phá đâu! Có khi lại thuộc về nhà Silvester không chừng!

Tôi thì thầm nghĩ thế giới này kể cũng thật nhỏ bé! Zoraida ngồi bệt hằn xuống sàn, chắc tại cô say quá đứng không nổi, nhưng vẫn đủ sức tiếp tục câu chuyện của mình:

—Nhưng ngoài Felix ra còn có một tên nữa. Hắn gọi Felix là chú! Tuổi cỡ như cưng bây giờ. Valeria vẫn như thường lệ, ngoan ngoãn ngồi im trên giường chờ “lệnh”...

Đến đây thì Zoraida bật khóc thút thít như một đứa trẻ, trái ngược hẳn với lối ăn nói ngang tàng khi nãy. Tôi cũng ngồi xuống đối diện với Zoraida xem cô ta bao giờ mới hết khóc. Cô ngồi ôm mặt khóc rưng rức phải đến 5’ sau mới có thể tiếp tục câu chuyện của mình...

—Tôi nhớ tới đó Valeria bị thằng cháu đẩy lên giường. Không hiểu vì chuyện gì mà Valeria chống cự phản đối. Thằng cháu rõ là vô dụng. Hắn đầu hàng buông chị ấy ra vì chị ấy chống cự khiếp quá, nói đúng hơn là hắn không đủ sức để cưỡng hiếp Valeria. Tôi rất ngạc nhiên vì sao Valeria lại phản kháng, chị ấy chưa bao giờ làm thế cả. Felix tức giận tát thẳng vào mặt Valeria khiến chị ấy chảy máu mồm...

Tôi rùng mình khi nghe Zoraida kể đến đây. Felix cũng từng tát tôi một cái thật mạnh như thế.

_Hắn chửi rửa gì đó bằng tiếng Ý, hồi đó tôi chưa biết tiếng Ý như bây giờ. Hắn cùng thằng cháu đánh đập Valeria rất dã man. Tôi bất lực ngồi trong tủ khóc nhìn Valeria yếu ớt chịu trận. Chị ấy nhìn về phía tủ nơi tôi đang trốn, có lẽ cầu xin tôi cứu chị ấy nhưng tôi không dám ra. Ánh mắt cầu cứu của Valeria buổi tối hôm ấy cứ ám ảnh tôi mãi. Tôi không dám ra ngoài vì chúng sẽ đánh tôi mất và cũng bởi Felix chẳng nhẹ tay gì cho cam khi hắn đã từng đánh chết hai cô gái điếm trước đó. Valeria là người thứ ba...

Tôi im lặng nghe câu chuyện của cô, cảm nhận nỗi đau trong từng lời nói. Nó không đau tới mức như dao đâm vào tim. Nó nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ đủ làm ta nhức nhối như chân đi phải đi giày có lẫn viên sỏi nhỏ.

_Tôi thật hèn nhát, Rose, nếu hôm ấy tôi can đảm ra ngăn chúng nó lại thì Valeria đã không phải chết. Thật hèn nhát, Zoraida, mi thật hèn nhát!-Zoraida tiếp tục ôm mặt khóc, liên tục tự đổ lỗi ình một cách vô lí. Tôi thấy Zoraida chẳng có lỗi gì trong chuyện này cả. Lỡ cô ra ngăn chúng lại thì chắc cô cũng bị đánh chết như Valeria.

Sau khi tự trách xong cô mới nói:

_Sau này tôi mới phát hiện ra vì sao Valeria đêm đó lại phản kháng không giống bình thường chút nào. Khi dọn đồ của Valeria, tôi thấy những mảnh tờ giấy viết những ước mơ của chị. Nào là ra khỏi đây, sống một cuộc sống trung lưu, tìm lại được người thân của mình,... và cưới Felix làm chồng! Hóa ra Valeria yêu hắn!-Zoraida cười khẩy.-Điều đó giải thích cho tất cả!

_Cái gì cơ? -Tôi nghĩ chắc mình nghe nhầm. Yêu Felix ư?

_Mười mấy năm trước Felix đẹp trai phong độ lắm chứ không có tàn tạ như bây giờ.-Zoraida thừa nhận.-Nhiều cô mê mệt hắn. Rõ ngu xuẩn! Sau vụ đó thì tôi trốn khỏi nhà thổ, phần vì muốn tự do, phần vì không thể chịu nổi cái ám ảnh về Valeria cứ lớn vồn trong tâm trí mỗi khi tôi đi qua phòng của chị ấy.

Zoraida tu nốt số rượu còn lại trong chai rồi ném cái chai vào tường. Chai rượu vỡ tan tành.

_Tiểu giai nhân!-Zoraida vỗ vai tôi.-Nói cho cứng biết: lần đầu tiên gặp Vira, tìm tôi như muốn ngừng đập vậy. Chỉ là con bé...quá giống Valeria! Giống như tặc! Cũng không biết lúc đó tôi đã đau thế nào đâu! Tôi lại thấy Valeria, lại nhớ đến ánh mắt cầu cứu của chị ấy...Quá khứ chẳng bao giờ dễ chịu đối với tôi! Cũng hiểu không?

_Cô ưu ái cho Vira cũng vì thế?-Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Zoraida không nói gì. Như vậy tức là đúng phải không?

Tôi đỡ cô ấy lên giường ngủ khi thấy cô đã nằm vật ra sàn. Cùng lúc đó Selene về. Tôi đang ngồi trên giường liền phải đứng dậy. Cô tránh những mảnh vỡ của chai rượu trên sàn nhà đi về phía tôi, cau mày khi thấy Zoraida:

_Cô ta say à?

_Nhìn là biết!-Tôi khoanh tay chán ngán nói. Khi Selene đến gần tôi phát hiện một bên má của cô hằn in dấu cả bàn tay, đỏ ửng.

_Cô ta có kể gì về Valeria không?-Selene vừa cởi áo khoác vừa hỏi khi tôi định mở miệng hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô.

_Ồ, sao chị biết?

_Mỗi lần say cô ta nếu không lèm bèm chuyện của cô gái đó thì cũng lảm nhảm tên “Valeria” suốt.

_Valeria...-Zoraida rên rỉ ngay sau khi Selene dứt lời, tôi thấy từ khóe mắt cô vài giọt nước mắt rơi ra.

_Tôi sẽ hoãn chuyến bay đến chiều mai.-Selene vừa nói vừa bấm điện thoại.

31. Chap 16

Chúng tôi về đến Ý trong đêm và lại lên ô tô để đi đến một nơi nào đó. Thật may là lần này không có vụ đầu súng nào đón đường. Ngồi trên xe tôi dù rất mệt nhưng vẫn không ngủ được trong khi Selene đang gối đầu lên vai tôi và ngủ rất ngon.

__Hey, đừng chưa ngủ hả? -Zoraida từ ghế trên quay người xuống nhìn tôi. Cô ta trông vẫn dờ dẩn như lúc say xỉn ở khách sạn. Tôi đó tôi và Selene phải thuê phòng khác để ngủ.

Tôi không trả lời, chống cằm lên thành xe, mắt nhìn cảnh vật bên ngoài lướt đi trong màn sương đêm mờ nhạt.

__Tiểu giai nhân! Nếu không muốn nói chuyện thì cũng phải nói một tiếng không muốn chứ!

__Ok, tôi không muốn nói chuyện. Vừa ý cô chưa? -Tôi cáu gắt nói.

__Chưa!

Tôi cau mày nhìn cô ta. Zoraida thường hay chọc tôi làm thú vui tiêu khiển như chị Vic của tôi trước kia. Những cái trò trêu chọc toàn làm tôi bực mình không.

__Ta nói chuyện một chút chứ? Tôi chán quá! Không ngủ được! - Zoraida giả giọng nũng nịu như trẻ con vùi đầu vào lòng tôi phì cười. Zoraida cũng cười theo. Tâm trạng tôi thay đổi rất nhanh, thoáng chốc đã thấy dễ chịu.

__Tôi đã nghe vụ Alexis rồi. À mà thôi, không nói chuyện đó nữa. Chưa gì mắt cũng đã trông khó coi rồi. Ta nói chuyện khác nhá? Ừm...trong mắt cũng thì Selene là người như thế nào? -Zoraida nhỏ giọng hỏi, tránh làm thức những người trong xe. Lúc này chỉ có tôi, Zoraida và Ivan đang lái xe là còn thức trong một cái xe bảy chỗ.

__Nhấn tâm! -Tôi nói ngay từ đầu tiên hiện ra trong đầu mình.

__Còn gì nữa?

__Không chung thủy! -Tôi nghĩ đến chuyện Alexis. Tôi không có ý nói cô không chung thủy với cô vì tôi chẳng có tư cách nào bảo cô làm vậy, tôi muốn nói là cô đã không chung thủy với Alexis bằng cách quan hệ với tôi sau lưng anh ta. Không biết chuyện hai người họ giờ thế nào. Hôm qua Selene về với một bên má in hằn dấu tay. Mỗi lần tôi hỏi đến đều bị cô tảng lờ đi.

Zoraida bật cười:

__Không chung thủy. Từ chuẩn đấy, tiểu giai nhân! Thế...Selene làm tình giỏi chứ? -Zoraida băng quơ hỏi một câu làm tôi đỏ mặt. Thấy vậy Zoraida nở nụ cười ẩn ý -Ha! Tất nhiên là giỏi rồi! Chính những cô gái của tôi dạy cho cô ta mà! Theo tôi thấy thì Selene không có hứng thú với phụ nữ, nếu có quan hệ với họ thì chỉ là thử cảm giác mới thôi, tôi cũng gặp nhiều cô như Selene rồi. Dù gì thì cô ta vẫn là “thẳng”, mà phụ nữ “thẳng” thì khó “bẻ” lắm! Nhưng mà Rose, tôi vẫn không hiểu, sao đến tận bây giờ Selene chưa “đá” cứng? Cô ta không bao giờ lên giường 3 lần với cùng một cô gái nhưng mà cứng...

__Tôi là vật gá nợ.-Tôi trả lời, mắt nhìn sang Selene vẫn đang ngủ trên vai tôi, cô vẫn ngủ rất say.-Selene đâu chỉ dùng tôi vào mỗi chuyện sex!

__Hửm? Còn dùng cứng vào việc gì nữa?

__Như tôi đã nói: gá nợ! -Tôi tránh không nói đến thỏa thuận mới của chúng tôi.

Zoraida cười khẩy:

__Đừng có lừa tôi, Rose! Selene không rảnh tới mức bắt một người đi để gá nợ đâu! Nếu thiếu nợ thì cô ta sẽ siết nhà hoặc bắt cứ tài sản có giá trị nào của con nợ mà đàn em của cô ta đánh hơi được cho tới khi con nợ chỉ còn mỗi cái áo che thân! Mang cô đi rõ là lỗ nhiều hơn lãi!

__Lỗ?

_Này nhé: thêm một người, thêm một mạng, thêm một miếng ăn, thêm một mối nguy, và thêm đủ thứ phiền toái khác...và đổi lại là gì? 15' thăng hoa trên giường? Tôi mà là Selene, ờ nếu có thích cứng đi chẳng nữa, tôi cùng lắm là cưỡng bức cứng vài lần rồi vất cứng đi, như một món đồ đã dùng rồi...

_Zoraida!-Giọng Ivan phía trên gần xuống cảnh cáo.

_Sao chứ? Tôi nói đúng mà!-Zoraida đáp lại.

_Cô không nên nói thế với Rose. Dù sao nó vẫn là một đứa trẻ!

_Rose nó đã 18 tuổi rồi, trẻ con gì nữa?

_Không sao.-Tôi lạnh lùng nói, với một chút mỉa mai. -Cô ta nói đúng. Tôi thừa nhận!

Tôi hít một hơi dài. Tôi thấy qua kính chiếu hậu Ivan ngồi trên cũng cau mày lại. Không khí trong xe trở nên im ắng đáng sợ sau câu nói của Zoraida. Thấy sự căng thẳng do mình tạo nên, Zoraida lái sang chuyện khác:

_ Tôi gặp Selene sau chục năm thoát khỏi Felix. Sống chui sống lủi và sợ đủ thứ, từ cối đến một gã xăm trổ đầy mình trông có vẻ bất lương. Tôi sợ bị Felix bắt lại, và cũng sợ bị cối tóm. Tôi làm đủ thứ nghề, thỉnh thoảng có “đứng đường” nếu khó khăn quá. Nói chung là tôi tránh quay lại nghề cũ được chừng nào hay chừng ấy. Đến 10 năm tôi lẫn lộn trên đường. Rồi một lần tôi bị bọn bất lương rượt đuổi thì tông phải Selene. Cô ta lập tức kéo tôi vào trong xe. Thế là tôi được cứu. Chúng tôi quen nhau như thế đó. Nếu tôi nhớ không lầm thì hồi đó Selene hình như đang là sinh viên gì đó của Khoa Luật của trường Stanford thì phải.

_Wow! -Tôi ngạc nhiên. Stanford? Kể cũng rất đáng chú ý.-Nhưng mà tôi không hiểu. Với tấm bằng Stanford cộng thêm khả năng vốn có, Selene có thể dễ dàng kiếm được một công việc lương thiện với mức lương đáng mơ ước. Sao cô ấy lại chọn con đường Mafia làm gì?

_Selene chỉ học có hai năm đã bỏ ngang chừng thì làm gì có bằng!-Zoraida nhún vai.-Một năm sau khi cứu tôi thì cô ấy bỏ học đi rửa tiền cho gia đình! Với lại cứng chả bảo Selene tàn nhẫn còn gì. Công việc lương thiện khó mà hợp với cô ta!

Tôi gật gù đồng ý. Zoraida tiếp tục câu chuyện:

_Sau rồi cô ta hỏi tôi làm gì, tôi trả lời đại là làm “gái”. Thế là cô hỏi có muốn là tú bà không? Tôi gật đầu. Selene ngay đêm đó sắp xếp cho tôi sang Ý. Ở đó tôi được giao quản lý một câu lạc bộ. Thỉnh thoảng tôi cũng sang các nước khác để tìm “hàng” và cấp “hàng” như chuyến đi này. Tóm lại nhờ có Selene mà tôi mới có ngày hôm nay, đổi lại là giúp nhà Silvester kiếm nhiều tiền hơn. Tôi và cô ta có ân nhưng khi có cứng xuất hiện thì có thêm chút oán với nhau nữa.-Câu cuối Zoraida cợt nhả nói vui.

Tôi khẽ mỉm cười. Mắt tôi bắt đầu díp lại sau khi Zoraida lái nhai xong chuyện xưa cũ. Sau đó cô còn nói gì đó nhưng tôi không nghe rõ vì tôi đã ngủ mất rồi.

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy trong một căn phòng lạ hoắc, trong ánh nắng yếu ớt của buổi sớm mai và trong những nụ hôn nồng nàn của Selene lên gương mặt tôi.

_Chào buổi sáng và để em yên!-Tôi làu bàu quay người đi chỗ khác và trùm chăn lên quá đầu.

Bất chấp sự khó chịu của tôi vì bị quấy rối vào lúc sáng bánh này, Selene kéo chăn xuống. Cô vòng tay ôm lấy tôi thật chặt rồi thì thầm vào tai tôi bằng chất giọng dịu dàng nhất:

_Rose, em không phải là đồ vật, lại càng không phải là một thứ đồ chơi...

_Thế em là cái gì?-Tôi vui mặt vào gối giấu đi những giọt nước mắt đang làm mắt tôi mờ đi. Vậy ra những gì đêm qua Zoraida nói cô đã nghe hết.

_Em không phải là “cái gì” mà là “ai”. Em là một con người, là một cô gái. Và trên tất cả em là Rose của tôi.

32. #4

_Oh, xin lỗi!-Cô gái tóc nâu đang chạy trời chết thì do bất cẩn nên tông vào một người lạ. Cô định chạy tiếp khi tiếng la hét chửi bới ngày một gần thì bất ngờ bị một lực mạnh mẽ đẩy vào trong một chiếc xe gần đó. Khi nhận ra đã có chuyện gì thì chiếc xe đã rồ máy phóng đi vun vút rồi hòa với dòng xe ở đại lộ bỏ mặc đám bắt lương chửi rửa ỏm tỏi ở phía sau.

_Tôi không biết cô là ai nhưng...cám ơn!-Cô gái tóc nâu thở hổn hển vì đã phải chạy một quãng khá xa. Bọn khốn khiếp! Cô chỉnh lại đầu tóc đã rối bù của mình và quần áo đôi chỗ đã bị xé rách. À cái người cứu cô hình như cũng là người cô tông phải.

_Làm gì mà bị đuối?-Giọng lạnh lùng của người vừa mới cứu cô vang lên. Cô hơi thất vọng một chút vì cô mong được nghe một chút giọng ấm hơn từ người kia.

_Không chịu “chơi chung”.-Cô gái tóc nâu bình thản trả lời.

_Chơi chung gì?

_Tôi là điểm, nghề đây chứ đéo phải từ chữ đâu!-Cô xác xược trả lời không chút xấu hổ, tò mò xem liệu người kia có ném cô xuống đường?

Ân nhân không nói gì. Xe vẫn lăn bánh đều qua các tòa nhà chọc trời ánh đèn sáng rực, trái ngược hẳn với con hẻm tối tăm ẩm mốc nơi họ vừa mới gặp nhau lần đầu khoảng vài phút trước. Cô gái rướn người về phía trước, tì khuỷu tay lên ghế lái nhằm nhìn rõ hơn gương mặt của người kia. Để xem nào: tóc vàng, mắt đẹp, mũi thanh, môi gợi cảm...tóm lại thì theo cô nhận định đây là một mỹ nhân. Thêm mùi nước hoa đắt tiền nữa thì cô khẳng định cô ta ít nhất phải thuộc hàng trung lưu trở lên. Một cô gái như thế làm cái gì ở khu hẻm nhầy nhụa ấy nhỉ? Cô nhìn sang ghế bên cạnh, có vài ba cuốn sách luật được đặt lên đó. Cô chìa tay ra tỏ ý muốn làm quen:

_Tôi là Zoraida. Rất vui được làm quen.

Người kia cũng bắt lấy. Tay lạnh ngắt làm Zoraida thoáng rùng mình. Mắt người kia vẫn nhìn đường đi mà không liếc cô đến một cái. “Blonde bitch!”-Zoraida thầm nghĩ.

_Selene.-Người kia trả lời, ngữ điệu trước sau không thay đổi.-Cô muốn đi đâu?

_Cô thả tôi xuống chỗ nào cũng được.

_Cô làm điểm được bao lâu?-Selene hỏi thẳng thừng. Zoraida nghĩ mình bắt đầu kết cô này, nói chuyện thẳng thắn và không e ngại cái gì.

_Từ hồi 11. Tôi đang ở Mexico thì bị bắt sang Mỹ.

_Vậy là cô từng làm trong nhà thổ?

_Yeah. Tôi trốn khỏi đó cũng được 10 năm rồi thì phải.

_Cô còn nhớ thủ đoạn hay cách thức mà bọn dốt gái dùng để quản lý nhà thổ chứ?

_Thuộc lòng bàn tay.-Zoraida giơ tay bàn tay mình lật đi lật lại như để chứng minh cho lời nói của mình.-Cô hỏi làm gì? Có không phải cóm đấy chứ?

_Cô nghĩ mình có thể quản lý một khu nhà thổ không?- Selene tảng lờ câu hỏi ngoài lề của Zoraida và tiếp tục những câu hỏi của mình.

_Tôi chưa thử.-Zoraida chép miệng.-Nhưng chắc được.

_Tóm lại cô làm được hay không?Trả lời dứt khoát vào!

_Được!

_Chắc?

_Chắc chắn!

_Tốt! Nghe này!-Selene tấp xe vào lề. Lần đầu tiên cô quay xuống nhìn Zoraida và Zoraida phải thừa nhận cô chưa gặp ai đẹp đến thế trong đời. Tiếc là vẻ đẹp của Selene không thuộc “gu” của cô. Zoraida lưỡng lự. Cô không nghi ngờ gì điều đó. Cô thích cả đàn ông lẫn phụ nữ nên lẽ dĩ nhiên cô cũng thỉnh thoảng cũng bị xúc động trước những cô gái đẹp. Vẻ đẹp của người con gái trong xe cùng cô lúc này chỉ làm cô ngưỡng mộ chứ không hề làm cô thấy có chút cảm xúc nào nên Zoraida xác định chắc chắn: cô và Selene sẽ cùng lắm chỉ có thể là bạn, tuyệt không thể tiến xa hơn.-Chúng tôi có vài nhà thổ cần người quản lý...-Selene nói bằng giọng gần như là ra lệnh.

_ Hey! “Chúng tôi”? Ai là “chúng tôi”?-Zoraida nhứ mảy hỏi cắt ngang. Cô bắt đầu cảnh giác.

_Những cái nhà thổ ấy ở Ý...-Nói đến đây thì Zoraida gật gật cái đầu tỏ ý mình đã hiểu cái “chúng tôi” của Selene là ai.-Nếu cô muốn tôi sẽ sắp xếp cho cô sang đó.

_Nhưng cưng à, tôi đâu có biết tiếng Ý thì quản lý kiểu gì?

_Cô biết tiếng Anh và Tây Ban Nha. Vậy là đủ. Vấn đề ngôn ngữ sẽ có người lo. Nhiệm vụ của cô chỉ là quản lý và làm sao kiếm cho chúng tôi càng nhiều tiền càng tốt.

_Nếu lỡ? Các người sẽ không giết tôi đấy chứ?-Zoraida nghi ngờ hỏi.

_Cô chỉ bị giết vì tội phản bội thôi. Lỗi là chuyện bình thường trong kinh doanh. Với lại nhà thổ mà có lỗi thì hiếm khi nào nặng!-Selene nói kèm theo sự mỉa mai ẩn ý.-Hơn nữa nếu muốn thì cô có thể bỏ việc bất cứ lúc nào nhưng phải báo trước. Dù là nhà thổ nhưng cũng có một số qui tắc riêng.

_Yeah, đúng vậy. OK, vậy là xong. Bao giờ tôi sang Ý?-Zoraida đồng ý ngay tấp lự dù cô thừa biết chơi với Mafia là chơi với lửa. Nhưng ở đây, cô là dân nhập cư bất hợp pháp. Cảnh sát có thể lùng ra cô và trả về Mexico bất cứ lúc nào mà cô chẳng muốn quay lại nơi đó, chưa kể còn phải lo lắng về Felix và đồng bọn của hắn nếu tóm được cô thì sẽ cho cô như tử. Nếu sang Ý cô có thể sống thoải mái và đàng hoàng hơn ở đây, dưới sự bảo trợ của một tổ chức Mafia sẽ không gì có thể đe dọa cô dù cái nghề không đàng hoàng lắm. Nhưng không vấn đề gì, Ý đã hợp pháp hóa mại dâm rồi. Zoraida tự hỏi Selene là gì trong cái tổ chức đó.

_Tôi không biết. Bây giờ tôi sẽ đưa cô về ở tạm nhà tôi. Tôi sẽ liên lạc với bên kia để sắp xếp cho cô. Có lẽ chỉ cùng lắm là một tuần.

_Ha! Cô có nghĩ mình liều mạng khi đưa một đứa lạ hoắc như tôi vào nhà không Selene? Cô không sợ tôi sẽ cuỗm hết tiền rồi bỏ chạy hay tệ hơn là sẽ giết cô đấy chứ?

_Tôi đã giết người một lần...-Selene lạnh lùng nói...và tôi không ngại nếu phải giết thêm một người nữa đâu.-Dứt câu Selene quay lên và nhấn ga cho xe chạy đi. Zoraida lạnh cả sống lưng. Những lời đe dọa cô đã nghe không ít nhưng sự đe dọa từ người này dường như có sức mạnh hơn cả. Cô đoán cô gái tóc vàng này ít nhất phải là “cố vấn” trong một gia đình Mafia.

Cố vấn: Có vai trò tư vấn cho gia đình và được coi là cánh tay phải của sếp trưởng. Cánh này thường có vẻ ít găng-tơ và sếp có thể tin tưởng. Họ thường là trung gian cho những cuộc đụng độ, đại diện và ấn định cho những cuộc gặp gỡ giữa các gia đình. Họ còn đảm bảo cho các hoạt động của các gia đình tránh những rắc rối với luật pháp, như đánh bạc hay cho vay nặng lãi. Những người này đa số là luật sư hay môi giới chứng khoán có uy tín và có mối quan hệ gần với sếp. Cố vấn không có lực lượng trong tay, nhưng lại có quyền lực lớn trong gia đình, thương thuyết các vụ “mua” hay hối lộ cảnh sát hay quan toà. (theo wiki)

33. #5

_Mẹ thế nào rồi hả bố? Cả hai thằng quý kia nữa?- Selene đặt trước mặt người đàn ông mà cô vừa gọi là “bố” một tách cafe nóng hổi do chính tay cô pha. Gần nửa năm nay hai bố con cô mới gặp nhau. Bố cô nhân chuyến thị sát lần này để đến thăm cô con gái mình.

Anselmo Silvester khẽ mỉm cười cầm tách cafe hít một hơi dài.

_Cafe thật thơm!-Ông vừa nói vừa thổi nhẹ nhẹ cho cafe bớt nóng.-Họ rất khỏe và rất nhớ con. Có lẽ hè năm nay họ sẽ đến thăm con đây.

_Tuyệt! Con cảm ơn lời khen của bố.-Selene cười rộng mang tai. Khi cốc cafe đã vơi đi một nửa thì Anselmo mới nói:

_Selene, bố sang đây có chuyện muốn nói với con.

_Vâng?

_Bố nghe nói con đã giúp Harry “rửa” 400,000\$? Và cái cô Zoraida gì đó cũng là do con “giới thiệu”?

_Vâng.-Selene miễn cưỡng gạt đầu và suy nghĩ xem làm thế nào mà bố cô biết.

_Con không cần phải nghĩ xem làm sao bố biết-Selene giật mình vì suy nghĩ của cô đã bị ông nắm thóp.-Đương nhiên là bố biết. Bố là bố của con cơ mà. Selene, bố đã dặn con tránh xa việc gia đình ra mà sao con không nghe?-Anselmo tỏ rõ sự không hài lòng trong giọng nói. Cái con bé này...Ông đã cố hết sức để tránh cho nó không dây dưa gì đến chuyện làm ăn của gia đình. Nhưng hình như càng cố ngăn thì cô càng đâm đầu vào. Ngay từ khi Selene nộp đơn vào khoa luật trường Stanford sau khi đã hoàn thành bằng Kinh tế là ông đã ngờ ngợ.

_Vâng, đúng thế. Nhưng bố ơi...con...con...!-Selene lúng túng không biết nên nói thế nào để dễ bố cô chấp nhận. Cô có thể ăn nói sắc sảo trước mặt người khác nhưng trước bố cô thì không.

_Con nói đi, Selene. Bố nghe.-Anselmo thấy sự lúng túng của Selene là ông có thể đoán được cô định nói gì. Selene cuối cùng cũng thu hết can đảm để nói:

_Con muốn vào thế giới ngầm. Sau khi con học xong con sẽ bắt đầu.-Thực ra sau này Selene đã không đợi được đến ngày học xong. Với cô gần 6 năm đại học là quá đủ!

_Selene!

_Con biết đây là điều bố không mong muốn nhất nhưng con thì muốn.- Selene bối rối nói. Cô không dám nói cho ông biết mình đã bước vào thế giới ấy ngay từ những năm trung học.

_Tại sao hả, Selene? Không phải tại tiền đấy chứ?-Anselmo nắm chặt tay mình để khỏi run lên vì xúc động. Ông nhìn cô bằng cặp mắt bi thương mà phải mãi đến gần chục năm sau này Selene mới hiểu hết.

_Không đâu bố ạ. Chỉ vì con thích, vì con muốn. Con không thích cuộc sống nhàm chán của một con người bình thường suốt ngày chỉ quần quanh với văn phòng, con cái. Nó vô vị và nhạt nhẽo lắm. Con không thích tí nào. Con thích một cuộc sống thật tự do, thật phóng khoáng, không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì. Đời người chỉ có một, tuổi trẻ cũng chẳng bao lâu. Chẳng thà tự do trong bóng tối còn hơn là bị giam cầm trong ánh sáng...-Selene vừa nói vừa cố gắng sắp xếp từ ngữ trong đầu mình.

Anselmo lặng người khi nghe cô nói, một nét đau đớn kinh hoàng thoáng qua gương mặt ông. Ông vô thức làm rơi cái muỗng đang cầm trên tay. Nó rơi xuống cái tách cafe còn một nửa tạo ra một tiếng âm vang đục. Không khí giữa hai người lặng đi. Anselmo ôm đầu bất lực nhìn quá khứ lần lượt quay về...

_Bố!-Selene lo lắng cầm tay ông. Anselmo ngẩng đầu nhìn cô con gái, nắm lấy hai bàn tay cô để ngăn cơn xúc động không làm mình run lên.

_Selene, trên đời liệu có cái gọi là định mệnh? Liệu có cái gọi là số phận không?-Anselmo nắm chặt tay cô con gái hơn. Giọng ông nghẹn lại tưởng chừng suýt khóc còn Selene cảm thấy sống mũi mình cay cay. Cô hiểu mình đã làm ông thất vọng đến chừng nào. Nhưng mà cuộc sống ấy quá tuyệt để cô có thể từ chối dù cô hơn ai hết thừa hiểu nó nguy hiểm thế nào.-Ôi Selene của bố...-Anselmo ngả lưng dựa vào thành ghế một cách chán chường thất vọng, tay day day trán-30 năm trước, bố cũng bằng tuổi con bây giờ. Ông nội của con cũng đã hỏi bố vì sao bố muốn vào thế giới ngầm, y như bố hỏi con bây giờ. Và con yêu, con có biết bố đã trả lời thế nào không. Bố đã trả lời rằng: “Con không thích cuộc sống nhàm chán của một con người bình thường suốt ngày chỉ quần quanh với văn phòng, con cái. Nó vô vị và nhạt nhẽo lắm. Con không thích tí nào. Con thích một cuộc sống thật tự do, thật phóng khoáng, không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì.

Đời người chỉ có một, tuổi trẻ cũng chẳng bao lâu. Chẳng thà tự do trong bóng tối còn hơn là bị giam cầm trong ánh sáng ..." y hệt như con nói vừa nãy, không sai chữ nào!

Đến lượt Selene lạng người đi, nước mắt bắt đầu rơi:

_Bố ơi, cho con xin lỗi...

_Selene!-Anselmo vẫn nắm chặt lấy tay cô.-Bố khẩn khoản xin con hãy suy nghĩ lại. Có thể bây giờ con thấy nó tuyệt đấy nhưng còn về sau?-Ông xúc động nói gần như là cầu xin nhưng đáp lại vẫn chỉ là cái lắc đầu tuy nhẹ nhưng cương quyết của Selene:

_Về sau vẫn thế thôi, bố...

Anselmo thở dài thườn thượt buông tay cô ra một cách thất vọng. Ông hận rằng sao Selene có thể giống ông đến thế? Và điều đó cũng đồng nghĩa rằng dù ông có nói gì thêm đi nữa cũng không thể nào lay chuyển được ý cô giống như cha ông ngày trước đã từng cố thuyết phục ông vậy. Anselmo quyết định rời đi. Chẳng còn gì để nói nữa. Bây giờ về Ý ông sẽ phải nghĩ cách làm sao con gái mình toàn mạng, hoặc ít nhất là còn xác trở về với ông. Selene ngáp ngừng tiễn ông ra cửa. Khi Anselmo dừng lại ở ngưỡng cửa, ông quay lại nói thêm với cô:

_Con gái yêu của ta, một ngày kia...khi con yêu một ai đó và muốn suốt đời ở bên cạnh anh ta, con sẽ thấm thía hết được cái bi kịch mà cuộc sống con chọn mang lại. Nhưng lúc ấy đã quá trễ. Bố về đây. Chào con, Selene!

Anselmo rảo bước nhanh về phía chiếc xe đang chờ mình ngoài kia. "Vòng quay của số phận". Chẳng lẽ những người mang dòng máu Silvester chảy trong huyết quản đều bất kham cả sao? Ông nhớ đến lời của Clara, vợ ông, rằng hình như những người thuộc dòng họ Silvester đều rất yêu tự do, yêu đến mù quáng. Đáp lại, Anselmo đã hôn trán Clara và nói rằng: "Nhưng anh yêu em."- "Bi kịch của chúng ta từ đó mà ra"-Câu trả lời của Clara ẩn sâu một nỗi buồn. Đó là hồi họ mới yêu nhau, Anselmo vẫn chưa biệt tích và Clara vẫn chưa lấy chồng...

Lẽ dĩ nhiên những lời nói đó làm Selene xúc động nhưng không thể thay đổi ý định của cô. Cho đến một đêm mùa đông tháng 11 nọ, cô mới bắt đầu cảm nhận được cái bi kịch ông nói tới dù nó vẫn chưa đến. Nhưng khác ông, Selene không ân hận vì những gì cô đã chọn. Cô chỉ có một nỗi nuối tiếc không thể nói thành lời.

Evangeline Lancaster...

Tôi phải làm gì với em bây giờ?

34. Chap 17

Khi tôi mở cửa bước vào phòng thì thấy Selene đang đứng trước gương thất caravat.

_Xu hước thời trang mới à?-Tôi thấy mình lên giường rướn người vớ lấy cái remote bật TV, dò xem có kênh nào nói tiếng Anh.

_Hàng Marco Afredo, quà tặng cho Alexis.-Cô tặc lưỡi.-Bỏ đi thì phí.

_Sao lại phí?-Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

_Anh ta đá tôi rồi, lại còn gây ồn ào không đáng.-Selene bình thần nói, chẳng có đau khổ nào trong giọng nói của cô. Chuyện giữa cô và Alexis sau này không bao giờ được nhắc lại nữa. Tôi chỉ cần bản biết là họ đã chia tay.

_Đáng đời!-Tôi lảm bảm trong miệng thì bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình, nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy!-Có thể tặng nó lại cho Ivan hay ai đó ở đây cũng được mà. Chỗ này đâu thiếu đàn ông!-Lần này thì tôi nói lớn hơn.

Selene tháo caravat và quấn nó lại mấy vòng trên tay, thả lỏng còn dùng lực kéo căng nó ra.

_Dù sao thì chúng tôi cũng dành cho Alexis “ngủ với cá”* rồi.-Tôi định hỏi “ngủ với cá” nghĩa là gì thì Selene đã nói tiếp.- Cái này là đồ lụa, handmade, rất bền và cũng rất đắt...-Giọng cô như mềm đi.

_Thế thì sao? Một đàn em nào đó của cô sẽ rất vui khi nhận được món quà như thế.-Tôi hỏi lại, bắt đầu cảnh giác khi cô ngồi lên giường.

_Tôi có ý hay hơn nhiều...

Tôi biết ý cô là gì rồi, Selene! Tôi liền vội lùi ra sau cho tới khi lưng chạm đầu giường còn Selene mỗi lúc một tiến lại gần và nụ cười của cô cũng ngày càng rộng hơn.

_Không, không chơi trò đó! Gì cũng được nhưng trừ cái trò đó ra!-Tôi nói gần như hét lên. Tôi thừa biết cô định làm gì với tôi cùng với cái caravat cô đang cầm trên tay.

Ngay khi tôi định vùng chạy khỏi cái giường thì bị Selene giữ lại. Tôi đã chống cự rất quyết liệt, chính Selene cảm thấy khó khăn trong việc gắng khống chế tôi bởi tôi không còn là đứa nhóc 16 tuổi ngày nào bị cô bắt đi nữa. Tôi đã 18 và tôi đã lớn rồi. Tôi trưởng thành hơn và khỏe hơn trước nhưng cuối cùng điều đó chỉ gây khó dễ cho Selene chứ không hề làm thất bại ý định của cô. Kết quả là tay tôi vẫn bị trói vào đầu giường bằng cái caravat ấy sau một hồi vật lộn mệt mỏi. Dù đã bị trói, bị khống chế nhưng tôi vẫn cố giãy giụa cổ tay mình với hi vọng nhỏ nhoi sẽ thoát ra nhưng không được. Selene đè chặt tôi xuống giường bằng cả cơ thể cô:

_5879EUR, em nhớ chúng ta đã thỏa thuận nếu em tiêu hơn 5000EUR thì sẽ thế nào phải không?

_Thỏa thuận cái con khỉ! Chỉ có mình chị đơn phương viết ra một mảnh giấy chứ em đã đồng ý đâu?-Tôi chống chế một cách thiếu thông minh. Không ngờ Selene vẫn nhớ vụ 5000EUR đó. Tôi tưởng cô ta đã quên rồi chứ! Mà chẳng lẽ tôi đã tiêu nhiều đến thế sao?-Sao cô biết chính xác như thế?-Một câu hỏi ngu xuẩn, thể tín dụng của cô ta đương nhiên là cô ta biết rõ. Selene trả lời bằng giọng đều đều:

_Dịch vụ SMS Bank, nó sẽ gửi thông báo tới điện thoại của tôi mỗi khi tiền được rút ra. Ngân hàng quảng cáo dịch vụ này cho phép người đăng ký sử dụng miễn phí trong một tuần. Sau một tuần nếu thích thì đăng ký tiếp và trả phí, không thì thôi. Tôi dùng nó trong một tuần ở Tây Ban Nha. Và em khiến ngân hàng nhắn tin liên tục tới cho tôi... Em nên bị phạt thêm tội đã làm phiền tôi nữa.

_Hey! Đừng có ăn nói vô lý như thế!-Tôi hét lên và giãy giụa mạnh hơn. Tôi phải thoát khỏi Selene! Nghe giọng cô ta có thể đoán được là tôi sẽ rất thê thảm.

_Lí lẽ nằm trong tay kẻ mạnh!-Selene thản nhiên nói.-Kẻ yếu như em tốt nhất nên phục tùng...nếu không muốn bị thương! Ngoan nào, em không chết được đâu! Tôi còn chưa tính sổ vụ em dám trốn đi!

_CÁI GÌ CỜ??? Ở motel đã tính sổ rồi mà!!!

Selene xé áo tôi ra, tiện thể cũng cởi phăng luôn cái quần short, bàn tay bóp chặt lấy một bên ngực của tôi, đầu rúc vào hõm cổ tôi. Đau...!

_Vẫn chưa đủ...-Cô thì thầm.

Tôi ghét bị trói vì đơn giản là tôi sẽ không thể khống chế phần nào hành động thô bạo của Selene khi làm tình. Với hai tay bị trói thế này, tôi chẳng thể làm gì được. Selene có thể hành hạ tôi theo ý thích. Tôi cần môi dưới ngấn bản thân không nấc lên khi một ngón tay của cô không báo trước đi thẳng vào trong. Tôi vẫn chưa sẵn sàng. Bên dưới nhói lên rồi vài giây sau thì lan truyền toàn cơ thể một cảm giác thỏa mãn. Tôi ghét cơ thể mình, nó đã quá dễ dãi chấp nhận cô. Selene định đưa thêm ngón thứ hai vào nhưng chưa được bởi nơi ấy của tôi vẫn chưa đủ rộng. Cô trườn lên hôn môi tôi nhằm lái sự tập trung của tôi vào nụ hôn sâu này để thả lỏng cơ thể ra. Tôi thích hôn cô hơn làm tình với cô.

Tôi ghét thằng cha nào nghĩ ra kiểu giường có song.

Và tôi căm thù cả Marco Afredo. Cả đời này sẽ không bao giờ mua đồ của chúng nó!

Vừa hay Selene đang hôn mút ngực tôi thì Zoraida mở cửa bước vào, miệng há hốc nhìn cảnh tượng trước mắt. Selene vội lấy chăn phủ lên người tôi và cởi trói cho tôi.

_Mày không biết gõ cửa sao?-Selene khó chịu nói.

_Xin lỗi đã làm phiền nhưng nghe này, có thằng cha nào ở bên dưới nói muốn gặp mày. Hẳn quen mày thì phải.-Zoraida nhanh nhẩu nói.

_Ai?-Selene nhúm mày hỏi.

_Eligio.

_Sao cơ?-Cô bật dậy mau chóng tới chỗ Zoraida đang đứng ở ngưỡng cửa, trông cô rất xúc động đến nỗi không điều hòa được nhịp thở của mình làm tôi ngạc nhiên. Chưa bao giờ tôi thấy cô như vậy. Trước giờ cô vẫn rất khéo trong việc che giấu cảm xúc. Eligio là ai có thể khiến cô như vậy?

_Là Eligio thật sao?-Selene hỏi lại. Zoraida còn chưa kịp gạt đầu để xác nhận lại thì Selene đã chạy nhanh xuống dưới nhà. Tiếng lộp bộp của những bước chân vội vàng trên cầu thang gỗ sau đó thì chẳng nghe thấy gì. Một tiếng nói cũng không. Hình như Zoraida cũng tò mò không biết cái người mới đến là ai có thể làm Selene xúc động đến vậy nên cũng đã ra khỏi đây đi theo Selene luôn chứ nếu bình thường cô ta sẽ ở lại chọc tôi bằng vài câu đàm dăng nào đấy. Tôi ngồi dậy mặc quần vào. Hai bên đùi tôi chưa gì đã nhộp nháp. Tôi bước tới tủ quần áo vợ đại một cái áo phông thay cho cái áo bị xé rách vừa rồi.

Tôi nhẹ nhàng bước xuống cầu thang. Vẫn y như hôm đầu gặp Zoraida, tôi vẫn chỉ đứng yên ở cầu thang nơi có thể nhìn bao quát gần như mọi thứ bên dưới mà không bị lộ. Tôi thấy Selene đang đứng trước một chàng trai dong dỏng cao, hơi gầy, mang dáng vẻ thư sinh. Anh ta trông hơi ngố nhưng tổng thể thì nhìn cũng được. Tôi cảm thấy hai người họ, Selene và anh chàng tên Eligio ấy, có điểm gì giống giống nhau dù ngoại hình của họ hoàn toàn khác biệt. Nếu Selene tóc vàng, mắt xanh, da trắng thì Eligio tóc hung, mắt đen, da rám nắng theo kiểu Địa Trung Hải. Tôi nheo mắt quan sát kỹ hơn. Có gì ở họ khiến tôi nghĩ họ giống nhau nhỉ? Thật đáng tiếc là họ nói với nhau bằng tiếng Ý nên tôi chịu, không thể đoán được mối quan hệ giữa họ.

Thế rồi Selene tiến tới ôm Eligio, đôi vai cô đang run lên bần bật như lúc cô gặp lại bố mình. Màn tình cảm suốt mười bốn năm còn kéo dài thêm gần 10' nữa mới chấm dứt bằng việc Eligio chào tạm biệt ra về. Selene vẫn đứng yên tại chỗ, không tiễn anh ta về, còn tôi thì vẫn ngồi yên ở cầu thang kể cả khi cô cách tôi hai bậc. Tôi ngược mắt lên nhìn cô. Selene không nói gì và tiếp tục đi lên phòng. Tôi quyết định đi xuống hỏi chuyện Ivan, Kevin hoặc Zoraida bởi tôi ngờ là sẽ không cạy được chữ nào từ cô. Dù sao thì hôm nay tôi được “tha”.

_Eligio là ai thế?-Tôi hỏi trong khi mở tủ lạnh lấy vài lon bia cho Ivan và Zoraida đang ngồi gần đó. Những người khác tản đi đâu hết, chỉ có Ivan và Zoraida đang ngồi nói chuyện, giờ có thêm tôi tham gia cùng.

_Em trai của Selene, cùng mẹ khác cha.-Ivan nói.-Nhớ chuyện tôi kể không. Bà Clara Silvester đã cưới người khác trong khi mang thai cô Silvester, bà ấy còn sinh thêm cho ông chồng hờ một đứa con trai nữa. Và giờ cậu ta ở đây!

_Tôi nhớ chứ!-Tôi đáp. Hóa ra đó là lí do vì sao tôi cảm thấy họ giống nhau.-Sao anh ta lại ở đây?

_Tìm Selene?-Zoraida nói.-Cuộc đoàn tụ vừa rồi hơi bị xúc động đấy! Chắc họ lâu rồi mới gặp nhau. Sao cũng không hỏi Selene?

_Cô thừa biết cô ta mà. Selene sẽ không hé môi câu nào đâu...

_Sao cũng thử không thử để Selene trối vào giường thêm lần nữa xem sao?-Zoraida nháy mắt cười. Tôi đỏ mặt trừng mắt nhìn cô ta cảnh cáo. Zoraida vẫn thản nhiên uống bia.-Hồi gặp lại nhau sau mấy năm, lâu như thế mà Selene chẳng biểu lộ cảm xúc gì khi gặp lại tôi, thế mà cái anh chàng vừa này...-Zoraida đặt lon bia xuống bàn, thở dài ra vẻ thất vọng một cách giả tạo.

_Thế lúc hai người gặp lại có định xem tôi giá bao nhiêu không?-Tôi giễu cợt hỏi.

_Ồ không!-Zoraida phồng má nghĩ.- Selene đừng đừng đi tới nói vài câu vô lí rồi về. Cuộc hội ngộ sắc mùi Mafia! À hình như có!-Cô thốt lên, búng tay tách một cái và chỉ ngón tay về phía tôi-Tôi có hứa với Selene sẽ trả giá cao cho cưng!

_Theo cô tôi trị giá bao nhiêu?

Zoraida ngẩng tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi nhoẻn miệng cười kè sát vào tai tôi thì thầm:

_Em là vô giá.-Tôi ngẩn người khi nghe cô nói.

Sau đó cô rời ra, vẫn nụ cười nửa miệng trên môi:

_Nếu tán tỉnh thì sẽ là như thế. Nhưng không, chừng khoảng độ 35,700 tính theo đô la Mỹ! Nếu chăm chỉ thì khoảng một năm rưỡi là cũng có thể hoàn vốn cho tôi. Tôi đảm bảo chừng sẽ rất đắt khách! Nghĩ xem với khoảng 10 năm hành nghề, cũng có thể kiếm cho chúng tôi cả một gia tài chứ chẳng chơi.

Tôi cười, giờ lon bĩa lên cao:

_Uống mừng nào! 35,700\$ cho cái xác của tôi, theo đúng nghĩa đen!-Mặt Zoraida hơi biến sắc khi nghe tôi nói thế. Là tôi tưởng vậy thôi chứ lí do thật sự là cái người đã đứng sau tôi từ lúc nào.

_Rose không phải là hàng hóa để bán...-Selene đặt tay lên vai tôi. Tôi nhìn theo bàn tay đó...và ở chỗ tôi đừng bao giờ nói chuyện buôn bán kiểu này nữa.

~*~*

~au's note: "ngủ với cá": sleep with the fishes, lại thêm một câu nổi tiếng trong tác phẩm "Bố già", nghĩa là "chết". Xem ra Selene có vẻ là fan của "Bố già".

35. Chap 18

Zoraida quăng cái vali to bự vào sau cốp xe và đóng lại một cái rầm. Cô sẽ đi Napoli, vì "công việc". Trước khi vào trong xe cô đứng nán lại để nói tạm biệt với chúng tôi. Zoraida đứng trước Selene và tôi, miệng cười rộng đến mang tai như vẫn thường thấy:

_Tôi sẽ nhớ hai người lắm, nhất là chừng đó Rose!-Cô đá lòng nheo với tôi mặc cho sự khó chịu thể hiện rõ ngay trên nét mặt của Selene.-Bao giờ rảnh nhớ đến Napoli thăm tôi. Tôi sắp mở một club chuyên phục vụ các quý cô, à và cả quý ông nữa! Toàn trai manly không!

_Nghe tuyệt đấy!-Tôi nói đùa và im bặt ngay khi nhận ra Selene đang nhìn mình.

Zoraida đặt hai tay lên vai tôi và Selene, hạ giọng một cách nghiêm túc giả tạo:

_Nhớ thỉnh thoảng ghé, tôi sẽ lựa anh được nhất cho! Dính với nhau lâu ngày sẽ thành lesbian thật đấy! Tôi không nói đùa đâu!

_Xéo ra Napoli đi!-Câu đầu tiên và cũng là câu cuối cùng Selene nói trong màn chia tay này, nghe rất không thân thiện. Tôi chưa bao giờ thấy họ thân thiết như một đôi bạn thân bình thường, nói thật là nhiều lúc tôi nghĩ họ là kẻ thù nữa kia. Vậy sao Kevin nói họ là bạn thân nhất của nhau nhỉ? Không lẽ tình bạn trong thế giới ngầm nó cũng khác với tình bạn ở ngoài kia? Lần tiếp theo tôi gặp lại Zoraida là vài ngày trước khi phiên tòa diễn ra, lúc ấy tôi mới thấm thía hết tình bạn sâu sắc của họ. Quả là trên thế giới khó có tình bạn nào tuyệt như vậy. Nhưng đó là chuyện sau này, bao giờ đến thì tôi sẽ kể cho bạn nghe.

Zoraida cười tươi vẫy tay chào tôi nhưng khi quay sang Selene thì cô làm khẩu hình miệng: "F*ck you!" rồi mới vào trong xe. Selene phẩy tay vào nhà không thèm đợi đến lúc xe nổ máy chạy đi. Tôi vẫn đứng lại cùng vài người nhìn chiếc xe khuất sau ngã tư. Đằng sau tôi có ai đó nói: "Napoli, thiên đường một thời của dĩ vãng"

Tối đó, Selene xách về phòng một két bia trong khi tôi đang xem một show truyền hình thực tế của Ý, lẽ dĩ nhiên là tôi không hiểu được họ nói gì nên tôi chỉ xem hình và cái anh chàng kia hot thật! Cô bảo tôi uống cùng cô và hãy kiên nhẫn đợi cô say thì tôi sẽ được hỏi bất cứ câu gì và sẽ được nghe khối chuyện hay ho của cô. Tôi bật cười vặn nhỏ tiếng TV lại và giúp cô khui bĩa. Tôi nói hi vọng cô giữ lời hứa bởi tôi đã chuẩn bị sẵn mấy câu hỏi từ lâu rồi.

__Sao lại nổi hứng muốn tâm sự?--Tôi đưa Selene chai bia đã được khai.

__Vì sau này chẳng còn dịp đâu.-Selene cầm lấy và uống.

Tôi khó hiểu ngược mắt nhìn cô thì nhận ra cô đang nhìn mình.

Chúng tôi cứ thế im lặng uống tù tù từ chai này đến chai khác. Tử lượng của tôi thuộc hạng khá, có thể uống năm chai vẫn chưa xi nhê gì. Ở với Selene có hai cái lợi, thứ nhất là không phải đến trường (đồng ý là cái này về sau rõ là sự bất lợi lớn đối với tôi), thứ hai là muốn uống rượu bia bao nhiêu thì tùy, lúc nào cũng được ngay cả khi tôi chưa đủ tuổi. Dù vậy tôi vẫn giữ mình tỉnh táo nhất để nghe chuyện của cô. Không có ý tọc mạch nhưng tôi tin là chuyện nhà cô có nhiều thứ hay ho để nghe, những điều mà Ivan, Kevin hay bất cứ ai ngoài kia chưa chắc đã tỏ tường.

Khi uống được ba chai Selene mới bắt đầu câu chuyện của cô bằng chất giọng đều đều để gây buồn ngủ như sự hấp dẫn của nó khó làm bạn ngủ được:

__Ngày đó ba mẹ con tôi sống cùng với một gã đàn ông mà bà ấy gọi là “chồng” còn tôi gọi là “bố”. Ông ta thường xuyên say xỉn rồi chửi bới, đánh đập chúng tôi. Không đúng, chính xác ra là chỉ có mình mẹ tôi chịu đòn, tôi thì bị ông ta nhieác móc còn Eligio thì may mắn là bị ông ta lơ đi. Mẹ tôi lặng lẽ cam chịu và tôi cũng chỉ biết bất lực chườm đá lạnh lên những vết bầm tím mà ông ta đã gây ra cho bà. Có lần ông ta đánh mẹ tôi nặng đến nỗi bà phải nhập viện. Tôi đứng cạnh giường bệnh của bà, tôi đã khóc rất nhiều. Làm sao ông ta có thể đối xử tệ hại với chúng tôi đến vậy? Chúng tôi là gia đình của ông mà? Tôi hứa với bà tự tôi sẽ giúp bà chấm dứt nỗi đau đớn này. Bà lập tức nắm chặt tay tôi, khẩn khoản van tôi đừng chống đối lại ông ta hay làm bất cứ điều gì dại dột nào. Mẹ tôi sợ là ông ấy sẽ giết tôi mất và cũng bởi người có lỗi trong chuyện này là bà. Tôi hoang mang trước những gì bà ấy nói. Rõ ràng ông ta mới là kẻ có lỗi, sao bà lại tự nhận hết về mình? Mẹ tôi chỉ khóc thay cho câu trả lời tôi muốn nghe. Cuối cùng tôi tìm được đáp án cho câu hỏi của mình, một cách tình cờ...”

Tôi vẫn im lặng quan sát Selene thở dài làm thêm một ngụm bia nữa rồi kể tiếp:

__Đó là một lần đi học về tôi đã nghe ông ấy quát tháo: “Cô nghĩ tôi là đồ ngu hả? Cô nghĩ tôi không nhận ra sao? Cái con Selene ấy, từ ánh nhìn đến cách ăn nói của nó giống hệt hẳn...”

“Tôi đứng lặng người ở cửa, tai như bị ù đi, không còn nghe được những gì ông ấy nói sau đó. Tôi về phòng, tự ngẩng mình trong gương. Đúng, sao tôi không để ý đến điều đơn giản đến thế. Câu trả lời nó nằm ngay trong đôi mắt này, trong màu tóc này. Mắt tôi xanh, tóc tôi vàng. Cả bên nội và bên ngoại của tôi đều không ai có cái gen đó. Ngoại hình của thằng Eligio thì giống ông ta như tạc, tính cách của nó có lẽ sau này cũng sẽ giống hệt ông ta tuy rằng lúc đó nó vẫn chỉ là một thằng nhóc yếu đuối. Vậy ra mẹ tôi đã phản bội ông ấy ngay trước ngày cưới và tôi chính là bằng chứng sống động nhất cho sự phản bội ấy. Đó là lí do cho những trận đòn, những lời chửi rửa thậm tệ của ông ta. Mẹ tôi sai nhưng không đáng phải chịu những thứ khốn khiếp như vậy. Tôi điên cuồng đập phá hết đồ đạc trong phòng trong khi ông ấy tiếp tục đánh mẹ tôi ở dưới nhà. Đập phá xong nhưng cơn giận dữ và sự thù hận trong tôi vẫn còn âm ỉ cháy trong lồng ngực. Tôi lật đật chạy xuống nhà đúng lúc ông ấy đang cầm thất lưng quát mẹ tôi tới tấp. Chẳng nghĩ nhiều tôi nhấc cái ghế ăn gần đó liền tiếp đập thật mạnh vào đầu ông ta. Bao thù hận đau đớn tôi đã phải chịu trong ngần ấy năm được dồn hết vào những cú đánh đó. Kết quả là ông ta chết ngay tại chỗ. Ngay cả khi ông ta đã gục xuống tôi vẫn tiếp tục phang ghế vào ông ta. Những mảnh xương xọ, máu, não của ông ta lẫn lộn hết cả vào nhau như sự thỏa mãn, sung sướng và sợ hãi trong tôi lúc đó. Máu tanh làm tôi thêm ngất ngây. Là lần đầu tôi giết người, lúc đó tôi 13. Tôi tuyệt không thấy hối hận. Tôi đã sẵn sàng để cảnh sát áp giải tôi đi. Trước lúc đó tôi phải thỏa mãn sự hận thù trong mình trước...”

__Vậy là ông ta là do chị giết?--Tôi ngắt lời.-Không phải là bố chị...-Những lời truyền miệng không phải lúc nào cũng đúng. Ông ta thật sự đã chết. Bố già Silvester không làm gì ông ấy mà là con gái của ông ta.

__Đột nhiên cánh cửa nhà bị phá.-Selene không màng tới câu hỏi của tôi để tiếp tục câu chuyện.- Một toán người xông vào. Tôi đã dùng tay không phải vì đã hờn mà là vì thất vọng. Tôi thở hổn hển nhìn mẹ tôi đang mở to mắt sợ hãi trước điều tôi vừa làm rồi nhìn những kẻ vừa xông vào nhà chúng tôi. Thật kì lạ đó không phải là cảnh sát mà họ trông giống như một băng đảng Mafia hay lớn vốn quanh khu chúng tôi thì đúng hơn. Có một người đàn ông chạy đến đỡ mẹ tôi dậy. Tôi nhận ra ông ấy. Đó là người đàn ông tôi đã cứu tôi khỏi bọn du đảng ngày trước. Trong suốt mấy năm trời tôi thì thoảng vẫn tìm đến ông ấy để tâm

sự. Ông ấy rất tâm lý, rất ảm áp. Tôi không nghĩ là mình đã nói chuyện với một ông Trùm và trên hết là cha ruột của tôi. Ngay khi bà đứng vững bà đã ôm lấy ông ta, vừa khóc vừa nói:

__Anh đây sao, Anselmo? Anh vẫn còn sống...

“Tôi chưa bao giờ thấy bà hạnh phúc đến thế dù rằng bà vẫn khóc. Đến đây chắc em cũng đoán ra việc tiếp theo sẽ như thế nào đúng không, Rose?”

Tôi đáp:

__Chị nhận lại cha ruột và ba mẹ con chị đến sống với ông ta?

Selene gật đầu:

__Cái đầu tiên thì em nói đúng nhưng cái thứ hai thì không. Chỉ có mẹ tôi và tôi thôi, thằng Eligio đã chạy mất.- Selene thở dài - Khi tôi dợm bước theo bố ruột của mình ra khỏi căn nhà đó thì tôi đã nhìn thấy dòng nước mắt lấp lánh trong ánh đèn nhập nhoạng ở phía sau những thanh chắn cầu thang. Tim tôi nhói lên. Tôi tìm được gia đình của mình nhưng đồng thời cũng làm tan nát gia đình của một cậu bé 10 tuổi. Bị kịch không bao giờ chấm dứt, số phận đã chuyển nó từ tôi sang Eligio. Mẹ đã chọn cho nó cái tên “Eligio” có nghĩa là “lựa chọn”. Tiếc là sự lựa chọn không thuộc về nó”

Eligio, Selene hẳn dành cho em trai mình một tình cảm rất sâu sắc. Những đoạn kể nhắc tới Eligio đều nhuộm sự tiếc thương, kể cả lần hội ngộ vừa rồi, có thể thấy Selene đã xúc động đến thế nào. Tôi nhớ tới chị Vic của tôi. Dù hai chị em cãi nhau suốt nhưng Vic vẫn luôn giúp tôi thoát khỏi những rắc rối ở trường. Tôi hỏi Selene:

__Eligio sau này thế nào?-Dù rằng tôi mới gặp anh ta mới đây nhưng tôi vẫn muốn biết cậu bé Eligio ngày đó đã vượt qua cú shock bằng cách nào. Ánh mắt anh ta nhìn Selene hôm ấy không có chút thù hận nào.

__Tôi chỉ biết nó được một gia đình tử tế nhận nuôi, hình như nó cũng vừa mới đi làm. Tôi cũng không rõ nữa. Vừa rồi tôi mới gặp lại nó sau mười lăm năm nay. Trong đám tang của mẹ, tôi không thấy nó đến, hóa ra là nó bị tai nạn giao thông và phải nằm viện trong suốt thời gian đó. Sau khi nhận cha thì tôi lập tức bị ông ấy buộc phải rời Ý sang nước ngoài sống cho đến khi nào mọi việc đã chìm xuống. Đây là lần về Ý đầu tiên của tôi sau 15 năm ở đất khách quê người, thứ hai chứ nhỉ? Tính cả đợt đi Tây Ban Nha vừa rồi.

__Chị đã phải một thân lo liệu ở nước ngoài sao khi mới 13 sao?-Tôi thốt lên.

Selene bật cười:

__Một phần thôi. Còn lại là nhờ bố tôi giúp, chủ yếu là mặt tài chính. Mỗi năm bố mẹ sang thăm tôi vài lần, mỗi lần khoảng 2 tháng. Không đến nỗi tự thân một mình lắm.

__Nhưng bố chị, đã xảy ra chuyện gì với ông ấy? Tại sao ông ấy lại để mẹ con chị sống với tên vũ phu đó trong một thời gian dài như vậy?

Selene nhún vai:

__Có Chúa biết! Cả bố mẹ tôi đều lảng đi mỗi khi tôi hỏi đến.

__Vậy...Selene trở thành Mafia từ bao giờ?

__Sau khi bỏ học.

Và giờ là câu hỏi đáng giá triệu đô của tôi:

__Bao giờ Selene thả tự do cho em? Và Selene từng nói là vì “hắn” mà em bị Selene bắt. “Hắn” là ai?

Selene im lặng tiếp tục uống bia.

__Nói gì đi chứ?-Tôi nổi quạu. Không phải cô nói là khi say sẽ trả lời mọi câu hỏi của tôi sao?

__Uống đi!

Selene chấm dứt câu chuyện tại đây.

__Đồ nói dối! Thế mà bảo sẽ cho em hỏi bất cứ cái gì.-Tôi lăm bằm trong miệng.

_Nếu còn hỏi thêm câu nào nữa thì lát tôi sẽ trói em vào giường!

Selene Silvester là đồ dối trá chết bầm!

Tôi từng bị trói vào giường cả chục lần trước đó. Tin tôi đi, ba cái trò SM ấy chẳng dễ chịu gì cho cam. Cứ sau mỗi lần như vậy tôi đều không thể bước nổi xuống giường vào sáng hôm sau nên tôi rất sợ mỗi khi cô cầm một sợi dây thừng, một cái cà vạt hay một cái thắt lưng gì đó tiến đến chỗ tôi. Tôi bậm môi bất mãn tiếp tục khui bia cho cô. Chúng tôi uống thêm mấy chai nữa rồi gục xuống sàn ngủ từ lúc nào không hay. Cả buổi tối đó Selene không chạm vào người tôi, dù chỉ là một cái vuốt tóc.

Selene gục trước tôi. Tôi uống thêm nửa chai nữa mới nằm xuống. Nhắm mắt lại, tôi cứ nghĩ mãi chuyện của cô. Một tuổi thơ không êm đềm, bắt đầu tự lập năm 13, không lâu sau thì theo bước cha mình để trở thành Mafia. Tôi nghĩ đến sự bình thản đến rùng mình của Selene khi kể về lần đầu tiên cô giết người. Sự tàn ác và nhẫn tâm đã in sâu vào trong cô sớm đến thế sao? Bản thân tôi đã nếm trải chúng vài lần, quả là khó tưởng tượng. Và rồi tôi lại nghĩ đến Felix, nghĩ đến sự bình thản nhẫn tâm của cô vào cái buổi tối đáng nguyên rủa ấy. Tôi nhìn những chai bia rỗng nằm lăn lóc trên sàn nhà. Ngay bây giờ tôi có thể đập vỡ một cái và lấy mảnh vỡ của nó để cứa cổ Selene. Selene đang say nên không thể chống cự lại. Một cơ hội hoàn hảo. Nhưng lúc cầm chai bia lên thì tôi bỗng khựng lại khi bàng hoàng nhận ra một điều: trước đây mình còn nhiều cơ hội hoàn hảo hơn thế này để giết cô nhưng sao tôi không ra tay, hay đúng hơn là không nghĩ tới? Hình như ý nghĩ giết Selene đã chìm ngấm trong mớ hỗn độn của cảm xúc của tôi kể từ lần đầu nhìn cô cùng Alexis, và hôm nay trong cơn chênh choáng của men bia, nó mới dề dặt hiện về. Tôi buông thõng chai bia ra để nó lăn vào góc phòng và gục đầu lên gối. Đầu tôi cứ ong ong cả lên, tôi say thật rồi.

Quả thật tôi đã chẳng bao giờ có thể giết cô hay yêu cô như cái cách cô muốn...

Làm sao ta có thể yêu một kẻ đã hủy hoại cả cuộc đời mình?

36. Chap 19

Sau buổi tối hôm đó tôi và Selene hầu như không nói chuyện với nhau ngoài những lúc ở trên giường. Trong những ngày qua Eligio thỉnh thoảng có ghé thăm nhưng Selene ngày càng khó chịu mỗi khi anh ta tới. Có một buổi tối sau khi Eligio về ít phút cô đã xông vào phòng tắm trong lúc tôi còn đang nhắm nha ngâm mình trong bồn tắm nước nóng. Tôi bối rối ngồi dậy khi thấy cô và chưa kịp nói gì thì cô đã bế xốc tôi lên khỏi mặt nước mang tôi ra ngoài phòng tắm. Tôi không dám giẫy giụa chống lại bởi lúc này Selene nhìn rất đáng sợ, sự chống trả vô ích của tôi sẽ chỉ làm tình hình thêm tệ hơn. Cô thấy tôi lên giường và đè ngửa tôi ra để làm tình. Nước trên người tôi làm ướt cái giường nhưng lát nữa nó sẽ còn ướt hơn. Những nụ hôn cuồng bạo của cô theo luồng mùi rượu xộc thẳng vào cổ họng tôi và rằng cô nghiêng vào khiến môi tôi bật máu. Tôi không hiểu có chuyện gì nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy Selene cuồng nhiệt như thế. Đó không phải là cái cuồng nhiệt của say đắm mà là cái cuồng nhiệt của tuyệt vọng. Tôi phải vuốt ve cô và liên tục nói những từ đại loại như: “từ từ”, “nhẹ thôi”, “đau”... với mong muốn cô hãy nhẹ nhàng hơn vì sự cuồng nhiệt của cô đang giết tôi. “Xin lỗi, Rose!” là câu tôi nhận được trong lúc còn đang chơi với giữa nỗi đau đớn và niềm khoái lạc. Chưa bao giờ tôi nghe cô nói xin lỗi với tôi dù chỉ một lần.

_Selene...-Tôi nằm khóa thân trên người cô, nén cái đau bên dưới, thì thầm trong những màn vuốt ve của cô. Cũng may mà cuộc làm tình không kéo dài nếu không thì tôi cảm chắc cái chết trong tay. Gì thì gì chứ tôi không đời nào muốn chết trên giường vì tình dục.-Nói cho em nghe gia đình em thế nào rồi? Họ ổn chứ? Mẹ em ra sao?-Đã mấy tháng trôi qua kể từ cái thỏa thuận khốn khiếp ấy được lập ra, tôi vẫn nghe lời và phục tùng cô vậy mà cô vẫn không hé nửa lời về gia đình tôi.

Những động tác vuốt ve của cô chợt ngưng lại. Thấy kì lạ nên tôi nhòm người dậy và thấy đôi mắt xanh của cô thấp thoáng nỗi ưu tư.

_Selene...-Tôi vuốt nhẹ gò má cô nhẹ giọng nói, hi vọng những cử chỉ âu yếm này của tôi sẽ khiến Selene dễ dàng trò chuyện với tôi hơn.

Selene cầm lấy bàn tay tôi trên gương mặt mình, tay kia kéo tôi nằm xuống với cô.

_Selene...nói gì đi chứ? Sao chị vẫn không nói gì?-Tôi cảm thấy giọng mình đang run lên. Phải chăng đã có chuyện gì? Selene nhẹ nhàng ngồi dậy, kéo học tử đầu giường và lấy ra một điều thuốc trắng giơ ra trước mặt tôi.

_Cần sa.-Cô nói-Chúng ta dùng chung, tôi một nửa, em một nửa.-Không đợi tôi trả lời, cô ngậm điều cần sa vào miệng và châm lửa rít một hơi khá dài. Khói trắng bao quanh người cô như một làn sương mỏng, tôi ngỡ cô sẽ biến mất vào làn sương ấy khiến tôi bất giác ôm chặt hơn lấy cô hơn. Cô ngửa đầu nhắm mắt cảm nhận thuốc ngấm một lúc rồi đưa cho tôi.

_Một điều không nghiện đâu.-Lại không đợi tôi trả lời, cô đã đưa đầu điều vào miệng tôi, hai đầu ngón tay chạm vào môi tôi. Màu khói nhạt của cần sa, màu mắt xanh thẳm của biển cả, chất giọng nhẹ tênh mơ màng,.. quẩn rữ đến kì lạ. Tôi lẳng lẳng lấy tay giữ lấy điều cần sa trên miệng và cũng rít vài hơi. Tôi dù sao cũng là con nghiện rồi, thêm cần sa nữa cũng chẳng sao. Lạy Chúa, quả là phê thật, ta không thể tìm được sự mê man kì ảo ấy từ thuốc lá hay rượu ngoài kia. Tôi đưa lại cần sa cho Selene khi cảm thấy mình đã hút đủ, chỉ còn lại gần một nửa điều. Selene dùng hết số còn lại. Tôi gói đầu lên bụng cô nằm lim dim cảm nhận thuốc mạnh mẽ ngấm vào làm cả thể xác và tinh thần tôi mụ đi. Selene sau khi đã dập điều thuốc bèn ôm tôi rất chặt.

_Ba em và Vic vẫn khỏe, rất khỏe...

Tôi ngáp dài khi nghe cô nói. Ba và Vic vẫn ổn, vậy là tốt. Sự tỉnh táo của tôi chỉ đủ sức giữ cho tôi nghe được đến đây, còn lại về sau tất cả đều nửa hư nửa thực.

_...còn mẹ em. Bà ấy vẫn khỏe. Mẹ em đang ở bệnh viện Esidarap và tôi đảm bảo bà đang được chăm sóc rất tốt, rất nhiệt tình...Tôi xin lỗi, Rose, xin lỗi em...

Sáng hôm sau khi tôi ngái ngủ ngồi dậy, tôi khẳng định đoạn của bố tôi và chị Vic là thật còn mẹ tôi thì tôi không chắc lắm. Và cái chuyện kì lạ là Selene xin lỗi hai lần trong cùng một buổi tối lại càng ảo nữa. Khi tôi bảo Selene hãy nhắc lại thì cô từ chối với lí do cô chỉ nói một lần, không lặp lại. Lí do thật chính đáng!

Sau này, đã có một thời gian dài tôi trách cô đã lừa dối mình cho đến một chiều thu vàng nọ, tôi ngồi ở công viên ngẫm lại những chuyện cũ, tôi mới chắc chắn rằng đoạn về mẹ tôi là thật và ở góc độ nào đó cô không lừa tôi. Dù rằng đúng là không có cái bệnh viện nào tên Esidarap nhưng đúng là có một nơi tên Paradise-thiên đường, hay như câu “Tôi xin lỗi”- “I’m sorry” của cô không phải là một lời xin lỗi mà hóa ra lại là một lời chia buồn: “Tôi rất tiếc”. Tôi bật cười vì phát hiện ra Selene đã lợi dụng trò chơi chữ để ẩn đi sự thật còn tôi thì đã quá ngây ngô để không nhận ra.

Lần ở Ý này tương đối lâu, kéo dài từ tháng 7 đến tháng 2 năm sau. Selene cũng đi suốt. Ivan rút kinh nghiệm từ cuốn tiểu thuyết trước nên thỉnh thoảng mang cho tôi những tờ báo cho tôi đọc đỡ buồn. Anh còn đánh cờ vua cùng tôi để giết thời gian. Có lần Ivan hỏi tôi “Ai dạy cô đánh cờ vua vậy?” - “Bố tôi” - tôi đáp. “Còn người dạy Selene chơi cờ là mối tình đầu của cô ấy. Cô ấy nói vậy. Chiêu tướng!” - Ivan đắc thắng nói.

Một hôm nọ, Ivan gõ cửa kêu tôi xuống gặp Eligio. Tôi dù cảm thấy ngờ ngợ nhưng vẫn xuống gặp anh ta. Lúc này Selene đâu có ở đây? Anh ta cần gặp tôi làm gì nhỉ? Chúng tôi đâu quen biết gì?

_Rose rất vui được gặp cô! Mời ngồi!-Eligio nở nụ cười thân thiện. “Họ có nụ cười giống nhau”-Tôi thăm so sánh.

_Uhm, chào anh!-Tôi ngồi xuống và nhìn quanh. Chỉ có tôi, Eligio và Ivan. Ngoài ra trong căn phòng này không có ai. Tôi bắt đầu cảm thấy kì lạ nhưng vì có Ivan ở đây nên tôi bớt sợ.

_Ok, Rose này. Cô vẫn khỏe chứ?-Eligio mở đầu câu chuyện một cách không tự nhiên. Tôi nhận thấy anh ta dường như đang lo lắng. Kể cũng lạ, người nên lo lắng là tôi mới đúng.

_Vâng, rất ổn.-Tôi dè dặt trả lời. Sống với Mafia tôi học được cách luôn phải cẩn thận với bất cứ ai.

_Rose cô đừng lo lắng quá.-Eligio dịu dàng nói-Tôi không hại cô đâu mà sợ.

_Có nhiều người cũng nói thế nhưng hầu hết đều không giữ lời.

_Ừm...được rồi. Thế Selene có đối xử tốt với cô không?

_Well, có thể nói là tương đối tốt nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời thì cô ấy cũng không làm tổn thương tôi.

_Tôi hiểu rồi. Và...cái gì vậy?-Eligio giơ tay vén tóc và kéo áo tôi ra một chút để lộ ra vết cắn đã bầm đi, kết quả của nhiều vết cắn cùng một chỗ. Trên ngực và có lẽ sau lưng tôi cũng có mấy vết tương tự thế này. Ngón tay anh vô tình chạm vào vết cắn khiến tôi rụt vai lại. Eligio vội thu tay lại.-Oh, tôi xin lỗi!-Mặt anh hơi đỏ vì có lẽ hiểu được chuyện đã xảy ra với tôi.

_Không sao.-Tôi kéo áo che vết bầm đó lại, cảm thấy mặt mình đang nóng lên.-Sao anh muốn gặp tôi?-Tôi nghi ngờ hỏi.

_À, chỉ là...-Eligio đẩy cho tôi một cây bút.-Chúc mừng sinh nhật!

_Sao cơ?-Tôi sững sờ nhìn Eligio rồi nhìn cây bút. Sao anh ta biết hôm nay là sinh nhật tôi? Đến tôi còn suýt quên hôm nay là sinh nhật mình. Eligio gật đầu với tôi và nói một cách ẩn ý:

_Hãy mở rộng trái tim để đón nhận điều kì diệu!

Sau đó thì anh ta đứng dậy nhanh chóng đi về để tôi ngồi một mình mân mê cây bút trên tay và hàng tá câu hỏi.. “Hãy mở rộng trái tim...”

Tôi lập tức chạy lên phòng và khóa cửa lại. Tay tôi run run tháo cây bút ra. Đúng như tôi nghĩ, bên trong là một mảnh giấy được cuộn tròn. Hít một hơi thật sâu, tôi từ từ gỡ nó ra và muốn khóc òa lên khi nhận ra đó là nét chữ của chị gái tôi:

“Chị Vic đây! Nghe này, cả nhà mình đang hợp tác với cảnh sát để đưa em về. Người đưa cho em lá thư này và một người nữa sẽ giúp em nên em sẽ không một mình đâu. Mạnh mẽ lên! Bọn chị sẽ đưa em về! Chị không biết em đã giao kết gì với Mafia nhưng nó không hoàn toàn đáng để em làm vậy. Quên phút nó đi! Nhà mình không cần đến sự trợ giúp của bọn Mafia để trụ vững và sẽ làm tất cả để đưa em về.

p/s: chúc mừng sinh nhật. Nhớ là em 19 rồi! Phải mạnh mẽ hơn!”

Tôi cảm thấy mình như được hồi sinh thêm lần nữa. Dù rất muốn đọc nó thêm vài lần nữa để tin chắc là mình không mơ hay đọc nhầm nhưng tôi phải xé nát nó ra ngay và cho vào bồn cầu xả nước nhằm không để Selene hay bất cứ ai phát hiện ra. Tôi mở chai rượu mạnh và làm vài hớp để giữ bình tĩnh. Trong phòng của chúng tôi luôn luôn có ít nhất một chai rượu để trên bàn, không phải lúc nào rượu cũng chỉ để uống đôi khi nó còn được dùng để...ờm... mà thôi quên đi! Hiện giờ tôi đang vui sướng đến kích động và tôi cần phải bình tĩnh trước mặt Selene. Cô ấy có trực giác rất nhạy, bất cứ sự thay đổi nhỏ nào cũng khiến cô ấy chú ý. Tôi muốn kế hoạch lần này phải thành công. Chẳng còn thỏa thuận hay giao ước gì hết! Tất cả đều biến sạch chỉ nhờ vài dòng chữ của Vic. Nhưng hình như tôi đã lo xa khi mà Selene đã không về vào ngày hôm đó. Cô đi tận 3 ngày, dư thời gian để tôi nghĩ cách chuẩn bị ứng phó. Chuối ngày giường chiếu khốn khổ với cô sắp kết thúc rồi, Selene!

Eligio, anh đã mang món quà sinh nhật tuyệt nhất mà tôi từng nhận!

37. Chap 20

5 ngày sau, Ivan lại đến gõ cửa phòng tôi. “Đi theo tôi” anh nói. Tôi lẳng lặng bước xuống cầu thang cùng anh. Đi ngang qua phòng khách thì chúng tôi dừng lại, là Eligio và Selene đang ngồi đối diện với nhau. Họ đang tranh luận gì đó. Tôi tuy không hiểu họ đang nói gì bởi tất cả đều bằng tiếng Ý nhưng có thể đoán được qua giọng điệu là họ đang rất giận dữ. Ivan kéo tôi vào góc tường khuất tầm mắt của họ, hay đúng hơn là của Selene. Tôi nghĩ anh chẳng cần làm cái chuyện vô ích đó làm gì bởi Selene đang ngồi quay lưng về phía chúng tôi.

Nhưng Eligio vẫn phát hiện ra tôi và bất ngờ chuyển sang tiếng Anh:

- Hôm nay em nói thẳng: em đến để đề nghị chị hãy thả Rose ra!

Nghe vậy tôi liền bước ra khỏi góc tường đến đứng giữa phòng khách, cách họ khoảng 3m, Ivan không kịp giữ tôi lại. Selene lập tức nhìn theo ánh nhìn của Eligio đến chỗ tôi đang đứng. Con người mở rộng kinh ngạc khi nhìn thấy tôi. Cô sững người và quay lại nói gì đó bằng tiếng Ý với Eligio, ngữ điệu rất gay gắt, thì đã bị anh cắt ngang:

_Selene, hãy nói tiếng Anh. Hãy nói tiếng Anh để Rose hiểu! Em biết những gì chị đã làm với Rose, Selene. Tại sao chị muốn giữ cô ấy? Rose không đóng góp gì cho tổ chức của chị. Em không thể nghĩ ra được cái ích lợi nào trong việc giam giữ Rose suốt mấy năm qua của chị. Chị hãy đưa ra một cái giá đi, Selene. Gia đình của Rose hứa sẽ trả bất kì giá nào chị đưa ra miễn là Rose được thả về an toàn!

_Chị đã bảo chúng ta sẽ không bàn chuyện này nữa!-Selene chuyển sang tiếng Anh nhưng ngữ điệu gay gắt hơn. Tôi nhếch mép cười, hóa ra đây là lí do vì sao cô ngày càng khó chịu mỗi khi Eligio đến?

_Đó là chị nói chứ không phải em!-Eligio đánh thếp nói.-Nếu chị không thích nhắc lại thì được thôi. Ngay tại đây, ba mặt một lời nói cho rõ, hãy nói lí do tại sao chị giữ Rose đến tận bây giờ? Nếu lí do hợp lí, em sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa và hứa sẽ để chị yên!

Cả phòng khách im phăng phắc sau câu nói của Eligio. Hai bàn tay của Selene nắm chặt lại. Cô lạnh lùng nhìn Eligio, tôi có cảm tưởng nếu anh không phải là em trai cô thì cô đã giết anh rồi. Sự im lặng chẳng kéo dài bao lâu vì nó cũng bị chính anh phá vỡ:

_Em biết những gì chị đã làm với Rose, Selene.-Eligio dịu giọng khẽ lắc đầu.-Đến em còn chẳng dám tin đó là sự thật. Selene...-Anh vươn tay chạm vào tay cô nắm lấy và bằng chất giọng buồn buồn, anh nói.-...chị vẫn luôn là đứa con mà mẹ yêu thương nhất. Ngày xưa mẹ luôn nói mẹ yêu hai đứa mình ngang nhau nhưng tận trong sâu thẳm em biết...-Anh đặt tay lên ngực trái.-...em vẫn cảm nhận được, rằng mẹ yêu chị hơn em. Đã trong một thời gian dài kể cả sau cái sự cố đó, em tự vấn mình đã làm gì mà mẹ vẫn không yêu em bằng chị. Cho đến một ngày tình cờ thấy mẹ cười rạng rỡ sánh bước cùng bố chị trên phố...Lúc đó em mới hiểu, hóa ra mẹ yêu chị hơn vì chị là con của người đàn ông mẹ yêu thương nhất...

Selene vẫn ngồi im lặng, để ý kĩ tôi thấy lông mi cô lấp lánh giọt nước.

_Selene...-Eligio tiếp tục...em cũng đã gặp mẹ trước khi mẹ mất. Mẹ nói với em rằng bà yêu thương chị nhất nhưng cũng thất vọng về chị nhiều nhất...

Lần này thì thấy rõ những lời nói thâm tình của Eligio làm Selene bị xúc động mạnh. Tôi và Ivan vẫn đứng yên lặng nghe, lòng tôi chùng xuống. Eligio buông tay chị mình ra, ngồi ngả người vào ghế, thở dài một cách bất lực:

_Tóm lại, Selene, để Rose đi, được chứ? Vì mẹ, vì em...

Nghe vậy, thoát cái, những cảm xúc hiềm hoi vừa mới hiện trên nét mặt cô bỗng bay sạch. Selene liền nở nụ cười tàn nhẫn. Cô rút ra một khẩu súng..:

_Em nói họ muốn Rose trở về an toàn phải không? Về nói với cái nhà đó, họ chỉ được chọn một trong hai: trở về hoặc an toàn.-...và chìa về phía tôi.

_Em không tin là chị dám, Selene!-Eligio cố nói cứng, ánh mắt anh không ngừng lia về phía tôi một cách lo sợ. Đôi chân tôi như hóa đá trước nòng súng Selene đang hướng về mình. Tim tôi đập nhanh vì sợ, vì hồi hộp, cảm giác giống như lúc tôi cố ngăn Selene không bắn lũ mèo con mới sinh. Tôi cũng như Eligio đều có một niềm tin mong manh là cô sẽ không bắn tôi, ít nhất không phải lúc này. Chỉ là một chiêu thức hù dọa...

“Đoàng!”. Tiếng súng nổ chát chúa phá vỡ niềm tin ngây thơ đấy. Tôi cảm nhận được viên đạn nóng bỏng găm sâu vào trong thịt. Tôi ngã xuống sàn. Eligio mặt tái mét chạy đến chỗ tôi, Ivan cũng đến. Tôi nhăn nhó ôm chặt lấy cẳng chân đầy máu của mình một cách đau đớn, răng cắn chặt ngăn không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Những giọt máu nhỏ xuống sàn loang lổ. Y như ngày trước, cái ngày mà Selene nổ súng vào lũ mèo con... Không biết ai đã mang hộp cứu thương tới nhưng Ivan, với một động tác đầy kinh nghiệm, lấy ra bông gạc nhanh chóng cầm máu cho tôi.

- Kevin, mang nó đến bệnh viện! - Selene vẫn lạnh lùng nói. - Eligio, chị hi vọng em đã rõ câu trả lời của chị. Về đi!

- Đồ điên, Selene! - Eligio giận dữ quát. - Thật quá đáng! Cái cách chị yêu Rose y hệt cái cách bố em yêu mẹ Clara của chúng ta ngày xưa! - “Yêu?” tôi ngẩng mặt nhìn Selene khi nghe anh nói vậy nhưng vì gương mặt cô khuất sau mái tóc vàng nên tôi không thấy được biểu tình trên gương mặt đó. Eligio nói một điều thật phi lí. Tôi gắng liên kết câu chuyện của Selene về ông bố dượng kiêm nạn nhân đầu tiên của cô và câu nói của Eligio nhưng không thấy sự liên hệ nào giữa chúng. Nhưng dù gì một kẻ đã bình thản đứng khoanh tay nhìn ta bị cưỡng hiếp, sẵn sàng lừa ta dùng ma túy hay dấm bẩn vào chân ta chỉ để cảnh cáo người khác, một kẻ như thế không thể nào yêu ta được, không thể...

_Cút!-Selene hét lên. Cô gần như mất bình tĩnh thêm lần nữa.-Bảo lũ...-Đến đây thì tôi không nghe rõ nữa bởi Kevin đã bế tôi ra khỏi đó và đầu óc tôi bắt đầu choáng vì mất máu.

Kevin lái xe thật nhanh đưa tôi đến bệnh viện gần đó để làm ca phẫu thuật nhanh là gấp viên đạn trong chân tôi ra và khâu lại vết thương. Ngay khi ca phẫu thuật kết thúc được một tiếng, Kevin lại bế tôi lên xe và nhanh chóng rời khỏi bệnh viện mặc cho bác sĩ can phải để tôi ở lại ít nhất 3 ngày.

Anh không đưa tôi về chỗ cũ, tôi hỏi vì sao thì anh chỉ trả lời: “Selene cũng sẽ ở đó”. Sau nửa ngày lái xe, Ivan dừng lại trước một ngôi nhà gỗ giữa rừng. Anh lay tôi dậy. Tôi đã ngủ suốt quãng đường đi. Xung quanh còn vài cái nhà gỗ nữa giống vậy nhưng cách nhau hơi xa. Vì là mùa đông nên lá cây đã rụng hết, chỉ còn cành trơ trọi khẳng khiu và yếu ớt hiện lên mập mờ trong ánh đèn pha của ô tô chiếu xuyên qua lớp sương mỏng.

_Chúng ta đang ở biên giới giữa Ý và Slovenia.-Kevin nói- Để tôi đưa cô vào nhà.

Kevin bế tôi vào thẳng phòng ngủ và nhẹ nhàng hết sức đặt tôi lên chiếc giường nệm tránh động đến vết thương.

_Cái này...-Anh đặt một bịch thuốc lên bàn-...là cho cô. Hướng dẫn sử dụng bác sĩ đã ghi đầy đủ. Tôi đã bắt lão báo sĩ phải viết bằng tiếng Anh cho cô đọc đấy. Nhớ uống đều đặn. Christ có thể lo mấy vết khâu ở chân cô, hẳn rất có kinh nghiệm. Nghỉ ngơi đi!-Kevin bước ra ngoài không ngoái lại nhìn tôi lấy một cái.

Mọi chuyện từ lúc chân tôi bị bắn cho đến lúc này diễn ra thật chóng vánh đến nỗi, tôi có cảm giác mình không bắt kịp được thời gian. Tôi quần chân quanh người, thời tiết lạnh khiến vết thương trở nên ê buốt. Selene...

Khoảng tiếng sau, khi còn đang lơ mơ chìm vào giấc ngủ thì tiếng đóng cửa khiến tôi tỉnh hẳn nhưng vẫn nằm yên giả vờ ngủ khi ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc tràn ngập trong phòng. Tôi gắng giữ mình không tung chăn nổi khùng lên lao vào đánh người đó một trận. Tôi vẫn chưa hồi phục, chưa phải lúc thích hợp để cãi nhau với Selene. Cảm nhận được bên nệm lún xuống và bàn tay lạnh vuốt tóc tôi, sau đó chân ở dưới chân tôi được giở lên và cứ giữ như vậy một lúc khiến không khí lạnh tràn vào làm tê buốt vết thương. Tôi đoán cô đang xem xét vết thương của tôi. Rồi một vật nhỏ mềm áp lên vết thương qua những lớp băng gạc, nhẹ nhưng tôi vẫn cảm nhận được là đôi môi cô đang áp lên đó. Nụ hôn khiến vết thương đau đớn hơn và lan cả nỗi đau ấy ngược lên tim tôi nhưng đồng thời lại truyền một cảm giác êm dịu nhẹ nhàng. Điều này làm tôi liên tưởng đến đoạn cuối của câu chuyện của Andersen tên “The Ice Maiden” đã ám ảnh suốt năm tôi 14 tuổi. Một nữ thần băng giá đã đặt một nụ hôn chết chóc lên chân của Rudy khi anh đang bơi trên hồ nhằm cố lấy lại cái thuyền của mình. Nụ hôn khiến Rudy lạnh cóng rồi anh ta bị nàng lồi xuống hồ cùng, và thế là nàng có được anh mãi mãi. “Chiếc hôn giá lạnh của cái chết đã phá hủy một cái vỏ ngoài phải bị diệt vong.”

note: “Về tay ta! Về tay ta! Người đã về tay ta!” Tiếng reo đắc thắng ấy vang lên quanh mình anh. “Khi người còn bé ta đã hôn người một cái vào môi. Hôm nay ta lại hôn một cái vào gót chân người. Người là của ta, hoàn toàn của ta”-The Ice Maiden-Andersen.

38. Chap 21

__Cô sắp khỏi rồi đây!-Christ vừa rút sợi chỉ ở chân tôi vừa an ủi. Tôi cắn chặt răng ngăn mình không rên lên vì đau. Tôi không thích tỏ ra yếu đuối đến thảm hại trước những con người này. Selene đang ngồi trên một cái ghế gỗ cách tôi không xa. Cứ mỗi lần Christ chăm sóc vết thương cho tôi là cô ngồi lại quan sát, khi Christ xong việc và ra ngoài thì cô cũng bước ra. Duy lần này là ngoại lệ khi cô vẫn ở lại kể cả khi Christ đã ra ngoài. Mấy ngày qua một mình tôi một phòng, không có Selene ngủ cùng như mọi khi và hình như chúng tôi vẫn chưa nói chuyện lại với nhau câu nào.

__Em ổn chứ?-Lần đầu Selene cất tiếng hỏi thăm kể từ khi cô bắn một phát vào chân tôi. Cô ngồi xuống mép giường cạnh tôi.

__Không.-Tôi co cái chân bị thương và ngó nghiêng nó một lúc. Có lẽ phải đợi mấy tuần nó mới lành hẳn. Tôi ngẩng đầu nhìn cô một cách bất mãn và tức tối.-Tại sao? Tôi biết cô có quyền làm vậy nhưng...-Đến đây tôi không biết phải diễn đạt ý thế nào.

Selene từ từ áp hai bàn tay lên má tôi, tôi quay mặt đi để tránh nhưng bị cô giữ lại.

__Đừng có chạm vào tôi!-Tôi gắt lên.

__Nếu tôi không làm thế thì người khác sẽ làm.-Cô tựa trán vào tôi, nói thầm như sợ bị ai nghe lén.-Tôi tin là họ không chỉ nhắm vào chân em thôi đâu.

__Ai?

__Rất nhiều người.

__Nhân tình của cô à?-Tôi giễu cợt dù vẫn cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống vì giọng nói đầy vẻ nghiêm trọng của Selene lúc này đang ngăm cảnh báo tôi điều gì đó.

__Không. Em phải cẩn thận, Rose. Chuyện này không đùa!

Tôi để cô giữ mình như vậy một lúc. Tôi chợt nhớ đến Eligio, cuộc nói chuyện nóng nảy và vô lí cũng như cơ hội thoát khỏi đây đã vụt mất. Cơn tức giận và nỗi thất vọng lại choán hết cả tâm trí, tôi đẩy mạnh cô ra và tát cô một cái:

__Tôi sẽ giết cô ngay khi có cơ hội!-Tôi nói rít qua kẽ răng. Đây là lần thứ hai tôi dám tát cô.

Selene nhìn tôi một lượt rồi rút ra một khẩu súng từ trong áo măng tô đen và lên đạn cho nó. Trong vài giây tôi nghĩ là cô sẽ bắn tôi thêm phát nữa nhưng không, cô quay báng súng về phía tôi, bình thản nói:

__Cơ hội của em đây.

Tôi trân trân nhìn khẩu súng, cổ họng nuốt khan.

__Cô đang trêu tôi đấy à?-Tôi cười khẩy.

Ngẩng mặt lên tôi lập tức bắt gặp ánh mắt xanh lạnh lẽo phảng phất nỗi buồn. Tôi hiểu là cô nói thật. Tay tôi hơi run khi nhận lấy khẩu súng từ cô. Nó rất nặng và cũng rất lạnh.

__Súng đầy đạn, đã được mở khóa và lên đạn. Tất cả những gì em cần làm là nhắm vào đây...-cô chỉ vào ngực trái...-...hoặc đây...-...và chỉ vào đầu mình.-...rồi bóp cò.

Tôi run run cầm khẩu súng nhắm vào đầu cô, ngón tay trở cứng đờ như hóa đá, cổ họng liên tục nuốt khan. Chỉ trong vài giây, sự cuồng nộ và thất vọng bằng cách nào đó đã chuyển hóa thành nỗi đau đớn mơ hồ đè nặng lên tim tôi và làm cả thân người ẽ ẩm. Mấy phút trôi qua, tôi cứ lăm lăm giữ khẩu súng nhắm vào đầu cô như thế. Cánh tay cầm súng nặng trĩu, mắt nhìn chằm chằm vào nòng súng để né đi cái nhìn của cô, không đau đớn, không sợ hãi,...hay tất cả những thứ đó đã được chuyển hết sang tôi rồi? Mặt tôi đã đầm nước mắt từ bao giờ.

__Cô đã cướp tôi ra khỏi gia đình tôi, ra khỏi cuộc sống tốt đẹp mà tôi đáng được hưởng.-Tôi nói trong ghen ngào, hình như tôi đang nói cho chính mình nghe hơn là cho Selene nghe.-Cô đã cưỡng hiếp tôi, ép tôi vào một mối quan hệ đồng tính đáng khinh, để cho Felix cưỡng hiếp tôi, lừa tôi dùng ma túy, bắn tôi,...Cô đã

hủy hoại cả cuộc đời tôi, rồi đây tôi sẽ thành thứ gì chứ? Rốt cuộc cô muốn gì hả Selene? Tôi đã làm gì để bị đối xử như thế chứ?-Tôi hét lên, bao uất ức dồn nén trong những năm qua được dịp bùng nổ. Tôi sẽ bắn cô nhưng trước đó tôi muốn nghe giải thích.

Selene lặng người đi một lúc, ánh mắt nhìn tôi thoáng sững sờ. Môi cô mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô chớp mắt một cái và ngạc nhiên thay, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Cô để nó chảy xuống cằm và rơi xuống, không gạt đi. Là lần đầu tôi thấy cô khóc. Tôi cắn môi dưới ngăn mình không nấc lên.

—Em không làm gì cả.-Cuối cùng cô cũng cất tiếng, giọng đã không còn bình thản, có một chút xót xa cay đắng.- Đúng, tất cả là tại tôi, chỉ tại tôi quá ích kỉ. Em xứng đáng với những điều tốt đẹp, còn tôi thì thật đáng chết....-cô ngưng lại một lát.- Bắn ngay bây giờ đi, Rose! Đừng chần chừ!

—Cô rất đáng chết, Selene!-Tôi nghiêng răng nói. Tôi cố gắng gọi lại những điều khủng khiếp mà cô đã làm với tôi để tăng thêm sự can đảm và liều lĩnh, để dập tan sự hoang mang đang dày vò tôi. Ngón trở miễn cưỡng chuẩn bị bóp cò nhưng cánh tay tê nhức lại dần dần hạ khẩu súng xuống. Cái sức mạnh bí ẩn ẩn cánh tay tôi nện xuống cùng một loại với thứ đang đè nặng lên tim tôi. Bất lực đặt khẩu súng xuống, tôi bật cười:

—Ngón tay tôi không muốn bóp cò.-Tôi gục đầu nói nhỏ, cốt chỉ inh nghe thấy. Tôi biết vậy là mình thua rồi. Lạy Chúa, sao lại khó đến thế? Không, tôi không thể giết cô như trong vô vàn tưởng tượng mà tôi đã nghĩ tới, rằng chỉ cần bóp cò và máu chảy là xong. Tưởng tượng thì nhẹ nhàng êm ái bởi trong tưởng tượng ta có thể gạt cảm xúc qua một bên thật dễ dàng. Nhưng thực tại thì khác, cảm xúc, dù muốn hay không, nó vẫn ngoan cố len lỏi sâu vào tận những ngõ ngách bí hiểm của trái tim và tâm hồn, không chế mọi cử động của ta. Làm trái ý nó, nó sẽ giết dần giết mòn ta bằng những nỗi đau vô hình. Tôi lắc đầu cười khổ. Thực tại mới đau đớn và treu người làm sao. Tôi nhớ đến chị Vic, một đại diện điển hình cho những người theo chủ nghĩa lí trí trước khi sa vào mối quan hệ lằng nhằng với Ben, từng nói điểm yếu lớn nhất của tôi chính là để cảm xúc điều khiển hành động (Vic và tôi có thể hiểu nôm na giống như hai chị em Elinor và Marianne trong “Lí trí và tình cảm” của Jane Austen). Nhìn khẩu súng lấp loáng màu bạc yên vị trên nệm, tôi có thể nhìn thấy trên đây dòng chữ khắc nhỏ “Glock 23”. Selene đặt tay lên bàn tay tôi trên khẩu súng và nắm lại. Cô kéo tôi về phía mình, dịu dàng hôn lên trán tôi:

—Còn trái tim tôi không muốn em đi...

Và rồi cô nâng cằm tôi lên, bắt tôi nhìn thẳng vào mắt cô, lần này thì chúng hiền dịu và ôn hòa làm tim tôi như trút gánh nặng, cái màu xanh vô tận của đại dương hòa tan tất cả. Tôi mấp máy môi định hỏi thì môi cô đã lần xuống môi tôi, ngăn tôi không nói thêm gì nữa, hai cánh tay ôm chặt tôi. Nụ hôn dài thảnh thoảng bị ngắt quãng bởi tiếng nấc của tôi tuy có lẫn chút vị mặn của nước mắt nhưng vẫn ngọt ngào.

Dần dà tôi hiểu: có lẽ việc tôi bóp cò súng giết cô cũng khó khăn ngang với việc cô để tôi đi. Đó có thể được gọi là tình yêu không?

39. Chap 22

Màu gì thuần khiết nhất?

Tôi dựa người vào cửa sổ ngắm tuyết rơi nhẹ nhàng bên ngoài qua lớp kính trong. Bây giờ đã là tháng 3 nhưng với tình hình này thì chắc mùa đông sẽ còn kéo dài nữa. Từ trên cao nhìn xuống tôi thấy những người đàn ông lực lưỡng đang dọn tuyết ở cửa ra vào và trên những cung đường đất rải sỏi ngằn nghèo để tiện cho việc đi lại, thỉnh thoảng tôi lại nghe vài tiếng chửi thề và ngày càng nhiều hơn khi tuyết lại rơi. Họ bực bội phải quay vào trong nhà khi nhận thấy tuyết rơi ngày càng nhiều và có lẽ sắp có một trận bão tuyết. Tuyết ngoài cái màu trắng tinh khôi nó đang mang ra thì tôi chẳng thấy nó đẹp chỗ nào. Tuyết rơi lên áo bạn, nó tan thành nước bởi hơi ấm của bạn và thấm vào trong, chạm vào da, lạnh tê tái. Tuyết ngáng cả đường đi, người ta phải hất nó sang bên lề chất thành đống và giờ chúng đã cao quá đầu người. Qua hôm nay chúng sẽ còn cao hơn nữa.

Nơi chúng tôi đang ở xưa kia là một khu resort theo tiêu chuẩn 4 sao. Khủng hoảng kinh tế làm ông chủ nơi này bị phá sản và buộc phải nhượng lại cho Mafia, cụ thể hơn là cho gia đình Silvester. Cảnh quan rất đẹp, rất hữu tình và rất nên thơ trong cả bốn mùa, ít nhất là qua ống kính máy ảnh. Nhưng Mafia không quan tâm lắm đến việc nó đẹp thế nào, họ chỉ quan tâm đến sự thuận lợi của nó trong công việc bởi nó nằm trong rừng và ở biên giới. Vì sự thuận lợi này nên nó tập hợp khá nhiều kẻ đang bị truy nã. Chúng tìm đến đây, tìm đến sự bảo hộ của gia đình Silvester, đổi lại chúng hứa sẽ trung thành và chăm chỉ làm việc. Ivan nói nửa đùa nửa thật rằng những kẻ đó còn đáng tin và trung thành hơn các chính trị gia. Tôi hỏi lỡ có cảnh sát trà trộn vào đây thì thế nào, Ivan chỉ nhún vai: “Chúng sẽ chẳng tìm thấy gì cả. Các bằng chứng chúng tìm được khi đem ra tòa, nhờ sự tài ba của các luật sư, sẽ trở nên vô nghĩa. Gia đình Silvester có cổ vấn giải nhất.”

Cách đây vài dặm là lò sản xuất vũ khí và bào chế ma túy, những món lợi nhuận khổng lồ. Khu resort này cũng nằm một phần trong kế hoạch rửa tiền cho gia đình Silvester, chủ nơi này đương nhiên là “bố già” Silvester còn người quản lý là em trai ông ta, tức chú của Selene (tên gì thì tôi không nhớ). Những ngày mùa đông khắc nghiệt ở biên giới không cho tôi cơ hội gặp ông ta. Selene làm cố vấn tạm thời cho ông trong thời gian còn lưu lại đây. Cô có một tổ chức của riêng mình nhưng vẫn là một phần của gia đình Silvester.

_Mùa đông năm nay thật khắc nghiệt, mùa xuân đến cũng trễ. Tuyết cứ rơi nhiều thế này thì phải nửa ngày nữa họ mới đến nơi.-Tôi quay người lại nhìn chủ nhân của giọng nói dù biết đó là ai, “họ” ở đây có lẽ là những tay buôn hàng kiêm khách hàng của Selene.-Của em.-Selene đưa cho tôi một tách cappuchino nóng hổi.

_Cám ơn.-Tôi nhận lấy. Hơi ấm và hương thơm dịu nhẹ của cappuchino rất dễ chịu. Selene kéo ghế ngồi cạnh. Tôi vẫn đứng dựa bên thành cửa sổ, mắt hết nhìn tuyết lại nhìn cô. Sau vụ “Glock 23” ấy tôi vẫn ngủ một mình. Thỉnh thoảng Selene có ghé qua để hỏi chân tôi thế nào rồi đi, ít khi lưu lại lâu. Một cái ôm cũng không có chứ đừng nói một nụ hôn hay những chuyện xa hơn thế.-Chị pha à?-Tôi thối nhe nhe cho bớt nóng và từ từ nhấp môi.

_Yeah...-Cô nâng cốc.-Những anh chàng vắt vả dọn tuyết ở ngoài kia xứng đáng một cốc thế này.

_Chắc họ cảm động lắm!-Tôi cười. Vừa lúc đó có ba chiếc xe tải ọ ọ ọ tiếp nhau đến đậu trước nhà. Ngay lập tức một đám người vây quanh dỡ những thùng hàng được đóng gói cẩn thận xuống. Vừa lúc một vài người đàn ông, có lẽ là người châu Á, bước xuống.-Cái gì vậy?-Tôi hỏi.

Selene hướng theo ánh mắt của tôi nhìn về phía chiếc xe tải. Cô mỉm cười hài lòng:

_Rất đúng hẹn. Xem ra tôi đánh giá họ hơi thấp. Chiếc xe đó chở hoa và lá khô của cây cần sa. Tất cả những gì ta cần làm là chế biến chúng thành ma túy để bán. Cần sa mua của bọn tội phạm gốc Việt là tốt nhất, nguồn cung dồi dào, giá thành lại rẻ. Mà chân em thế nào rồi?-Cô chuyển chủ đề.

_Em có thể đi lại bình thường.-Vết thương ở chân tôi đã để lại sẹo. Sau này có người gợi ý tôi đến bác sĩ thẩm mỹ để xóa đi cùng với những vết sẹo ở tay nhưng tôi từ chối.

_Tốt.-Selene gạt gù, đưa cốc cappuchino lên uống một ngụm.-Bố tôi rất thích uống cafe, cappuchino, espresso...những đồ uống liên quan đến hạt cà phê do tôi pha.

_Chị làm cappuchino rất ngon.-Tôi khen. Đừng nghĩ tôi khen lấy lòng, đây là sự thật. Ngoài việc rửa tiền hay buôn ma túy ra thì Selene cũng rất có tài trong pha chế thức uống.

Selene hơi mỉm cười khi nghe tôi khen. Tôi nghĩ là cô vui.

_Tất nhiên.-Cô nói.-Hồi trung học tôi làm việc ở một quán cafe mà. Tôi tiếp xúc với thế giới ngầm cũng ở quán cafe.

_Thế là họ dụ dỗ chị tham gia cùng à?

_Không, là tôi tìm đến họ. Chuyện phức tạp lắm.-Selene đứng dậy.-Tôi nay...ừm..

Thấy Selene ngập ngừng, mắt nhìn chăm chăm vào cốc cappuchino, những ngón tay bối rối miết thành cốc khiến tôi phải hỏi: “Sao?” thì cô mới tiếp tục:

_...ừm...tôi nay...tôi có thể ngủ với em được không?-Selene hoàn thành câu nói một cách khó khăn.

__Lần đầu mới nghe chị “xin phép”.-Tôi đùa, dù sự thật là vậy.-Nhưng mà hôm nay em có “tháng”.

__Chỉ là ngủ thôi.-Selene vội nói, tôi đã hiểu nhầm ý cô.-Ôm em và ngủ, vậy thôi. Tôi không có ý...-Cô bỏ lửng câu nói, dĩ nhiên khúc sau tôi thừa hiểu cô muốn nói gì. Sự bối rối hiếm thấy của cô lúc ấy làm tôi buồn cười.

__Chúng ta sẽ thế nào hả Selene? Mỗi quan hệ của chúng ta ấy?-Tôi băng quơ hỏi. Gió bên ngoài bắt đầu gào thét, những bông tuyết bay tán loạn. Chuyện “Glock 23” thật sự là một bước tiến lớn. Nhưng sau đó thì sao? “Bước tiến lớn” nhưng tiến đi đâu?

__Em thích thế nào?-Selene hỏi lại, cô ít khi nào hỏi ý kiến tôi. Đạo này có rất nhiều ngoại lệ.

Tôi bậm môi suy nghĩ một lát, nửa muốn chấm dứt, nửa muốn tiếp tục. Tôi lúc đó không lí giải được cái suy nghĩ “nửa muốn tiếp tục” kia, phải mãi nhiều năm sau này, khi đã trải đời hơn tôi mới hiểu nhưng vẫn không lí giải được. Những suy nghĩ bồng bềnh lăng lẳng trong một mớ cảm xúc hỗn loạn.

__Tất cả những gì em muốn là được quay về với cuộc sống trước kia, cuộc sống không có Selene...-Tôi đáp, giọng man mác buồn.

__Tôi cũng muốn thế.-Selene nói.-Cô nhìn mông lung về phía ngoài kia một lúc, nơi bão tuyết đang bắt đầu hoành hành. Cô lại gần tôi, đặt chiếc cốc của mình lên bệ cửa rồi nhẹ nhàng làm tương tự với cái cốc của tôi. Selene đặt hai tay lên vai tôi. Tôi né đi ánh nhìn của cô.-Nếu được làm lại từ đầu...không...giả như ta gặp nhau sớm hơn...không...cũng không ổn.-Cô thở mạnh.-Chết tiệt, tôi không biết nữa.-Cô lắc đầu khiến những lọn tóc vàng rung rinh theo.

__Chị chẳng biết gì cả, Selene. Chúng ta cũng chẳng biết gì hết.-Tôi thì thầm. Đôi mắt xanh mở to ngạc nhiên. Tôi ôm lấy cô, tựa cằm lên vai.-Tôi nay chị có thể ngủ ở đây.

Selene cũng ôm lại tôi một lúc rồi đẩy nhẹ tôi ra. Cô giữ gương mặt tôi trong đôi bàn tay cô. Mặt tôi đỏ lên vì Selene cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

__Môi em khô nứt hết rồi.-Selene nói, ngón tay cái miết lấy môi tôi.

__Nơi này quá lạnh...-Tôi trả lời.-...và em không có thứ để dưỡng môi.

Selene nghe tôi nói bèn cho tay vào trong túi quần lấy ra một cái lọ nhỏ. Tôi tò mò nhìn theo. Cô vặn mở nắp và lấy ra một ít trên hai đầu ngón tay mình, một thứ dung dịch màu xanh trong, nó là...

__Dầu olive...-Selene nói khi bôi nó lên đôi môi đang khô nứt của tôi. Ngón tay cô chạm môi tôi... Tôi hơi hé môi. Khi cô thoa xuống môi dưới bỗng lười tôi khẽ chạm vào ngón tay cô khiến cô ngưng lại. Hành động nghe rất sexy đúng không nhưng tôi thề là tôi không có chủ ý làm thế! Mặt tôi nóng bừng lên và chắc chắn là còn đỏ hơn khi nãy. Ngước mắt lên tôi thấy Selene thở mạnh một cái và cổ họng nuốt nước khan, môi cô mím lại.-...từ nước Ý.-Cô gượng mỉm cười hoàn thành nốt câu nói khi rút ngón tay về cũng là lúc cô đã bôi xong cho tôi. Tôi bậm môi lại để dầu olive tản đều trên môi. Tôi biết cô đang phải kiềm chế.- Cầm lấy, Rose. Em không muốn môi mình bị nứt ra đến chảy máu đâu.

__Cám ơn.-Tôi nhận lấy. Selene hôn nhẹ lên má tôi: “Hẹn em tối nay!”-Cô nói rồi cầm hai cái cốc ra ngoài.

Không chỉ đêm đó mà những đêm tiếp theo ở resort Selene và tôi cũng chỉ ngủ cạnh nhau như thế, ngủ theo đúng nghĩa đen. Chỉ duy có lần chúng tôi cùng ngâm mình trong bồn tắm nước nóng. Tôi ngồi yên trong lòng Selene, quay lưng về phía cô. Mái tóc búi cao để lộ cổ và bờ vai cho những nụ hôn của Selene rải rác lên đó. Bàn tay cô hết chạm vào vết sẹo ở cổ tay lại đến vết sẹo ở chân tôi. Nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở những động chạm đó. Tôi tự hỏi cô nghĩ gì về chúng, những vết sẹo đó, tất cả đều do cô mà ra.

Màu gì thuần khiết nhất?

Màu trắng ư? Tôi không nghĩ vậy.

Màu thuần khiết nhất là màu xanh. Màu xanh thẳm của đại dương. Màu xanh lơ của bầu trời. Màu xanh của vô vàn cái trống rỗng hợp lại, của hàng triệu cái trong suốt tạo nên. Màu xanh của vô tận. Màu xanh không điểm dừng. Màu xanh đôi mắt của hai người tôi yêu thương... Đó là quan điểm của tôi. Tôi yêu họ quá rồi.

~*~*~*

~au's note:

_về việc “mua ma túy của bọn tội phạm gốc Việt là tốt nhất”, ít ra đó là điều tó đã đọc trên báo, các bạn có thể tham khảo ở đây : [antg.cand.com /News/PrintView.aspx?ID=81179](http://antg.cand.com/News/PrintView.aspx?ID=81179)

_“Màu xanh là màu thuần khiết nhất”-cái này là tó đọc một cuốn sách thư viện của trường, tó có tìm lại nhưng mà hỏng thấy. Theo cuốn sách đó thì: vì màu xanh là sự tập hợp một số lượng lớn của những thứ trống rỗng và trong suốt lại, vd như: nước ko có màu nhưng mà hồ nước thì có màu xanh. Nghe khá hay đấy nhỉ

40. Chap 23

Chúng tôi lên đường khi tuyết đã tan gần hết, đi dọc theo biên giới để đến Thụy Sĩ và ở đó gần một năm. Nếu được chọn nơi để ở thì nhất định tôi sẽ chọn Thụy Sĩ! Chắc tôi không cần giải thích dài dòng bạn dư sức hiểu vì sao. Một đất nước tuyết vời như vậy ai mà không muốn ở. Tuy nhiên về sau tôi lại không chọn nơi này để định cư cũng như đến bất cứ quốc gia nào mà tôi và Selene đã đặt chân lên. Nó gọi lại quá nhiều thứ hệ không dễ chịu. Lúc ấy tôi mới hiểu được phần nào nỗi đau mà Zoraida tự tạo nên và cũng tự mình chịu lấy khi nhìn thấy Vira.

Lần này thì chúng tôi ở thành phố, trong một khu chung cư. Selene đã thuê hết toàn bộ tầng 4 của tòa nhà mới xây gồm 8 phòng, mỗi phòng rộng khoảng hơn 100 mét vuông.

_Chúng ta sẽ ở đây lâu.-Selene thả mình xuống sofa.- Có hai phòng ngủ, phòng bên này có phòng tắm bên trong, phòng bên kia thì không. Em chọn đi.

_Vì chị là chủ nên em sẽ chọn phòng bên kia.-Tôi đáp, bước chân tới gần cửa sổ nhìn ngắm quanh cảnh bị bó hẹp bởi các tòa nhà cao tầng khác. Lần đầu tiên ở với Selene mà tôi có phòng riêng.

_Ok, có những quy tắc em phải tuân theo nếu không muốn chết sớm: không được ra khỏi căn hộ này, hạn chế đứng gần cửa sổ. Nếu ở trong căn hộ một mình thì ngoài tôi, Kevin và Ivan ra không được mở cửa cho bất cứ ai kể cả khi hắn là người của tôi.

Tôi gật đầu đồng ý mà không hỏi tại sao, vẫn tiếp tục chống tay lên bệ cửa sổ rồi nói bằng giọng hờ hững giễu cợt:

_Em sẽ thi hành luật của chị vào ngày mai, quý cô Stanford!

Mùa xuân ở Thụy Sĩ rất dễ chịu. Tôi rất thích.

Tối đó, Selene gõ cửa phòng tôi. Tôi tắt TV ra mở cho cô. Selene tự đóng lại khi bước vào. Cô đứng trước mặt tôi còn tôi thì cứ cúi gầm mặt, không muốn ngẩng đầu lên nhìn cô để rồi lại bị màu mắt xanh thao túng tâm can. Selene nâng cằm tôi lên, cô không thích người khác né tránh ánh mắt của mình, nhất là tôi. Tôi bắt đầu nhìn vào mắt cô và nhận ra chúng không giấu được, hoặc không thêm giấu, sự ảm áp và say đắm. “Rose.”-cô thì thầm. Ngay lập tức Selene hôn môi tôi, ban đầu từ từ chậm rãi, càng về sau càng mạnh bạo đến nỗi tôi suýt bị cô làm cho ngạt thở. Khi đỡ tôi xuống giường, cô đặt tay lên bụng tôi dưới lớp áo: “Ta có thể...”- Tôi gật đầu trả lời một cách cay đắng: “Em là của chị. Chị muốn làm gì chả được.”

Selene không nói gì, thay vào đó hôn lên vùng bụng tôi rồi ngược lên cổ, lên mặt. Dù gắng tỏ ra dịu dàng, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự ham muốn của Selene đang dần lộ rõ qua những động tác mỗi lúc một nhanh hơn và mạnh hơn. Đam mê bùng cháy. Tôi không có ý định ngăn cản bởi tôi cũng nhớ cơ thể này, nồng nàn và nóng bỏng.

_Ừm, Selene...ah...ah...-Tôi nằm sấp, úp mặt vào gối để những tiếng rên chìm vào trong họng và trong gối, thứ đang bị tôi siết chặt lại tưởng chừng sắp rách tới nơi và cũng đang thấm lấy nước mắt tôi. Tôi vẫn hay bị chảy nước mắt trong lúc làm tình. Selene từng nói cô rất thích điều này vì nó khiến tôi quyến rũ hơn và

khiến cô muốn sở hữu tôi hơn (tôi lại nghĩ cô ấy muốn “hành” tôi hơn). Hai đầu gối quì xuống giường, hông tôi nâng lên, một bàn tay của Selene vuốt ve hông tôi, những ngón tay ở bàn tay còn lại ra vào tự do mang đến luồng khoái cảm quen thuộc chảy âm ỉ từ hạ bộ lan ra khắp người. Cô hôn nhấp lên eo lưng tôi. Tôi cứ vô thức rên rỉ khi khoái cảm đến ngày càng dồn dập. Cuối cùng tất cả vỡ òa, vừa đau vừa thích.

Sau khi tôi chạm đỉnh, một dòng nước nóng trong tôi chảy xuống đùi và cũng là lúc cái gối ướt đẫm nước mắt, Selene vẫn để mấy ngón tay bên trong tôi. Tôi tiếp tục nằm sấp, cơ thể xụi lơ, bất lực. Cổ họng bỏng rát vì la hét quá nhiều. Trong khi tôi đầu óc còn lâng lâng đầu đó trên kia, Selene lật người tôi nằm ngửa, những ngón tay vẫn yên vị bên trong. Dưới ánh đèn ngủ, tôi có thể thấy gương mặt cô lộ rõ sự hài lòng thỏa mãn.

_Rút tay ra, Selene. Lần thứ ba rồi, chị sẽ giết em mất!-Tôi thều thào van xin khi cô đang ngậm lấy đầu ngực tôi và khiến chúng cương cứng lên trong miệng cô, những ngón tay cứng đầu lại ngo ngoáy.-Làm ơn...-Tôi rên rỉ cầu xin, tôi không chịu được thêm lần nữa.

_Tôi không bao giờ giết người trên giường.-Selene âu yếm tôi thêm lúc nữa mới chịu buông tôi ra và nằm sang bên cạnh. Tôi thở phào khi cô tha cho tôi. Cô ấy không bao giờ giết người trên giường nhưng đã làm tôi ngất mấy lần trên đó!

~*~*~*

Có một buổi tối ở phòng khách, chúng tôi đang xem bản tin BBC. Hôm nay họ nói về những băng đảng tội phạm đang gây khiếp sợ cho dân chúng cũng như sự lúng túng trong cách giải quyết của chính quyền khiến tình hình đang có chiều hướng xấu đi. Họ nhắc lại vụ tàn sát Duisburg (ở Đức) khiến 6 thanh niên Ý thiệt mạng trong đêm 15/8/2007; hay tòa án Reggio ở Calabria của Ý bị băng đảng Mafia Ndrangheta khủng bố từ hồi đầu năm đang khiến chính phủ nước này hết sức hoang mang trước sự lộng hành và táo toan của chúng. Điều khiến tôi chú ý là sự thỏa hiệp giữa chính quyền Ý với Mafia: “Chính quyền khi bắt tay với mafia là nhằm ngăn chặn những vụ tấn công của bọn tội phạm nhắm vào quan chức chính phủ. Đổi lại, nhà cầm quyền khoan hồng hơn đối với các tên tội phạm đang bóc lột trong nhà đá, đồng thời kết án nhẹ hơn. Chính phủ đang cố hết sức để bẻ gãy “liên minh ma quỷ” giữa Mafia và các chính khách nước này”. Hôm nay nước Ý bị nói hơi nhiều.

_Gia đình chị có liên quan không? Cái vụ khủng bố vào tòa án ấy?-Tôi hỏi, cũng là lúc biên tập viên nhận xét: “Chính phủ Ý đang bất lực trước Mafia”.

_Không.-Cô lắc đầu.-Chúng tôi không bao giờ hành động ngu ngốc như thế. Mafia là thế giới ngầm, danh tiếng tốt nhất cũng nên “ngầm” theo, không cần đánh động cho cả nước Ý, và có lẽ là cả thế giới, biết như vậy.-...trầm ngâm một lúc cô nói tiếp.- Hơn nữa chúng tôi không ưa gì bọn Ndrangheta.

“Nhà Silvester không chỉ là những tên tội phạm khét tiếng, đôi khi họ lại là những anh hùng, những tay Mafia quý tộc.”-Lời của Ivan.

Sau đó, BBC nhắc đến quyền của LGBT, về những đám cưới đồng tính tại một số bang ở Mỹ. LGBT từng là chủ đề khiến cả nhà tôi tranh cãi kịch liệt tới mức chúng tôi phải cam kết không nhắc đến nữa nếu không muốn tan cửa nát nhà. Tôi và bố một phe, phản đối. Mẹ và chị Vic một phe, ủng hộ.

_Bệnh hoạn.-Là từ vọt ra khỏi miệng tôi khi nhìn thấy hai người đàn ông trên bản tin đang hạnh phúc nắm tay nhau. Ngay lập tức tôi nhận ra Selene đang nhìn mình, một cách có lẽ là sững sốt hay thất vọng giống như ánh mắt của bố mẹ tôi khi thấy nhà cửa tan hoang sau một party do chính tôi và Vic tổ chức nhân lúc họ đi vắng.-Sao chứ?-Tôi nói, ánh nhìn của Selene làm tôi chột dạ.

Selene với tay lấy cái điều khiển tắt TV đi. Cả phòng khách im lặng. Tôi nhướn mày hàm ý hỏi cô đang làm gì vậy. Sau khi suy nghĩ một lúc, Selene mới nói, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị:

_Cái gì bệnh hoạn cơ?

_Họ, gay...

_Và?

_Chỉ một lũ bệnh hoạn mới gay!-Tôi làm một tràng, và chợt cảm giác không khí chung quanh thật ngột ngạt.

_Chúng ta có phải bệnh hoạn?-Cô hỏi, mắt vẫn chăm chăm nhìn tôi. Tôi biết ngay là cô sẽ lái đến chuyện đó.

_Không, tôi không gay và cô cũng vậy. Chúng ta chỉ đơn thuần là...ừm...trò chơi, giống như là quan hệ tập thể vậy.-Tôi hươ tay giải thích. Chuyện này rất khó nói bởi tôi không biết giải thích thế nào.

_Rose, chúng ta không phải là cái loại đó!-Selene bắt ngờ gắt lên. Tôi cảm thấy hơi sợ khi thấy Selene tức giận.

_Thế chúng ta là cái quái gì?-Tôi cũng to tiếng đáp trả. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi nhắc lại chuyện này. Selene im lặng.

_Thôi được rồi, chuyện chúng ta sẽ nói lúc khác. Tôi... tôi vẫn còn bối rối.-Selene đầu hàng.-Nhưng LGBT thì phải nói ngay bây giờ. Không phải vì nó liên quan tới chúng ta mà là vì em.

_Tôi không gay!-Tôi khó chịu nói, như phần lớn những người “thẳng” phản ứng khi bị nói là “gay”, thậm chí ở cùng với Selene mấy năm trời nhưng tôi vẫn không khỏi kì thị đồng tính.-Đâu phải tôi đang chân để cô fuck tôi mà tôi là gay!

_Thì cũng đâu phải yêu một người cùng giới là bệnh hoạn!-Selene thở mạnh, cô lại ngồi gần tôi, giọng đã dịu đi.-Nói tôi nghe, tình yêu có đáng khinh?

_Không...-Tôi lưỡng lự nói sau khi suy nghĩ một lát.

_Đồng tính hay dị tính suy cho cùng vẫn là tình yêu.-Cô chậm rãi nói.- Như em đã nói, tình yêu thì không đáng khinh.

_Nhưng...nhưng mà...-Tôi lắp bắp nói, cảm thấy lưỡi mình cứng đờ, không biết đáp lại thế nào, tự mình ình vào trống! Dù lúc đó tôi vẫn không phục nhưng không nghĩ ra được lí do tốt hơn để phản biện nên tốt nhất là im lặng.

Selene thở dài. Cô đưa tay vuốt tóc tôi:

_Em có thể không ưa họ hay thậm chí ghét họ cũng được. Tôi biết không dễ dàng gì để thông cảm với những người khác biệt. Nhưng em hãy chấp nhận và tôn trọng họ như một phần của thế giới này. Một Mafia như tôi còn có thể nhân đạo với họ thì chẳng lẽ một người tốt như em lại không?

Thật là dẻo miệng!

Tôi bậm môi suy nghĩ những lời cô nói. Lẽ dĩ nhiên sau đó tôi vẫn còn kì thị và phải nhiều năm sau, khi đã chín chắn hơn và tiếp xúc với nhiều người thuộc giới LGBT hơn thì tôi mới không còn kì thị nữa và lúc đó tôi mới chấp nhận là mình yêu cô. Thay đổi suy nghĩ của một người không chỉ vài câu nói lí lẽ là xong. Bàn tay của Selene vuốt xuống má tôi, xoay đầu tôi sang một bên để cô có thể nhìn tôi. Selene đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ nhưng mê đắm, mà có lúc nào nụ hôn của cô không mê đắm. Tách ra một chút cô hỏi:

_Em đã hôn bao nhiêu đàn ông?-Thi thoảng những chuyển động của môi cô khi nói cổ tình chạm môi tôi.

_Năm...-Tôi đáp, vẫn còn lảng lảng bởi nụ hôn của cô, nếu tính cả Felix và Alexis thì đúng là năm. Selene nhân lúc tôi hé miệng bèn đưa lưỡi cô chạm vào lưỡi tôi rồi lại rút ra.

_Hôn họ thích hơn hay hôn tôi thích hơn?

_Họ...

Nghe vậy, Selene bật cười rồi lại tiếp tục hôn tôi.

Chắc là cô biết tôi nói dối.

Tôi cảm nhận được mối quan hệ của chúng tôi cũng bắt đầu sâu sắc hơn nhưng chắc chắn sẽ chẳng đi đến đâu cả.

~*~*~*

~Au's note:

Vụ khủng bố Calabria xảy ra đêm mùng 2 rạng mùng 3/1 khi tòa án Reggio ở Calabria đã bị tấn công bằng bom. Mặc dù vụ tấn công này không gây ra bất kỳ thiệt hại nào về người, nhưng cũng khiến Chính quyền Italia hết sức hoang mang: vụ tấn công đã nhằm vào một cơ quan quan trọng nhất ở Italia. Vấn đề càng trở nên nhạy cảm hơn khi vụ tấn công này lại được thực hiện bởi một nhóm mafia nguy hiểm nhất ở châu Âu, đó là nhóm Ndrangheta ở vùng Calabria. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử tội phạm của mình, Ndrangheta đã tấn công trực tiếp vào các trụ sở ngành tư pháp Italia. Năm 2009, gần 50 tên tội phạm của băng Ndrangheta, trong đó có 11 tên nằm trong danh sách 30 tên tội phạm nguy hiểm nhất ở Italia, đã bị bắt cùng với lượng tài sản trị giá khoảng 800 triệu euro. Điều này không hề làm cho những tay trùm mafia phải bận tâm.

Còn liên minh ma quỷ giữa chính quyền và mafia ở Ý dĩ nhiên có thật và họ sắp phải mở một phiên tòa được cho là "vụ xét xử trên đặc biệt quan trọng đối với tương lai của nước Ý, vì nó có thể phá vỡ truyền thống thành lập các "thỏa thuận đen tối" giữa mafia với giới chính khách, được bắt đầu từ thế kỷ thứ 19". Dự kiến, sẽ có gần 200 nhân chứng tham gia đối chất trước tòa, bao gồm Tổng thống Giorgio Napolitano, phiên tòa có thể kéo dài đến vài năm sau. Kết quả thế nào thì ta phải chờ thôi

41. Chap 24

Một buổi sáng cô nói tôi hãy dọn đồ, ta sẽ rời Thụy Sĩ đi Provence, Pháp. Như mọi lần, tôi lẳng lặng làm theo lời cô, không thắc mắc. Một năm yên bình của Thụy Sĩ trôi qua, tôi đã 20 và chúng tôi vẫn tránh không nói về mối quan hệ của mình. Không hiểu sao lần đó tôi cảm thấy chuyến đi Pháp này sẽ có gì rất đặc biệt khi mà lên máy bay, chỉ có tôi và cô đi. Ivan, Kevin và những đàn em khác của cô tôi không thấy, ngay cả lúc chúng tôi rời khỏi tòa nhà cũng không có ai ra tiễn. Tôi hỏi mọi người đã đi đâu hết thì Selene không trả lời ngoài một cái siết tay.

Đúng là chuyến đi Provence ấy rất đặc biệt.

Selene thuê một căn biệt thự nhỏ ở bên bờ biển Địa Trung Hải và chỉ có hai chúng tôi ở. Tôi đã rất ngạc nhiên và hỏi cô không sợ bị giết sao khi chung quanh không có lấy một vệ sĩ. "Chúng ta chắc chắn sẽ không bị giết. Có 2 tháng thôi." cô nói. Tôi không hiểu lắm nhưng vẫn tin cô, Selene hiếm khi tính toán sai chuyện gì, bao gồm cả tôi.

Như đã nói chuyến đi Pháp này rất đặc biệt. Tôi không còn bị giới hạn chỉ được phép đi quanh khu biệt thự mà có thể đi bất cứ chỗ nào tôi muốn mà không cần cô đi cùng nhưng phải về trước buổi tối vì đường phố Pháp ban đêm không an toàn. "Không sợ em trốn sao?"-Tôi hỏi, hơi ngạc nhiên vì sự nói lỏng này. "Thử trốn đi rồi em sẽ hối hận."-Selene vừa hí hoáy viết cái gì đó vừa đáp.

Suốt 2 tháng ở Provence ấy tôi đã không nhân nhiều cơ hội tuyệt vời để trốn hay báo cảnh sát. Tôi vẫn cứ ngoan ngoãn ở bên cô như trước kia bởi có một dự cảm là có thể sẽ không còn dịp thế này cho chúng tôi và có lẽ cũng bởi sự kì lạ của Selene nữa. Hàng xóm hơi tò mò về chúng tôi, hai cô gái ngoại quốc bí ẩn thuê một cái biệt thự ở trong thời gian ngắn và hầu như không giao du với ai. Selene bảo tôi bất quá có thể trả lời vài câu cho họ vừa lòng nhưng hãy từ chối khi họ bắt đầu hỏi chi tiết hơn.

Dẫu sao thì chúng tôi đã có một thời gian tuyệt vời cùng nhau. Selene đã đưa tôi đi thăm thú hết tỉnh Provence, thưởng thức các đặc sản nơi này và cả những thú vui... Nói tóm gọn tôi đã là khách du lịch đúng nghĩa chứ không phải là những kẻ qua đường dừng dừng như 4 năm qua. Về sau có nhiều lúc nhắm mắt lại tôi vẫn có thể tưởng tượng rõ ràng từng viên gạch lát lề đường, từng gốc cây bên hè phố, mùi oải hương thoang thoảng đâu đây trong cái nắng dịu nhẹ...Provence vẫn hiện ra một cách rõ ràng và sống động gần như một nỗi ám ảnh đẹp nao lòng làm con tim nặng trĩu. Mở mắt ra tất cả lại biến mất, cảnh đẹp chẳng còn, mùi hương đã mất, chỉ còn trái tim nặng nề đập nhanh trong lồng ngực và nước mắt ứa hàng mi.

Có một đêm tôi nghe tiếng đàn guitar phát ra từ phòng của chúng tôi và lấy làm ngạc nhiên vì Selene biết chơi loại nhạc cụ này.

_Guitar mới mua?-Tôi hỏi khi ngồi lên giường với cô, nhìn guitar cô ôm trong lòng.

_Yep, do re mi pha son la si.-Nhịp theo từng nốt cô hát là một tiếng đàn cũng ở nốt đó.

_Chị hát được bài gì?

Selene mỉm cười, cô trả lời bằng cách gảy đàn theo một giai điệu rất quen thuộc nhưng tôi vẫn không thể nhớ nổi cho đến khi cô bắt đầu hát, hơi khàn nhưng vẫn có nét cuốn hút riêng. Bài hát đó rất nổi tiếng, hầu như ai cũng từng nghe qua. Khi hát tới đoạn:

“Maybe there’s a God above

And all I ever learned from love

was how to shoot at someone who outdrew you

Its not a cry you can hear at night

Its not somebody who’s seen the light

Its a cold and its a broken hallelujah”

tôi nhận thấy Selene nhìn mình với một nỗi đau đớn vụt qua. Đó cũng là phần lời bài hát tôi nhớ nhất:

“And all I ever learned from love

was how to shoot at someone who outdrew you”

(Những gì ta học được ở tình yêu

Là hãy làm tổn thương người..

...trước khi người làm thương tổn ta”)

_Tôi chỉ biết đánh mỗi bài này.-Selene nói khi kết thúc bài hát.

_Ai đã dạy chị chơi guitar?-Tôi hỏi khi đưa tay nghịch gảy thử vài dây đàn, chúng kêu tính tang nghe rất vui tai

_Mối tình đầu của tôi...

_Đó cũng là gã dạy chị chơi cờ vua à?-Tôi hơi ngạc nhiên.

Cô gật đầu:

_Ivan nói đúng không? Tôi có nghe anh ta nói em chơi cờ tệ hơn tôi.

_Anh ta là cao thủ thì có.-Tôi nhăn mũi đáp, tự hỏi không biết liệu Ivan có phải là kiện tướng cờ vua trá hình?- Mà anh ta là ai? Mối tình đầu của chị ấy?

Selene im lặng một lúc, có lẽ đang suy nghĩ xem có nên nói hay không nhưng cuối cùng thì cô vẫn quyết định không nói.

_Không nói cũng được.-Tôi nói.-Anh ta cũng là “lần đầu tiên” của chị luôn đúng không? -Tôi ngắc đầu bất gặp nụ cười mỉm đầy ý vị của cô, tức là tôi đã nói đúng.-Sao hai người chia tay?-Tôi tò mò, đêm còn dài.

Hít một hơi sâu, Selene trả lời không chút ngập ngừng:

_Anh ta đã có vợ.

_Thế thì khốn thật!

_Ừm, anh ta là một thằng khốn nạn còn tôi là một con ngu khi biết vậy vẫn cứ lao đầu vào.

_Cũng đúng.- “Kể cũng ngu thật!”-tôi thầm nghĩ.

_Nhưng yêu mà, biết làm sao được. Chỉ khi bị anh ta đá đi như một thứ đồ chơi thì tôi mới tỉnh ra.-Selene cười buồn. -Cuối cùng sau này tôi đã trả thù anh ta nhưng kết quả...-Cô lắc đầu.-...nó còn tệ hơn. Anh ta đau khổ, tôi cũng không vui vẻ gì hơn.

_Sao thế? Hồi hận vì đã trả thù à?-Tôi đùa.

_Tôi chẳng bao giờ hối hận, chuyện trả thù lại càng không. Chỉ là nó đã dẫn đến một chuyện không ngờ, hoàn toàn ngoài ý muốn của tôi.-Vừa nói Selene vừa tiến sát lại gần tôi.

_Đó là gì?-Tôi cảnh giác khi một bàn tay cô đặt lên đùi tôi và đang dần vuốt ngược lên. Gương mặt cô khẽ sát gương mặt tôi, miệng phả một làn hơi nhẹ. Cả người tôi run lên, nhịp thở rối loạn. Tôi rất dễ bị cô kích thích.

_Chuyện đó cũng lâu rồi, giờ không quan trọng nữa...-Một nụ hôn say đắm khởi đầu ột đêm nóng bỏng.

p/s: chuẩn bị cho drama nào!!!!!!!!!!

42. Chap 25

Buổi tối cuối cùng ở Provence.

Đồng hồ chỉ 9 giờ rưỡi. Sau khi sấy khô tóc, tôi bước xuống phòng khách theo lời hẹn của Selene khi cô gõ cửa phòng tắm mấy phút trước. Phòng khách sáng trưng. Selene đang ngồi một mình ở sofa. Cô nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ nằm lộn xộn trên bàn. Tôi lưỡng lự đứng ở cầu thang. Đạo này có gì đó bất thường kể từ khi đặt chân lên Provence. Tối qua Selene đề nghị chỉ ôm nhau ngủ thay vì như những đêm trước chìm đắm trong những cuộc giao hoan không biết trời trăng gì, chúng cuồng nhiệt một cách tuyệt vọng. Sáng nay dậy tôi thấy gối của cô ướt một mảng, không thể nào là mồ hôi bởi tối qua trời se se lạnh và cô không bị ốm. Dù rằng cả ngày hôm nay chúng tôi đã rất vui vẻ nhưng rõ ràng Selene đang có tâm sự gì đó. Kinh nghiệm của tôi dừng hỏi thẳng Selene, nếu có hỏi chưa chắc Selene đã trả lời hoặc trả lời hời hợt cho có, hãy đợi đến khi Selene tự nguyện nói ra. Bất chợt Selene ngẩng đầu thấy tôi đang đứng đó, bằng một giọng nhẹ tênh, cô bảo tôi ngồi xuống cùng cô. Tôi nghe lời.

Selene và tôi mỗi người ngồi ở một bên đầu sofa, chỗ ngồi ở giữa bị bỏ trống. Tim tôi đập thình thịch vì hồi hộp, vì không biết chuyện gì đang diễn ra. Im lặng một lúc, Selene mới cất tiếng hỏi:

_Rose, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

_20.-Tôi đáp cụt lủn, chợt nhận ra rằng 4 năm bên nhau cô không biết tôi đã bao nhiêu tuổi và cô bao nhiêu tuổi tôi cũng không biết nốt.

_Vậy ư? Còn tôi thì vừa 30, cuối năm nay sẽ là 31, cũng chẳng còn trẻ trung gì.-Selene nhìn sang tôi- Em trẻ quá, mà tôi thì bắt đầu già rồi. Tôi hơn em những 10 tuổi cơ à?

Tôi gật đầu trong ngạc nhiên, giờ tôi mới biết tuổi của cô. Selene đã 30 rồi sao? Tôi nghiêng đầu nhìn kỹ gương mặt cô, nơi khóe mắt cô đã bắt đầu xuất hiện vài vết chân chim nhàn nhạt, dấu hiệu của tuổi già. Nhưng điều đó không làm cô bớt đẹp hơn, trái lại nó tôn thêm vẻ chín chắn trưởng thành ở cô. Tôi 20 còn cô 30. Cả hai đều ở độ tuổi quan trọng nhất của một người phụ nữ. Tuổi 20 của tôi mới là khởi đầu cho lứa tuổi đẹp nhất thì tuổi 30 của cô là mốc đánh dấu cho sự chấm hết đó. Tôi nghĩ Selene không cần phải lo lắng vì cái tuổi ngoài 30 của cô làm gì. Cũng giống như mẹ tôi, dù cô có bước vào tuổi trung niên thì cô vẫn sẽ đẹp, đẹp đối với những phụ nữ ở tuổi đó.

Selene mỉm cười. Nụ cười cô cũng như ánh mắt cô lúc đó, ẩn chứa bao nhiêu điều tôi không bao giờ có thể hiểu được. Cô đưa cho tôi một cuốn sổ:

_Cuốn sổ tiết kiệm này được đứng tên em, tên thật của em. Trong đó là 3 triệu đô nằm ở một ngân hàng Thụy Sĩ.

Tôi choáng váng với số tiền có trong sổ, và càng choáng hơn khi nó được đứng tên tôi.

___còn đồng giấy tờ này...-Selene nói tiếp, cô cầm sổ giấy tờ trên bàn đưa cho tôi...là giấy tờ của một căn nhà gần chỗ gia đình em hiện đang ở. Nó không lớn lắm nhưng vẫn đủ ột gia đình sinh sống khi sau này em kết hôn và sinh con...-Cô im lặng một lúc.- Bố em và Vic, em sẽ gặp lại họ trong nay mai. Và cả mấy cái giấy tờ tùy thân của em trên bàn nữa, chúng đều là thật, không phải là giả đâu. Tôi đã nhờ một người bạn trong cơ quan nhà nước làm giúp.

Tôi cầm sổ giấy tờ nhà đất đó lật qua lật lại. Tất cả đều được đứng tên tôi, tên thật của tôi.

Tay tôi run run khi cầm chúng. Không phải vì giá trị tài sản mà Selene đứng tên tôi quá lớn mà là linh cảm một điều không lành sắp xảy ra. Sao tự nhiên Selene lại làm thế? Tôi hết nhìn những tờ giấy rồi lại nhìn cô sững sờ đến nỗi không thốt nên lời.

__Cảnh sát đã theo dõi chúng ta 2 tháng nay, từ lúc ở Thụy Sĩ. Họ sẽ đến đây, sẽ đưa tôi vào tù, sẽ đưa em về với gia đình em, tất cả đều đúng với ao ước của em nhé!-Selene nói tiếp, giọng vẫn bình thản như khi ra lệnh. Tôi mở to mắt nhìn cô. Hai tháng? Chúng tôi cũng đã ở đây được hai tháng. Đó là lí do vì sao dù không có đàn em bên cạnh nhưng vẫn chẳng có cuộc tấn công bất ngờ nào của bọn giang hồ là vì cảnh sát đang ở đây? Tay tôi đang cầm những tờ giấy đó vô thức nắm chặt khiến chúng nhăn nhoe.

__Cẩn thận đừng làm rách chúng.-Selene cảnh báo nhưng giọng vẫn cứ đều đều. Tay vươn ra lấy lại giấy tờ trong tay tôi. Cô vuốt lại cho phẳng phiu, sắp xếp chúng lại một cách gọn gàng, tiếng giấy kêu soàn soạt nghe rõ mồn một. Selene nhét tất cả vào cặp đựng tài liệu.-Những thứ này sẽ giúp cuộc sống em dễ dàng hơn.-Cô đưa nó cho tôi.-Cầm lấy và giữ kĩ vào. Đó là tất cả những gì tôi có thể cho em. Dĩ nhiên là tôi có thể cho em nhiều hơn thế này nhưng tình hình không cho phép.

Em không cần, Selene, em không cần!

__Sao chúng ta vẫn chưa trốn đi?-Tôi hỏi, cổ họng liên tục nuốt khan. Cảnh sát đang ở đây. Cái dự cảm chúng tôi sẽ xa nhau và tôi sẽ mất cô mãi mãi trào dâng trong lồng ngực đến nghẹt thở. Đáng lẽ tôi phải vui mừng nhưng như đã nói, thực tại khác xa tưởng tượng.

__Tôi đã nói là họ đang bao vây hết khu này. Với lại tôi mệt mỏi quá rồi, Rose!-Selene nén tiếng thở dài nhìn tôi. Ánh mắt Selene nhìn tôi lúc này không còn, hoặc không giữ được, vẻ lạnh lùng hờ hững nữa... Tôi cảm nhận được trong đôi mắt đấy là một nỗi xót xa, một nỗi hối tiếc không nói thành lời và cả một chút đau đớn. Nó làm tim tôi như tan nát theo...-Trên đời này tôi yêu nhất là tự do. Không ai có quyền được bảo tôi phải làm gì. Nhưng vì cái tự do tôi đã chọn ấy, tôi đã phải trả giá quá nhiều. Tôi nghĩ đã đến lúc nên dừng lại. Cái thiện bao giờ cũng thắng cái ác, nó là chân lí đúng không? Cái ác là tôi sẽ phải chịu tội, cái thiện là em sẽ được hạnh phúc về sau.-Cô cố nói đùa nhưng tôi chẳng thấy vui tẹo nào.-Tôi không ân hận những gì mình làm nhưng việc khiến những người ta yêu thương phải đau khổ...Bố tôi, mẹ tôi, Eligio và em...-Cô ngưng lại một nhịp.-Tôi không nghĩ tim mình chịu được thêm lần nữa.-Cô cười cay đắng..... Tôi chỉ muốn dành thời gian còn lại của mình bên em.

Selene đưa tay định chạm vào tôi. Môi cô mấp máy như muốn nói thêm với tôi điều gì đó. Nhưng khi các đầu ngón tay của cô chỉ cách tôi chừng vài centimet thì các ô cửa sổ vỡ loảng xoảng cùng những tiếng còi hú vang ngoài đường và tiếng trực thăng ầm ầm phía trên. Selene rút tay lại. Cảnh sát tới. Họ đã bao vây toàn bộ khu vực. Tôi và Selene vẫn ngồi yên trên chiếc sofa. Trông Selene còn bình thản hơn cả tôi nữa. Cô đang chấp nhận sự bất bố này. Nhưng tôi không quan tâm đến điều đó. Điều duy nhất mà tôi biết lúc đó là Selene...Mắt tôi chưa gì đã nhòe đi.

Cuộc vây bắt diễn ra im lặng. Không một tiếng súng nào vang lên.

__Chúc em hạnh phúc. Nếu có thể thì em hãy quên tôi.

Selene mỉm cười nói với tôi rồi đứng dậy, gơ hai tay đầu hàng, vẻ lạnh lùng cố hữu quay lại trên gương mặt:

__Các anh không phải đọc tội của tôi. Tôi biết rồi.

Cảnh sát lập tức công tay cô lại và dẫn cô đi trong ánh nhìn ngỡ ngàng của tôi. Tuy nhiên điều kinh ngạc nhất không chỉ nằm ở chỗ cảnh sát bất ngờ ập đến hay sự đầu hàng của Selene mà là Ivan, khi anh ta dẫn

cảnh sát tịch thu mọi chứng cứ có liên quan trong căn biệt thự này. Một trong những cảnh sát vũ vai Ivan khen:

—Cậu làm tốt lắm, trung úy Johansson!

43. Chap 26

Đồn cảnh sát rất đông và ồn ào, ánh đèn lóe xanh đỏ từ những xe cảnh sát làm rực sáng cả một khu phố. Điều đó có nghĩa vụ án lần này thật sự rất nghiêm trọng. Tôi để ý cũng có nhiều người đang bị cảnh sát dẫn độ, khá đông trong số đó là đàn em của Selene. Vậy là tổ chức Mafia của Selene đã sụp đổ nhưng chỉ là của Selene chứ còn của gia đình Silvester thì không.

Tôi bị dẫn giải về đồn, với tư cách là một nhân chứng. Còn Selene bị tạm giam để thẩm vấn. Tôi không gặp Selene từ lúc đó cho tới khi phiên tòa diễn ra.

Vừa bước chân vào đồn, tôi đã thấy ba tôi và Vic đang ngồi chờ ở trong. Họ nhận ra tôi và lập tức ôm chầm lấy tôi. Những viên cảnh sát ý tứ né sang một bên và mời chúng tôi vào một căn phòng để dễ nói chuyện.

—Lạy Chúa, lạy Chúa! Chị cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp em nữa chứ!-Chị Vic khóc sụt sùi. Ba tôi chỉ lặng lẽ đứng bên, cầm khăn giấy liên tục thấm nước mắt.-Nào, để chị ngắm em!-Vic ôm lấy gương mặt đã nhoe nhoét nước mắt của tôi.-Ôi trông em này, em của chị lớn quá!-Chị cười.-Em rất đẹp!

—Chị cũng thế.-Tôi nói trong xúc động. Vic thay đổi nhiều, nhìn chín chắn hơn và bớt bất cần hơn so với lần cuối tôi gặp. Trông chị ngày càng giống mẹ.

Vic ôm chặt tôi thêm lúc nữa mới nhường tôi lại cho ba:

—Ôi con gái bé bỏng của ba!-Ông vừa nói vừa khóc. Tôi vui mặt vào ngực ba. Trong vòng tay ông lúc nào tôi cũng bé nhỏ. Có mấy năm thôi mà ông đã già đi nhiều quá, mái tóc đã hoa râm, vết nhăn khắc sâu vào trán, cả dáng người không còn giữ được vẻ phong độ mạnh mẽ ngày nào.

—À mà mẹ đâu hả ba? Con nghe Selene nói là mẹ bị suy thận và vẫn đang được điều trị.

Bàn tay ông đang vuốt tóc tôi chợt dừng lại, tôi ngạc nhiên nhìn ông rồi nhìn sang Vic:

—Có chuyện gì sao?

Vic tiến gần tôi hít một hơi thật sâu:

—Em này, bình tĩnh nghe chị nói nhé.-Vic đặt hai tay lên vai tôi. Tôi gật gật đầu, linh cảm đến chuyện xấu nhất.- Mẹ đã mất rồi, đã 2 năm nay...

—Hai năm rồi sao?-Tôi thẫn thờ hỏi lại rồi Vic lại ôm tôi vào lòng để tôi tiếp tục khóc, ba tôi vòng tay ôm lấy cả hai chị em. Cả đời tôi chưa bao giờ khóc nhiều đến thế. Vậy là hôm Selene bắt tôi đi là lần cuối cùng tôi gặp mẹ.

Chúng tôi ngồi xuống nói chuyện một lúc. Mọi thứ đã thay đổi rất nhiều kể từ ngày tôi đi. Gia đình tôi phải chuyển đến bang khác vì sức ép của Mafia. Victoria đã tốt nghiệp đại học, đang giúp ba tôi điều hành công ti và cuối cùng chị vẫn không lấy Ben. Việc làm ăn của ba tôi từ lúc có Vic giúp sức đã vượt qua nguy cơ phá sản và năm ngoái mới mở một chi nhánh cũng ở đất Pháp này nhưng nó nằm ở Paris cách rất xa chỗ tôi và Selene ở (nghe đây tôi chợt nghĩ có khi nào Selene đưa tôi tới Provence cũng vì thế?). Ba tôi đang rút dần khỏi công ti để Vic quản lý toàn bộ. Thế giới khủng hoảng nhưng công ti vẫn ăn nên làm ra, ông tự hào quảng vai Vic và Vic nói thêm vào là không cần đến sự giúp đỡ của Mafia.

—Khi về nhà con sẽ quản lý cùng Vic.-Ông nói. Tôi đáp là không cần và đùa rằng nếu được ba hãy xin cho con một chân bán hàng trong công ti.

__Xin lỗi vì đã cắt ngang nhưng Rose, cô có thể theo tôi ra đây một lát?- “Ivan” đặt tay lên vai tôi, lịch sự cúi chào ba tôi và Vic. Vic có vẻ thích thú khi nhìn thấy Ivan. “Anh ta được đấy, em gái!”-Chị thì thào vào tai tôi. “Nếu chị thích anh ta là của chị đấy, chị gái”-Tôi đùa lại.

__Lát con gặp mọi người sau.-Nói rồi tôi bước chân theo Ivan vào một phòng khác. Vừa đi Ivan vừa nói: “Tôi đã làm gì để bị các tiểu thư đá qua đá lại như thế?”. Tôi bật cười theo anh.

Ivan lịch sự mở cửa mời tôi vào trước. Bên trong là một văn phòng làm việc bình thường có đủ bàn ghế, tủ, sách... Anh lấy một tập hồ sơ đặt lên bàn lên bàn và mời tôi ngồi.

__Rose này, tình hình là chúng tôi sẽ phải thẩm vấn cô, Rose. Vì cô là một trong số những người gần gũi với Selene nhất.-Ivan ngồi xuống đối diện với tôi. Lúc này tôi bắt đầu suy nghĩ liên kết các sự kiện lại với nhau:

__Tôi hiểu mà. Không sao đâu.- Nói thế cho phải phép thôi chứ thực ra là rất có sao. Tôi không thích dây dưa gì đến tòa án hay chính quyền nhưng đây là bắt buộc dĩ.- Ivan này, tôi đoán...anh chính là người đã gọi điện cho Vira lên kế hoạch tẩu thoát ở Tây Ban Nha...-Tôi nói và Ivan gật đầu.-...và anh cũng là người mà Vic nhắc đến trong lá thư cùng Eligio?

__Chính xác. Sau vụ này tôi sẽ được thăng chức đấy.-Ivan nháy mắt.

__Nhưng anh yêu Selene?-Tôi ngạc nhiên.

__Để đề phòng bị nghi ngờ thôi. Dù rằng tôi rất ngưỡng mộ và mến cô ấy nhưng yêu thì không. Được rồi, vào chủ đề chính thôi. Tình hình là có lẽ phải sau phiên tòa cô mới về nước cùng gia đình được. Tôi rất tiếc. Chúng tôi đã sắp xếp cho cô và người nhà một chỗ ở. Lát nữa tôi sẽ đưa cô đến đó để nghỉ ngơi. Sáng mai tôi sẽ lại “hộ tống” cô về đây để lấy lời khai làm chứng. Bây giờ tôi sẽ hỏi cô một số điều và nói cô biết về những thủ tục pháp lý ở đây...

Buổi nói chuyện kéo dài thêm một tiếng đồng hồ. Nội dung của nó là gì thì quên mất rồi, chỉ nhớ là Ivan không vụn vặt hay làm khó tôi như một số viên cảnh sát thẩm vấn tôi sau này.

Ivan lái xe đưa tôi tới một trung tâm y tế. Tôi lưỡng lự bước ra khỏi xe:

__Ba tôi và Vic đâu? Sao anh đưa tôi đến đây?

__Họ sẽ không ở cùng cô nhưng chắc sẽ thăm cô thường xuyên. Rose, như cô đã biết là cô đang bị nghiện ma túy nên chúng tôi sẽ giúp cô cai nghiện trong thời gian chờ phiên tòa, chắc phải đến tháng đấy. Nào, đi theo tôi! Việc cai nghiện tôi tin là rất cần thiết cho cô.-Ivan ngoắc tay ra hiệu.

Một trong những việc khó khăn nhất trần đời là cai nghiện. Khi lên cơn thèm thuốc, bạn cảm thấy cơ thể và trí óc này không còn là của mình nữa. Bạn đau đớn vật vã như đang bị lửa thiêu từ trong ra ngoài, đôi lúc tưởng như mình sắp chết tới nơi nhưng điều tệ hại hơn là bạn vẫn phải sống để chịu những đợt hành hạ tiếp theo. Tâm trí bạn sẵn sàng vứt hết lòng tự trọng để quỳ gối cầu xin một viên thuốc nhỏ thỏa mãn cơn nghiện. Vic đã ôm mặt khóc rưng rức khi nhìn thấy tôi lên cơn qua cửa sổ kính còn ba thì đứng lặng người bên chị, cơ mặt nhăn nhúm khổ sở. Ba tôi sẵn sàng chi một số tiền lớn miễn là tôi được hưởng những dịch vụ y tế tốt nhất nhưng điều đó cũng không giúp tôi bớt đau đớn hơn. Khi lên cơn tất cả đều như nhau. Một tháng trôi qua trong trại cai nghiện và trong đồn cảnh sát, những cơn nghiện đến với tôi ít thường xuyên hơn và cũng ít đau đớn hơn thì cũng là lúc phiên tòa xử Selene Silvester bắt đầu.

44. #6

Cuối cùng cô cũng bị bắt, kẻ thủ ác phải đứng trước vành móng ngựa mà cúi đầu nhận tội, người tốt được tự do và hạnh phúc mãi mãi về sau. Một câu chuyện cổ tích hoàn hảo trong thời hiện đại này. Selene ngồi dựa lưng vào tường nhìn đi đâu đó trong căn phòng tạm giam tối om. Cả đời cô bị tạm giam nhiều lần nhưng tất cả đều phải để cô đi vì không đủ bằng chứng. Lần này thì khác, bằng chứng, nhân chứng, cảnh

sát có đủ cả. Cuộc chiến chống Mafia của chính phủ xem ra bắt đầu phát huy tác dụng. Cô đang nhắm tính xem ngày nào mình sẽ ra hầu tòa.

Anselmo Silvester, bố cô, đã vội vàng bay tới Pháp để đến thăm cô hồi chiều. Ông im lặng ngay khi nghe cô nói sẽ nhận hết tội về mình, bao gồm những việc cô không làm nhưng gia đình làm. Anselmo hoàn toàn sững sốt trước ý định táo bạo của cô con gái là muốn làm “con chốt” nhằm lái mọi nghi vấn của cảnh sát từ gia đình về phía mình.

__Chính quyền sẽ còn làm khó dễ chúng ta nếu còn nhiều nghi ngờ như vậy. Tất cả lời khai, nhân chứng, vật chứng đều đã được chuẩn bị hết. Con biết mình sẽ phải nói gì. Sau chuyện này gia đình mình cần giữ im lặng trong một thời gian để mọi chuyện lắng xuống. Bố yên tâm, con sẽ nhận hết tội và cùng lắm chỉ là án chung thân. May mà con về châu Âu.-Cô mỉm cười cốt cho ông an lòng.-Nếu còn ở Mỹ thì con đã lãnh án tử rồi!

__Con gái của bố sẽ không chôn xác ở tù! - Ông quả quyết.

__Tất nhiên rồi bố. Có Mafia nào ở tù suốt đời đâu.

Selene biết trước sau gì mình cũng sẽ ra khỏi tù với điều kiện là không bị dẫn độ qua Mỹ, riêng chuyện này thì đã có Zoraida lo nên cô hoàn toàn yên tâm là mình sẽ không chết. Tù ngục không phải là chỗ của cô. Chỗ của cô là đâu đó ngoài thế giới rộng lớn kia. Những năm tuổi 20 của cô là những chuyến phiêu lưu đông dài không đích đến, không điểm dừng. Selene nhắm tính trong chục năm hoạt động của mình, cô đã đi cả thấy 25 nước trên thế giới. Á-Âu-Phi-Mỹ, châu nào cũng có dấu chân cô để lại. Một cuộc đời phiêu lưu đáng mơ ước.

__Chị Selene...

Cô quay đầu về phía chủ nhân của giọng nói. Là Eligio. Cảnh phục khiến anh trông chừng chặc và nghiêm nghị hơn. Eligio kéo ghế ngồi đối diện với cô qua song sắt. Anh bỏ mũ kepi xuống để lộ mái tóc hung bồng xồm khiến anh phải dùng tay vuốt lại chỉnh trang.

__Em nên chải tóc trước khi ra khỏi nhà. - Selene nói. Có những tật mà cậu em của cô vẫn không bỏ được, hoặc không chịu bỏ. Cô nheo mắt ngắm anh rõ hơn. Ngày xưa cô cứ tưởng thằng bé Eligio này khi lớn lên tính tình nó sẽ khắc nghiệt y như cha nó nhưng cô đã nhầm. Anh giống mẹ hơn cô nghĩ.

__Em quên mất. - Anh gãi đầu cười hì hì, giờ thì anh lại trông như một thằng nhóc mặt búng ra sữa. - Chị khỏe chứ?

__Khỏe.... chỉ trừ việc chị nhớ cô ấy. - Selene liếc nhìn cái mũ kepi Eligio đang cầm trên tay- Đó là mới lí do thực sự vì sao em không đến dự tang mẹ đúng không? Em đâu có bị tai nạn vào hôm ấy.

__Em có đến bệnh viện gặp mẹ lần cuối. - Anh trả lời. - Mẹ bảo nếu em còn thương mẹ thì không được đến dự tang mẹ.

__Hắn mẹ sợ bố chị sẽ gây khó dễ cho em.

__Một đứa con làm cảnh sát đứng giữa một đám Mafia, chẳng bà mẹ nào muốn thế.-Anh mỉm cười buồn. Hôm đưa tang anh phải nấp sau lùm cây đợi mọi người về hết rồi mới dám đến viếng mộ bà. Tuy nhiên anh vẫn tự an ủi là mình đã được gặp bà lần cuối.- Lúc ở bệnh viện em và mẹ đã nói chuyện với nhau rất nhiều. Chỉ toàn là chuyện xưa. Nhưng nhiều nhất vẫn là chị...

Selene vẫn im lặng, sống mũi cô bắt đầu cay cay.

__Mẹ nói chị là con bọ cạp.* - Eligio tiếp tục. - Bà chỉ mong chị không tự chích mình chết.

Selene mỉm cười. Bọ cạp tự chích mình tự sát là một hiểu lầm tai hại. Nó miễn nhiễm với nọc độc của chính mình. Hồi cô còn bé, mẹ cô, một người phụ nữ gốc Hy Lạp, thường kể rằng khi bị ngọn lửa bao quanh, bọ cạp sẽ tự tử bằng chính nọc độc của mình. Có lẽ nó thích chết như vậy hơn là bị thiêu sống. Cô vẫn tin vào điều đó cho tới khi lên học đại học, con bạn Sarah cùng phòng, một sinh viên khoa Y, đã cười ôm bụng ngặt nghèo khi nghe cô kể lại. “Không thể tin là mày còn tin vào mấy cái lời đồn thổi vớ vẩn ấy, Selene!” - Sara nói. - “Những loài có độc thường miễn nhiễm với chính nọc độc của mình! Đúng là khi bị lửa vây quanh bọ cạp có chết, nhưng không phải là vì nọc độc của chúng mà là vì lửa đã làm biến đổi cơ thể chúng”. Cô bạn

Sarah đó sau này sang châu Phi làm tình nguyện cùng Hội Chữ Thập đỏ. Selene thấy cô trên các bản tin về châu Phi suốt.

—Nhưng chị đã làm rồi Eligio. Chị đã tự giết mình. Có lẽ đã suýt giết luôn cả Rose. - Selene cay đắng nói. Eligio cảm giác cô nhìn anh mà như không nhìn.-Em còn nhớ cuốn “Trăm năm cô đơn” của Gabriel Marquez chứ? - Eligio gật đầu, dĩ nhiên là anh nhớ. Hồi xưa Selene cứ đọc đi đọc lại cuốn đó suốt. Anh tò mò muốn đọc thì cô ngăn lại bảo rằng lớn hơn nữa thì anh hãy đọc.

—Chị hơn em có 3 tuổi thôi chứ mấy! - Cậu bé Eligio 9 tuổi bắt mồm nói với cô chị mình.

—3 tuổi là cả một khoảng cách đó nhóc. Chị 12, có thể được coi là người lớn rồi! - Selene vẫn dán mắt vào cuốn sách. Nói ra thì có thể không ai tin nhưng Selene từ bé dành một tình yêu lớn cho những tác phẩm văn học. Eligio hơi ngạc nhiên khi nghe tin cô học Kinh tế rồi lại học lên Luật. Anh cứ nghĩ cô chị của mình sẽ chọn ngành nào liên quan đến văn học mới đúng, lại càng không ngờ cô chọn con đường trở thành một Mafia thay vì làm luật sư.

—Remedios - người đẹp. Nhân vật yêu thích của chị, em nhớ mà. - Eligio xoay xoay cái mũ kepi trong tay. Xem ra anh hơi lạm quyền khi tự cho phép mình ngồi đây nói chuyện với Selene lâu như vậy.

— “Có lẽ chỉ cần một thứ tình cảm nguyên thủy và giản dị như tình yêu là đủ để chinh phục nàng mà còn tránh được mọi nguy hiểm”. - Selene chậm rãi đọc lại một đoạn trích trong “Trăm năm cô đơn”. - Thật đáng ngạc nhiên, tình trường mười mấy năm mà giờ mới hiểu được điều đơn giản này...

Eligio không hiểu lắm về điều Selene đang nói nhưng anh nghĩ chắc nó có liên quan tới Rose. Anh đứng dậy chào cô đi về. Ở lâu hơn nữa anh sẽ bị sắp khiển trách. Vài tháng nữa anh kết hôn. Có lẽ đám cưới của anh sẽ không có chị anh tới dự. Khi anh rời đi, Selene vẫn cứ ngồi tựa tường mơ màng suy nghĩ cái gì đó. Kí ức Provence.

~*~*~*

~au's note: “Mẹ nói chị là con bọ cạp.”*: câu này cũng ám chỉ tới cung Thiên Yết của Selene.

Thực ra thì cuốn “Trăm năm cô đơn” là tác phẩm yêu thích nhất của tớ. Tớ đọc nó năm 16t và cho tới giờ, dù đọc lại bn lần thì vẫn thấy ghê tởm đến ám ảnh và ko dứt ra dc.

Remedios-người đẹp không phải là một người thuộc cõi thế tục này. Tên cô nàng chỉ là Remedios nhưng mà từ “người đẹp” là do người dân gán cho nàng. Nàng rất đẹp, đẹp tới mức mà dù nàng cạo trọc đầu ngồi hờ hênh ở quán ăn thì các chàng trai vẫn si mê nàng như thường .

Và nàng Remedios cũng vô cùng trong sáng, nàng bị miễn nhiễm với mọi thói hư tật xấu trên đời ngay từ khi còn trong bụng mẹ. Một cô gái cực kì trong trắng. Nàng, hay chính sắc đẹp của nàng, là “một cạm bẫy của quỷ thần nằm ngay dưới cái chân thiện”. Theo tớ thì Remedios mới là giai nhân đẹp nhất trong làng văn học.

Tớ trích một đoạn về Remedios trong tác phẩm này cho các bạn đọc thử:

”“Có hôm khi nàng bắt đầu tắm, một người khách lạ dỡ một viên ngói trên nóc nhìn xuống, và chàng ta như ghê tởm trước tấm thân ngà ngọc ấy. Nàng nhìn thấy đôi mắt trần trần kia qua lỗ trống trên mái ngói và phản ứng của nàng không phải là cảm giác xấu hổ, mà là sự lo sợ cho tính mạng của chàng trai.

- Cẩn thận kéo ngà, - nàng hét lên.

- Anh chỉ muốn được chiêm ngưỡng em thôi mà. - Chàng khách lạ thì thào.

- Ô, thế à, nhưng hãy cẩn thận, mái ngói đã bục rồi đấy.

Nét mặt của chàng trai thoáng vẻ đau đớn kinh hoàng và như đang âm thầm cưỡng lại sự hồi hộp đầu tiên để không làm ảo mộng tiêu tan. Remedios - Người đẹp những tưởng chàng đau khổ vì sợ mái ngói vỡ, và nàng tắm nhanh hơn thường lệ để chàng khỏi gặp nguy hiểm. Vừa mức nước ở vại dội lên người, nàng vừa nói với chàng rằng cái mái nhà ọp ẹp đến thế sẽ gây chuyện khốn khổ, và rằng lá mục vì mưa dột là nguyên nhân khiến cái bồn tắm lúc nào cũng đầy những bọ cạp. Chàng trai những tưởng câu chuyện tầm phào kia

là cách mà nàng che giấu sự bằng lòng, cho nên khi nàng bắt đầu xoa xà phòng thì chàng bèn dần thêm bước nữa:

- Để anh xoa xà phòng cho em.
- Cảm ơn lòng tốt của anh, - nàng nói, - nhưng chỉ cần hai bàn tay em cũng đủ.
- Cho anh xoa đằng lưng thôi mà, - chàng van nài.
- Chẳng cần như vậy. Em chả thấy ai lại xoa xà phòng sau lưng bao giờ.

Sau đó, trong khi nàng lau mình, chàng trai nước mắt đầm đìa khấn khoản được cầu hôn với nàng. Nàng thực thà trả lời rằng chẳng bao giờ nàng lại đi lấy một người con trai xoàng tới mức bỏ phí cả hàng tiếng đồng hồ, thậm chí bỏ cả bữa cơm, để chỉ làm cái việc là xem một cô gái tắm. Cuối cùng, khi nàng mặc chiếc váy đầm vào, chàng trai không thể nào chịu đựng được trước sự thực là nàng không mặc đồ lót gì cả, như mọi người vẫn đoán như vậy và cảm thấy điều bí mật ấy như một thanh sắt nung đỏ ấn dấu mãi mãi vào da, thịt mình. Lúc đó chàng trai bèn đỡ thêm hai viên ngói nữa để trèo vào bên trong nhà tắm.

- Mái nhà cao lắm! - nàng gọi, giọng kinh hoàng, - khéo ngã chết đấy!

Tiếng những viên gạch vỡ rơi loảng xoảng như báo hiệu một thảm họa, và anh chàng khách lạ kia chỉ kịp rú lên một tiếng khủng khiếp, sợ vỡ tan và chết không kịp ngáp trên nền xi măng. Những người khách lạ từ trong nhà ăn nghe thấy tiếng đổ ầm ầm đã vội chạy ra khiêng xác chàng trai trẻ, cảm thấy từ làn da anh ta tỏa ra cái mùi nồng nặc đến khó thở của Remedios - Người đẹp, Cái mùi ấy đã ngấm sâu vào cơ thể đến mức những mảnh sợ vỡ ra không thấy rỉ máu, mà chỉ rỉ ra một thứ nhựa hổ phách thấm đượm cái mùi thơm bí hiểm kia, khi ấy, họ hiểu rằng cái mùi của Remedios người đẹp vẫn tiếp tục hành hạ đám đàn ông cả sau khi chết, cả khi họ còn là nắm xương tàn...”

“...Remedios - Người đẹp một mình bơi trong sa mạc cô đơn, chẳng có cây thánh giá trên vai, chìm đắm trong những giấc mơ tươi đẹp, trong những buổi tắm triền miên, trong những bữa ăn không giờ giấc, trong chuỗi lặng im sâu thẳm không hồi tưởng...”

45. Chap 27

Tôi còn nhớ vụ án Selene Silvester làm chấn động cả châu Âu. Trong suốt một tháng, hầu như báo nào cũng tường thuật đầu đủ sự việc ngay ở những trang đầu tiên. Nhờ sự can thiệp của ba tôi và Ivan nên tôi không bị tờ báo nào nhắc đến tên. Ba tôi còn đề nghị chính quyền miễn cho tôi làm nhân chứng trước tòa nhưng bị từ chối. Gia đình tôi đang cố gắng cắt đứt mọi liên hệ với Mafia. Có quá nhiều tờ báo, phần lớn là lá cải viết ba xạo. Mãi tôi mới chọn theo dõi một tờ báo mà tôi cho rằng viết khách quan và đúng đắn nhất về Selene. Tới lúc đọc nó tôi mới biết Selene và tổ chức của cô đã phạm nhiều tội như vậy. Một tổ chức tội phạm xuyên quốc gia với đủ mọi tội danh như buôn bán hàng cấm, rửa tiền, giết người, hối lộ,... “Có vẻ như tội gì cô con gái nhà Silvester cũng phạm vào.”-trích lời nhà báo.

Dự luận dấy lên thêm một câu hỏi là làm sao Selene Silvester, một cô gái mới 30 tuổi đầu, có thể vượt qua dễ dàng các trạm kiểm soát,, trực tiếp thực hiện trót lọt nhiều phi vụ phạm pháp nếu không có sự tiếp tay của những quan chức? Và ngày hôm sau cảnh sát đã đưa ra câu trả lời bằng việc thông báo là sẽ đưa một loạt các quan chức ra hầu tòa cùng với Selene vì tội nhận hối lộ. Lẽ dĩ nhiên là người dân sẽ dè bĩu gọi họ là: “lũ ăn hại sống bằng tiền thuế của chúng ta”. Tôi thì cảm thấy tội cho các ông ấy hơn là ghét vì theo tôi được biết, Selene chỉ cho họ hai lựa chọn: nhận tiền hoặc cả gia đình sẽ bị giết. Nhưng tôi sẽ không khai điều này trước tòa như một tình tiết gỡ tội cho họ, tôi không muốn lũ Mafia sẽ lại mò tới gia đình tôi.

Cảnh sát giữ tôi lại thẩm vấn khá nhiều. Nhờ có Ivan, hay còn gọi là Leo, nên họ không làm khó tôi quá. Tôi khai tất cả những gì tôi biết: đó là tôi chẳng biết gì về chuyện làm ăn của cô cả, và đồng thời từ chối không kiện cô vì những gì đã làm với tôi với lý do cô đã bồi thường cho tôi một khoản tiền, cảnh sát đồng ý. Với những gì cảnh sát đang có trong tay, họ hoàn toàn có thể khiến Selene ngồi tù suốt đời mà không

cần đến lời khai vô dụng hay lời tố cáo nhỏ bé của tôi. Tôi thầm nghĩ nếu cảnh sát chưa bắt được bố già Anselmo Silvester thì Selene sẽ sớm mãn hạn tù thôi. Danh tiếng của ông ta nói riêng và gia đình Silvester nói chung đã vang lừng khắp châu Âu từ mấy chục năm nay.

Trong thời gian Selene bị tạm giam chờ ngày ra tòa, tôi có đến đồn cảnh sát để thăm cô vài lần nhưng lần nào cũng bị từ chối bởi Selene không muốn gặp tôi. Tôi đành nhờ Ivan (tên anh là Leo nhưng tôi gọi anh là Ivan quen rồi) chuyển lời của tôi tới Selene rằng một vài câu nói không giải quyết được gì.

Trước hôm xét xử, Zoraida đột nhiên đến gặp tôi ở “trại cai nghiện”.

_Lâu rồi không gặp, tiểu giai nhân. Cứng lớn hơn so với lần cuối ta gặp nhau đấy, cũng hai năm rồi còn gì.-Zoraida nói khi đang sải bước cùng tôi đi trên con đường nhựa rợp bóng cây trong khuôn viên trại.

_Cô đến đây làm gì?-Tôi hỏi dù biết chắc là Zoraida đến vì chuyện của Selene mới cất công bay từ Ý sang đây.

_Ta lại ngồi ghế đá đằng kia. Ngày mai phiên tòa bắt đầu. Cứng định khai gì?-Cô hỏi thẳng khi chúng tôi ngồi xuống, thỉnh thoảng tôi mới thấy cô nghiêm túc thế này.

_Sự thật....-Zoraida cau mày nhưng rồi dần ra khi nghe tôi nói câu sau.-...đó là tôi không biết gì cả. Tôi không kiện Selene cũng như không biết gì đến tội của cô ấy.

_Vậy thì tốt.-Zoraida gật gù.-Đợt này chúng nó làm gắt quá, không thể can thiệp vào tòa án...Ông Silvester đang gấp rút tìm mọi cách giúp con mình chỉ chịu vài năm tù. Nhưng theo tôi biết mọi thứ rất không thuận lợi. Đúng là nhà Silvester! “Gia đình và danh dự”, câu gia ngôn theo họ hàng trăm năm nay. Mà tôi cũng đã cố hết sức...-Cô thở dài.

_Cô làm gì?-Tôi hỏi. Zoraida cũng đang nhúng tay giúp Selene chạy tội sao?

_Bạn bè là cho những lúc sa cơ thế này.-Cô nháy mắt cười bí hiểm.-Lời thì thầm của phụ nữ trên giường có sức mạnh hơn cả một đạo quân. Tôi chỉ giúp Selene không bị dẫn độ sang Mỹ. Cô ấy sẽ chết nếu bị xử theo luật Mỹ.

_Theo cô Selene sẽ bị kết án thế nào?-Tôi hiểu Zoraida đã làm gì để giúp Selene, cũng hơi ngạc nhiên, tôi không nghĩ Zoraida có thể tận tình với bạn bè như thế, nhất là với kiểu bạn lãnh khốc như Selene.

_Khả năng chung thân là rất cao. Nhưng tôi nghĩ chắc chẳng vấn đề gì cả. Vô tù đâu có nghĩa là hết. Mà cũng muộn rồi, tôi phải đi đây. Rất cảm ơn sự hợp tác của cứng.-Zoraida đứng dậy.-Sau vụ này cứng về Mỹ luôn đúng không?-Tôi gật đầu. -Chúc cứng hạnh phúc.-Nói rồi cô ôm tôi một cái tạm biệt.-Tôi sẽ rất nhớ cứng.

_Tôi cũng thế. Nhớ giữ gìn sức khỏe, Zoraida.

~*~*

~Phiên tòa xử án Selene Silvester và đồng bọn diễn ra ngay tại Provence này. Tôi ngồi cùng ba, Vic, một y tá (cô ấy đi theo để trông chừng cơn nghiện của tôi), Ivan, Eligio và hàng chục người khác ở chỗ dành cho nhân chứng. Chúng tôi chọn chỗ ngồi kín đáo và tránh gây chú ý nhất có thể. Khi Selene bước vào, tôi nghe rất rõ những tiếng trầm trồ và cả những tiếng tặc lưỡi tiếc ột người đẹp sắp phải vào tù: “Bìa tạp chí hợp với cô ta hơn vành móng ngựa”.

Phiên tòa kéo dài gần một tuần. 3 ngày đầu đọc cáo trạng, 1 ngày thẩm vấn xét hỏi (ngày thẩm vấn diễn ra suôn sẻ vì Selene nhận hết tội về mình, hình như tòa hỏi gì cô ấy cũng gật đầu), 2 ngày tiếp theo là phiên tranh tụng giữa các công tố viên và luật sư, ngày cuối cùng mới tuyên án. Selene đồng ý tuyên bố ngay từ đầu là cô không cần luật sư bào chữa, tự cô biết mình đã phạm tội gì. Thế nhưng sau đó luật sư vẫn bào chữa cho cô và lấy cái “tự biết mình phạm tội” của cô có thể được xem xét như sự thành khẩn nhận tội, một tình tiết giảm nhẹ. Selene trông không hài lòng khi nghe luật sư cứ thế mà biện hộ ình. Tôi biết cô vốn không thích người khác trái ý mình.

Hôm tòa xét xử có rất đông người tham dự, có cả Anselmo Silvester nữa, trong áo vest đen được hồ cứng, mắt xanh sáng lạnh oai dũng đi vào phòng xử án và ai cũng phải tránh đường sang một bên cho ông ta. Đi sau Anselmo là khoảng 10 người cũng bí ẩn lạnh lùng như thế. Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy. Họ đến

vì các quan chức đã nhận hối lộ là chính và không ai dám dấn động gì đến Anselmo. Tôi để ý thấy vụ việc của Selene sẽ không gây ồn ào nếu không có nhiều quan chức dính vào như thế. Selene đã vậy thì không biết “bố già” Silvester mà bị tóm thì vụ việc sẽ ồn ào tới mức nào. Tôi có đọc một bài báo tường thuật lại phiên tòa nhưng chủ yếu nhắm vào các chính trị gia. Tội của Selene chỉ được tóm tắt trong 10 dòng còn mấy chục dòng còn lại là phân tích sự đi xuống phẩm chất đạo đức của họ. Cả bài báo tuyệt không nhắc đến dòng họ Mafia Silvester câu nào dù trong phòng xử án mọi người vẫn thầm thì với nhau về dòng họ “chết người” đó. Chỉ sau khi án đã được tuyên thì mới có một bài báo viết vắn vắn một dòng kết đại loại là : người ta cho rằng đây mới chỉ là chân của một con rết rất bự và ta cần giết con rết đó ngay trước khi nó cắn mình. Tôi dám cá là ai đọc cũng đều ngầm hiểu “con rết” là ám chỉ dòng họ Silvester.

Tôi rụt rè đứng dậy bước lên bục dành cho nhân chứng khi nghe chủ tọa gọi mình. Ivan đứng cạnh trần an tôi đứng sợ. Mọi người dồn mắt vào tôi. Tôi cúi gằm mắt tránh bất cứ ánh mắt nào nhìn mình, trong đó có cả Selene. Tôi có cảm giác là cô nhìn tôi suốt phiên hỏi nhân chứng của tòa. Tòa án hỏi một số câu và câu nào tôi cũng lắc đầu không biết.

__Mối quan hệ của cô và bị cáo là gì?-Đó là câu duy nhất của Tòa hỏi tôi còn nhớ.

__Tôi là người tình của cô ấy, một người tình Mafia.-Tôi đáp, lần đầu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào chủ tọa. Ngay lập tức, sau lưng chúng tôi những tiếng xì xào phía dưới ngày càng lớn đến mức chủ tọa phải gõ mấy cái búa để giữ trật tự. Chúng tôi, đứng trước mặt là một công lí im lặng, còn sau lưng là một dư luận thị phi. Đầu óc tôi cứ ong ong cả lên. Tôi không hiểu sức mạnh kì diệu nào đã giúp tôi đứng vững suốt phiên chất vấn mà không ngã khuỵu. Selene, chúng ta đang ở đâu thế này? Em không muốn ở đây. Em muốn quay về...

Nhưng về đâu?

Cuối cùng, tòa tuyên Selene Silvester chung thân vì ở cái nước thuộc Liên minh Châu Âu này đã bãi bỏ án tử hình mới đây, chỉ còn án chung thân là cao nhất. Có điều nói là chung thân nhưng thường là chỉ 15 năm là mãn hạn tù. Chưa kể với quyền lực của bố cô ấy tôi tin là thời gian còn được rút ngắn nữa.

Trước khi Selene bị giải ra ngoài phòng xử án, bố cô ấy và những người khác (có lẽ là họ hàng của cô) đã ôm cô thật chặt trên lối đi giữa hai hàng ghế. Cánh phóng viên và thợ chụp ảnh không dám lại gần. Riêng tôi vẫn ngồi lẩn khuất giữa một đám đông xa lạ nhìn cô từ xa. Mắt tôi đang nhòa đi, tôi phải chớp mắt rồi dụi mắt mấy lần để gạt đi cái lãnh kính mờ ảo của nước mắt, để có thể nhìn cô rõ ràng hơn. Ai biết được liệu đây có là lần cuối tôi được thấy cô bằng xương bằng thịt? Trước khi bước chân ra khỏi cửa, Selene có quay lại nhìn căn phòng ánh mắt mông lung tìm ai đó và dừng ngay ở chỗ tôi đang ngồi. Tôi giật mình sửng sốt vì làm sao Selene có thể tìm ra tôi giữa một rừng người như thế? Cô mỉm cười khẽ gật đầu với tôi rồi quay lưng tiếp bước cùng cảnh sát ra ngoài kia. Tôi vẫn cứ ngồi yên cho tới khi mọi người về gần hết mới thất thần bám lấy cánh tay ba bước ra ngoài. Ba tôi đã phải quàng vai dìu tôi đến xe. Chiếc xe chở tôi đi dưới bầu trời vẫn vũ xám xịt, xám như màu mắt của tôi.

Sáng hôm sau chúng tôi lên máy bay rời khỏi Châu Âu về Mỹ.

Trước khi lên chuyến bay về nước cùng gia đình tôi, Ivan và Eligio (tôi quên nói anh chàng này cũng là cảnh sát) ra tiễn chúng tôi. Họ chúc tôi nhiều thứ. Ivan đưa cho tôi một tờ giấy được gấp tư, nói rằng là của Selene gửi cho tôi. Anh còn nói số tài sản Selene đứng tên tôi vẫn thuộc về tôi, quá đủ cho tôi sống một cuộc sống êm đềm để bù đắp lại mấy năm qua. Tôi mỉm cười nhận lấy lá thư và vẫy tay chào anh.

__À Rose này, tôi quên không nói một việc.-Tôi quay người lại nhìn Ivan.-Selene biết tôi là cảnh sát ngầm kể từ lúc Eligio...ừm...tôi cũng không rõ lúc nào nhưng tóm lại là cô ấy biết. Đó là lí do vì sao cô ấy không cho tôi chở cô đến bệnh viện, thay vào đó là Kevin. Một hôm, cô ấy đã hỏi tôi bao giờ thì cảnh sát đến và liệu có thể cho cô hai tháng. Tôi gật đầu và cô ấy “hẹn” vào giờ đó ngày đó hãy tới bắt cô ấy. Selene muốn dùng thời gian còn lại bên cô.

46. Chap 28

Chap 28:

Nước Mĩ thân yêu của tôi.

Điều đầu tiên tôi làm khi về nhà là đến thăm mẹ tôi. Nghĩa trang nơi mẹ tôi nằm lại cách thành phố mười dặm về phía Tây. Tôi nghe ba kể rằng phút cuối bà chỉ có một ao ước duy nhất là lại được nhìn thấy tôi.

__Mẹ ra đi thế nào?-Tôi hỏi, tay nắm chặt lấy tay ba.

__Một buổi sáng mẹ bỗng dừng ngưng thở, các bác sĩ đã rất cố gắng-Victoria nói khi chúng tôi đang đứng cùng nhau trước mộ mẹ.-Lúc bố và chị vào thì thấy nước mắt vẫn bà chảy xuống gối.-Vic sụt sịt khóc. Tôi cũng khóc theo.

Ba tôi lặng lẽ đặt một bó hoa hồng lên mộ:

__Con gái của chúng ta đã về, Iris!-Ba nắm tay tôi.-Nó đã là một cô gái 20 tuổi rồi. Lúc đi nó chỉ là một cô bé...-Giọng ông run run.-Em hẳn sẽ rất tự hào về con. Con bé phải rất mạnh mẽ mới có thể về nhà một cách lành lặn thế này...

Ba ơi, con chỉ lành lặn bên ngoài thôi, bên trong con rạ rữa hết cả rồi. Tôi ôm mặt khóc quỳ xuống trước mộ mẹ tôi. Vic đã phải đỡ tôi đứng lên.

Chúng tôi cứ đứng thế một lúc lâu. Trước khi về, ba tôi nán lại vài giây vuốt ve những cánh hoa hồng đặt trên mộ:

__Không phải ai cũng hiểu hết giá trị của bông hồng, đúng không Iris?

Câu nói ấy như tiếng sét giữa trời quang. Ngay lập tức tôi quay người lại. Tôi nhìn ông một cách sững sờ đến đau đớn như thể vừa mới nhận ra một bí mật day dứt khủng khiếp mà cả đời tôi chẳng bao giờ ngờ. Ba tôi bối rối khi thấy tôi nhìn ông như thế.

__Ba, câu nói vừa nãy là của ai vậy?-Tôi hỏi, giọng nghe khản đặc. Tất cả những sự kiện xoắn lại vào nhau thành một mớ bòng bong trong đầu tôi.

__Cái câu hoa hồng ư? Nó là của ba.-Ba tôi trả lời. Một loạt những liên hệ xuất hiện trong đầu tôi làm tôi chóng váng đứng không vững đến nỗi ba tôi sợ hãi đỡ lấy tôi:

__Con không sao chứ?-Ông ôm tôi lo lắng hỏi.-Mặt con đang tái xanh đấy!

__Không, con không sao. Chúng ta về thôi ba, chị Vic đang chờ.-Tôi run run trả lời một cách thiếu tự nhiên.

Ngồi trên xe, tôi cố gắng sắp xếp lại những dữ kiện, những câu chuyện đã được nghe. Ngạc nhiên thay, cái mớ bòng bong ấy đột ngột sáng rõ, không thể rõ ràng hơn. Tất cả đều trùng khớp một cách không thể tin được. Ba tôi dạy tôi chơi cờ, dạy Vic chơi guitar. Hoa hồng là loài hoa ông yêu thích nhất. Hallelujah là bài hát ông hay ngân nga...Và cả “không phải ai cũng hiểu hết giá trị của bông hồng”...

Tôi bật tiếng cười khan. Tôi nghĩ là mình đã đoán ra được rồi. Định mệnh trên người làm sao.

Tôi hôm đó, tôi quyết định gõ cửa phòng ba tôi nhằm làm rõ mọi chuyện, một lần và mãi mãi:

__Ba và Selene Silvester là thế nào?-Tôi hỏi khi ngồi cạnh ông.

Cái tên đó vừa vụt ra khỏi miệng tôi đã khiến không khí lắng đi. Ông ngược lên nhìn tôi, không giấu được vẻ đau đớn bàng hoàng. Miệng ông lắp bắp. Tôi linh cảm điều ông sắp nói với tôi chẳng hay ho gì nhưng tôi vẫn muốn nghe. Thật kì lạ là dù đã thoát khỏi Selene nhưng những mẩu chuyện quanh người ấy vẫn bám riết lấy tôi như mùi nước hoa của cô. Ba ngồi ôm đầu một lúc rồi mới bắt đầu chậm rãi mở đầu câu chuyện bằng một bí mật không thể shock hơn:

__Thôi được, ba nghĩ cũng không nên giấu giếm nữa. Selene Silvester đã từng là tình nhân của bố.

__Sao cơ? - Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn ông.-Ý ba là ba đã ngoại tình với cô ta?- Tôi hét lên. Thật không thể tin được! Ba tôi vẫn là một người đàn ông lí tưởng, là thần tượng của hai chị em tôi. Mọi người ai cũng ghen tị với mẹ vì đã cưới được một người như ba.

__Đúng vậy. Hồi đó...Ông thở hắt...Selene chỉ mới 14 tuổi...

__Ba, hồi đó Selene... Selene vẫn còn quá trẻ! Làm sao hai người....?-Nếu tôi nhớ không lầm thì cô đã rời Ý năm 13.

__Phải, cô ấy còn trẻ hơn cả ngoại hình của mình. Lúc đó trông Selene như 18 tuổi vậy. Bọn con gái bây giờ nhiều đứa lớn nhanh thật. Chuyện chúng ta khá dài và phức tạp. Lúc đó ba như bị trúng tiếng sét ái tình vậy. Ba bất chấp việc cô ấy chỉ mới 14 tuổi mà lao vào mối quan hệ tình ái với cô ta. Ba đã phản bội mẹ con...-Ông thú nhận.

__Mẹ có biết chuyện này không?-Tôi ngắt lời ông. Sự thật ngày càng khó chấp nhận!

Ba tôi lắc đầu:

__Không. Những chuyện với Selene chỉ là thoáng qua nhất thời. Nhanh đến và cũng nhanh đi. Chỉ được một thời gian thì ba chấm dứt với cô ấy. Ba cảm thấy có lỗi với mẹ con, với gia đình mình và với cả Selene nữa. Con bé trẻ quá, ba không muốn cô ấy lún sâu vào mối quan hệ này. Hôm ba nói lời chia tay. Cô ấy khá bình tĩnh. Thực ra ba không đủ can đảm ở lại xem cô ấy thế nào. Một hôm ba nhận được điện thoại của cô ấy nói là sẽ trả thù, sẽ cho ba lãnh đủ. Ba bỏ ngoài tai hết vì lời nói của trẻ con ít cái trở thành hiện thực. Vậy mà...-Nói đến đây thì ông chảy nước mắt, cầm lấy tay tôi...cô ta làm thật. Cô ta lấy đi con gái của ba và hủy hoại đời nó...

Những cơn nấc khiến ông không thể nói tiếp câu chuyện. Ông khóc nhưng tôi thì không. Phải mất một lúc sau khi ông lấy lại bình tĩnh ông mới kể tiếp:

__Selene đã gặp con một lần rồi đó. Hồi đó con chỉ mới 4 tuổi, ở nhà, còn mẹ đưa Vic đi khám bệnh. Ba hẹn cô ta tại nhà. Ba còn nhớ là Selene đã bế con lên và khen con rất dễ thương. Cô ấy nói một ngày kia khi ba li dị thì nhất định phải giành lấy quyền nuôi con...

Một dòng kí ức xa xôi nào đó chợt hiện về. Đúng rồi, hồi đó có một cô gái tóc vàng quấn khăn tắm quanh người đã bế tôi lên. Tôi nhớ là cô khá cứng tôi và có nụ cười rất đẹp. Ba tôi đứng đằng sau cô ôm chúng tôi vào lòng. Cô ấy còn hôn nhẹ lên môi tôi nữa... Tôi bất chợt đưa tay chạm môi mình. Liệu như thế có được tính là nụ hôn đầu đời? Sau khi cô ấy đi khỏi thì ba quỳ một chân xuống trước tôi và nói nếu tôi không cho ai biết chuyện này thì ông ấy sẽ mua búp bê cho tôi. Tôi gật đầu và ông xoa đầu tôi khen tôi ngoan... Tôi thần thờ nhớ lại. Ra người đó là Selene ư? Người đã khiến tôi sống dở chết dở sau này?

Ba tôi tiếp tục kể:

__Khi Selene bắt con, ba nói với cô ấy là hãy để con yên, hãy trút hết lên đầu ba, ba làm ba sẽ chịu nhưng Selene chỉ cười khẩy:

“Tôi làm gì anh bây giờ?”

“Làm gì cũng được...”-Ba nài nỉ- “...miễn là để gia đình tôi yên.”

“Làm gì cũng được miễn là ta được bên nhau.”

Selene nói lại lời của ba hồi chúng ta còn bên nhau. Ba im lặng không biết nói gì, cảm thấy vừa xấu hổ vừa hối hận. Selene nói tiếp:

“Anh có hai cô con gái rất xinh. Cái cô tôi bắt đi cứ yên tâm là kiểu gì cũng được trả về cho anh. Vấn đề là bao lâu thôi.”

“Cô định làm gì nó?”

“Tôi chưa biết. Có thể dùng nó để mua vui cho đàn em của tôi hoặc tống nó vào cái nhà thổ nào đó...”

“Đồ khốn! Cô dám...”- Ba gầm lên, định lao vào cô ta thì bị một tên thoi vào bụng, ba gục xuống.

“Sao lại không dám chứ? Tôi đi đây, chúc gia đình anh vui vẻ. Nhớ là luôn chuẩn bị chào mừng nó quay về nhé”

~*~*

~Câu chuyện dừng lại tại đây. Lí do thật sự mà Selene bắt tôi đi là vì muốn trả thù ối tình trẻ con đã tan vỡ của mình ư? Tôi về phòng trong tâm trạng ngổn ngang. Cô ấy từng yêu ba tôi, từng ngủ với ông ấy và mười mấy năm sau thì cưỡng hiếp con gái của ông. Thật hài hước làm sao! C'est la vie, đời là vậy.

Tôi loạng choạng rời khỏi phòng còn ba tôi một mình ngồi trầm ngâm những chuyện xưa cũ.

Selene...

Selene...

Nữ thần mặt trăng Selene...

Tôi chợt dừng bước khi đứng trước cửa phòng tôi. Cô có cùng tên với nữ thần mặt trăng trong những câu chuyện mẹ thường hay kể khi tôi còn nhỏ. Ngày đó mẹ tôi rất hay kể câu chuyện này, không phải là vì tôi thích nghe. Bao lần tôi không nhẽo nói bà kể truyện khác thì bà cũng từ tốn xoa đầu tôi : “Ngoan, nghe mẹ kể hết truyện này rồi mẹ sẽ kể truyện khác cho con nghe!”. Hồi đó tôi còn nhỏ quá, giờ ngẫm lại thấy lí do của bà có gì không bình thường. Liệu đằng sau câu chuyện nữ thần mặt trăng đó mẹ tôi có ý gì không?

Có khi nào bà cũng biết chuyện Selene với ba tôi?

Tôi lại nhớ đến mẹ tôi, niềm mơ ước của bao người đàn ông nhưng vẫn bị chồng mình phản bội. Thật trớ trêu!

Tối đó trong lúc đang sắp xếp lại hành lí của mình thì tôi chợt thấy lá thư của Selene. Tôi vội vàng mở ra đọc và kết quả là tôi đã khóc suốt đêm.

Ừ thì đời là vậy.

47. #7

Charles Lancaster chọn chỗ ngồi trong góc khuất của một quán cà phê nhỏ cách công ti anh vài bước chân. Anh đặt xuống bàn một bó hoa hồng đỏ thắm và gọi ỳnh một li cafe nóng. Đôi mắt xám của anh trĩu nặng ưu tư. Hôm nay anh có một cuộc hẹn quan trọng, không phải với đối tác mà là với tình nhân của anh. Gọi là “tình nhân” bởi anh đã có vợ và hai đứa con gái xinh xắn ở một căn nhà tương đối lớn ở ngoại ô. Phải, là anh ngoại tình và cô gái lát nữa sẽ đến đây chính là tình nhân của anh. Họ đã cặp với nhau hơn nửa năm. Charles ngay cả khi đã có một gia đình yên ấm vẫn không thể nào bỏ được thói quen thích phụ nữ đẹp. Anh yêu họ thì ít mà yêu vẻ đẹp của họ thì nhiều. Charles thừa nhận mình không đẹp trai cũng không phải giàu có gì nhưng phụ nữ vẫn cứ đổ vì anh vì lời hứa hẹn của anh: sẽ cho họ một cuộc sống hạnh phúc nhất mà bất cứ cô gái nào cũng phải ghen tị...Phụ nữ chỉ cần người đàn ông có thể đem lại hạnh phúc ỳnh, những chuyện còn lại đều không đáng kể.

Tiếc thay, Charles chỉ thực hiện được lời hứa đó với một người duy nhất chính là vợ anh bây giờ, Iris, còn lại chỉ là lời nói gió bay. Anh gặp vợ mình hồi họ học chung trường đại học với nhau. Cô nói cô đến từ một đất nước xa xôi nào đó mà anh chẳng nhớ nổi bởi công cuộc điều tra ra tên của cô đã mất của anh 3 tháng, thêm 3 năm nữa theo đuổi cô, và cuối cùng họ thề trước Chúa sẽ dành cả cuộc đời này cho nhau vào một ngày trời mưa tầm tã, trong một nhà thờ nhỏ chỉ có họ và đức cha làm lễ... Họ đã sống với nhau tính đến thời điểm này là 10 năm. Iris sinh cho anh hai cô con gái đẹp như thiên thần: Victoria và Evangeline. Có lẽ Charles sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới nếu anh không thỉnh thoảng “ăn vụng”. Anh không phải là người dễ kiềm chế trước những cô gái đẹp. Dù rằng Iris cũng là một người phụ nữ đẹp không kém bất cứ nhân tình nào của anh nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ. Từ lúc kết hôn đến nay anh đã ngoại tình với hai cô. Dù cảm thấy rất có lỗi với vợ và hai đứa con gái nhỏ của mình nhưng Charles vẫn khó bỏ được

tính mèo mả gà đồng của mình. Anh thở dài tự biết mình không xứng với tình yêu của Iris. Anh ngồi trầm lặng khuấy cafe trong cốc mặc cho nó đã nguội từ lúc nào và trong đầu nghĩ xem nên nói thế nào cho êm thấm.

_Charles!-Giọng trong vắt của một cô gái vang lên cắt đứt mạch suy tư của anh.

_Chào em, Selene!

Charles ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng óng như ánh mặt trời. Những ai gặp cô lần đầu chắc chẳng ngờ cô ấy mới 14 tuổi bởi vẻ ngoài có phần từng trải và già dặn hơn so với chúng bạn đồng trang lứa. Chính Charles đây lúc đầu gặp cô đã nghĩ cô gái này hẳn phải 18, 19 tuổi chứ không thể nào 14 cho đến khi họ lên giường cùng nhau. Charles từng nhìn vết máu trên giường và lấp bắp hỏi cô bao nhiêu tuổi.. Selene không ngần ngại nói thẳng là cô 14 tuổi làm Charles điếng người. Anh chưa bao giờ hỏi tuổi cô cho đến khi họ lên giường với nhau vì phép lịch sự cổ điển là không bao giờ hỏi tuổi phụ nữ! Anh thở hắt khi biết mình vừa quan hệ với trẻ vị thành niên. Nếu cảnh sát mà biết thì anh gặp rắc rối to. Charles bắt đầu căm thù các phép lịch sự cổ điển!

_Hôm nay em thế nào? - Charles mở đầu câu chuyện với một nụ cười gượng gạo.

_Ồn, còn anh? - Selene tươi cười hỏi lại. Charles ngẩn người trước nụ cười của cô và tự hỏi có nên hoãn lại việc mình định nói không.

_Ừm, anh cũng ổn.-Charles hắng giọng, trong đầu gằng sắp xếp câu cú sao cho rõ ràng mạch lạc để chỉ cần nói một lần là cô sẽ hiểu, anh không có đủ can đảm để nói lại lần hai. Charles là một thằng hèn. Anh vẫn tự giấu mình như vậy.

_Selene này.-Anh nắm lấy tay cô. Selene cảm thấy Charles hôm nay thật kì lạ. Sao hôm nay anh trông buồn bã vậy?-Chúng ta chia tay thôi em!

Selene khựng lại nhưng vẫn gằng gượng cười:

_Charles, anh đùa à?

_Không, không hề.-Charles cúi mặt. Tình yêu như chiến tranh, nổ ra thì dễ nhưng kết thúc thì khó, Charles không nhớ ai đã nói cái triết lí này nhưng theo anh nó đúng 100%. Anh muốn chấm dứt sớm với Selene vì cô bé còn nhỏ quá, anh không muốn mối quan hệ này ảnh hưởng đến tương lai cô bé sau này. Nhưng trên hết đó là anh cảm thấy mình bắt đầu yêu cô và đó mới là điều đáng sợ nhất. Charles chỉ yêu một mình Iris thôi. Charles là vậy, luôn chia tay khi cảm thấy tình yêu bắt đầu chớm nở trong tim mình, Iris là ngoại lệ duy nhất.

Charles rời khỏi quán, cảm thấy thoải mái vì từ giờ anh sẽ không cảm thấy có lỗi với Iris mỗi khi anh ôm cô vào lòng, và hai thiên thần của anh Victoria và Evangeline sẽ không phải chịu cảnh chia li từ quá sớm như anh trước kia. Dĩ nhiên là anh có chút hối hận về chuyện Selene nhưng anh tin cô sẽ sớm vượt qua. Selene mới 14 và sắp sang tuổi 15, cuộc em đời còn dài.

Selene vẫn ngồi im lặng và đặt tay lên bụng mình. Cô tính báo cho Charles là cô đã mang thai gần 2 tháng...

Một buổi sáng nọ, Selene đứng trước cửa nhà anh. Hai tháng nữa cô sẽ tròn 15 tuổi. Cô vừa từ bệnh viện về... Một quyết định khó khăn nhưng cô tin là đúng đắn nhất, cho cả cô và đứa bé. Lúc bước ra khỏi cổng bệnh viện, Selene ứa nước mắt khi nhận ra: thế là cô đã giết mất hai người.

_Chị tóc vàng gì đó...-Selene hơi giật mình khi nghe thấy giọng trong veo quen thuộc của một đứa trẻ vang lên. Cô nhìn quanh quất thì nhận ra chủ giọng nói ấy là ai. Là Evangeline, con gái cưng của người mấy ngày trước đã nói lời chia tay với cô và làm cô khóc hết nước mắt. Em chạy đến gần cô và ngược nhìn cô bằng đôi mắt xám được thừa hưởng từ bố của em. Selene quì một chân xuống ngang tầm mắt với em và nhìn vào đôi mắt em. Sao nhìn vào đôi mắt này cô lại đau nhói? Chủ nhân của chúng đâu phải Charles, thế sao chúng vẫn làm cô đau cơ chứ? Em định rủ cô chơi cùng em và chúng bạn nhưng ngạc nhiên biết bao khi thấy gương mặt cô đầm nước mắt.

_Sao chị lại khóc?-Evangeline rụt rè hỏi. Em hơi sợ khi thấy cô như thế này.

Selene vội lấy tay lau nước mắt mình. Cô ghét bị bắt gặp khi đang khóc, dù người đó là một đứa trẻ đi chăng nữa. Evangeline nhú mồm khó hiểu. Vài tháng trước em đã gặp người này với nụ cười rạng rỡ trên môi, thế mà bây giờ cũng chính người này em lại thấy nước mắt cứ thế mà rơi không ngừng. Với một đứa trẻ 4 tuổi như em hoàn toàn không có ý niệm gì về đau khổ. Em chỉ đơn giản hiểu: cười là vui, khóc là buồn. Mà nỗi buồn của em chỉ dừng lại ở mức: sinh nhật em bố em đã không về kịp để dự. Selene không nói gì, bất chợt ôm em vào lòng, gục mặt trên vai em mà khóc. Đôi vai của một em bé mỏng manh và yếu ớt hơn nhiều so với người lớn nhưng dễ chịu và chân thực kì lạ. Chắc tại trẻ con không lừa dối.

Evangeline vẫn giữ im lặng kể cả khi Selene khóc xong và rời khỏi vai em. Selene ngấm thật kĩ gương mặt em. Cô vuốt nhẹ má em và hôn một cái thật kêu lên đó rồi mỉm cười:

__Cám ơn em!

Sau đó cô đứng dậy bỏ đi. Evagenline vẫn đứng ngẩn ngơ nhìn mái tóc vàng ánh lên trong nắng thu đang dần khuất khỏi tầm mắt mình cho đến khi bạn em gọi. Em chạy về phía chúng nó và không quên ngoái đầu lại. Mái tóc vàng đã biến mất sau những bụi hoa hồng...

~*~*~*

Tối đó Selene gọi di động cho Charles:

__Anh sẽ phải trả giá, đồ khốn!

__Selene...Ấy Eva đừng nghịch, con yêu! Để ba nói chuyện một lát!-Anh thở dài.-Selene.. Em sẽ tìm được một người đàn ông tốt hơn anh. Anh xin em hãy quên chuyện chúng ta đi. Anh đã có Iris, anh yêu cô ấy, cả Evangeline và Victoria nữa. Anh yêu họ!

__Thế sao anh còn tìm đến tôi?-Selene gắt lên. Cô có cảm tưởng mình không hơn gì một món đồ.

__Chả lẽ đàn ông cứ có vợ là không còn chơi “gái” sao?* Ôi chết tiệt, Selene, anh không có ý đó. Anh không muốn nói...-Charles lắp bắp.

__Nhưng anh đã nói rồi. Ngày lành, tháng chó đẻ!-Nói rồi Selene đập máy tức giận. Charles đợi đấy! Tôi sẽ cho anh biết sống dở chết dở là thế nào! Mà không chỉ mình anh, cả cái gia đình chết tiệt của anh nữa!

Khoảng 18 tháng sau, Selene quyết định nộp đơn học vào ngành Kinh tế của trường Columbia ở New York và được nhận. Đó cũng là thời điểm cô tiến thêm vài bước sâu hơn vào thế giới ngầm.

~*~*~*

~Trong nhiều năm tiếp theo, Selene Silvester vẫn nhớ về đôi mắt ấy, là đôi mắt của Evangeline chứ không phải của Charles. Cô đã cho rằng nỗi đau mà màu mắt xám ấy đem đến cho cô chẳng qua chỉ là dấu vết của quá khứ vì nó gợi lại cho cô nhớ về Charles, giống như khi ta nhìn thấy đám mây mù lại nghĩ đến mưa vậy. Cho đến một buổi tối nọ, khi ôm Rose-hay chính Evagenline Lancaster của 15 năm sau-ngủ trong vòng tay mình, cô bất chợt hiểu rằng: phải chăng cô đã nhầm lẫn? Rằng nó không phải là dấu tích của quá khứ đau đớn mà cô đã tưởng tượng, rằng thực ra nó chính là điềm báo tương lai của định mệnh về nỗi đau mà chủ nhân của đôi mắt đó sẽ gây ra cho cô sau này?

~*~*~*

~au's note: (*): Mười mấy năm sau Selene lại nói câu này với Rose/Evagenline ở trại cai nghiện :3 (chap 13). Thù dai v

~Evagenline: nghĩa là “tin tốt lành”, chúng ta có “evangelism” là “đạo tin lành”

48. Chap 29

Chap 29:

Đối với một người đã có “thâm niên” 4 năm 5 tháng 12 ngày bị giam cầm gần như tách biệt ra khỏi xã hội như tôi đây, việc quay về với cuộc sống bình thường rất khó khăn. Tôi phải tiếp tục đi cai nghiện thêm 3 năm nữa mới thành công. Lúc tôi cai nghiện xong cũng là lúc tôi có được bằng tốt nghiệp trung học. Ở trại không có nhiều thứ để làm, học hành là công việc hợp với tôi nhất. Ngoài ra tôi còn thỉnh thoảng đi gặp bác sĩ tâm lý vì những khó khăn khi tiếp xúc với mọi người như một người bị cách biệt nhiều năm ra khỏi xã hội này. Tôi thường e dè cẩn trọng với bất cứ ai mình tiếp xúc (trừ ba tôi và Vic ra, dĩ nhiên), điều đó khiến tôi căng thẳng và đôi lúc rơi vào trạng thái trầm cảm khiến tôi chỉ muốn nhốt mình lại một chỗ và sợ hãi khi ra ngoài đường, trái ngược hẳn với chính tôi của ngày xưa, chỉ chăm chăm tìm cơ hội được ra ngoài chơi đùa.

Sau khi tôi trở lại tương đối bình thường, tức là hết nghiện ngập, có bằng trung học, cởi mở hơn chút với mọi người, tôi xin vào làm một nhân viên bán hàng ở một tiệm tạp hóa gần đó. Thời buổi kinh tế khó khăn này mà một người như tôi có một công việc như thế là may mắn lắm rồi. Tôi từ chối sự giúp đỡ của ba tôi hay Vic, tôi đã ỷ vào họ quá nhiều, tôi đã 23 nên đã đến lúc phải tự lập rồi.

Tôi chuyển tới căn nhà mà Selene đã mua cho tôi, nó chỉ cách nhà của ba tôi vài cây số. Đúng như Selene đã tả, nó không lớn lắm nhưng vẫn đủ ột gia đình sinh sống cùng một khoảnh sân vườn được cắt tỉa gọn gàng. Hóa ra cô đã trả tiền cho công ti làm vườn trong 5 năm kể từ khi ngôi nhà được mua, “Giờ cô chỉ còn một năm nữa. Cô có muốn gia hạn thêm?”-Calvin, anh chàng phụ trách mảnh vườn nhà tôi tươi cười gợi ý.

Có công việc, có nhà, tiếp theo là tìm ình một đức lang quân và tôi hoàn toàn thất bại ở khoản này. Tôi đã hẹn hò cả thấy bốn anh chàng trong vòng một năm. Tất cả đều rất tuyệt cho tới khi lên giường. Anh ta mới chuẩn bị “vào” thì tôi đã nước mắt đầm đìa cầu xin anh dừng lại như hồi với Alexis khiến mọi chuyện chán nản và đổ vỡ là điều tất nhiên. Không có thứ tình yêu nào không tình dục. Tôi cũng thử hẹn hò với phụ nữ nhưng kết quả còn tệ hơn vì chỉ gặp nhau hai, ba buổi đầu là chia tay chóng vánh vì họ không thể nào hiểu được tôi cũng như chịu được tính khí bất thường của tôi.

Tôi lại tiếp tục gặp bác sĩ tâm lý. Bác sĩ chẩn đoán tôi bị chứng “lãnh cảm tình dục”, có thể là do chấn sang tâm lý từ việc bị lạm dụng khi còn chưa trưởng thành. Tôi ậm ừ nghe bác sĩ nói. Tôi nghĩ là mình biết nguyên nhân thật sự, chỉ là tôi không đủ can đảm hoặc quá cứng đầu để chấp nhận nó. Tôi dùng một nửa toa thuốc của bác sĩ trong mấy tháng đầu rồi chán chường đem ném nửa còn lại vào trong thùng rác khi nhận ra: chúng chẳng có tác dụng gì với tôi ngoài việc khiến tôi thêm buồn ngủ. Các bác sĩ tâm lý không giúp gì được cho tôi nên tôi lại phải tự giúp mình.

Cuối cùng, tôi quyết định làm bà mẹ đơn thân. Thời đại này phụ nữ không cần đến đàn ông để có con. Mặc cho sự phản đối của gia đình tôi lấy số tiền lãi trong 3 triệu đô tiền tiết kiệm suốt 4 năm qua để chi trả cho việc thụ tinh nhân tạo và nhờ ơn Chúa năm sau một bé gái xinh xắn chào đời. Con bé lúc mới ra đời đã mang màu mắt xanh lơ và mái tóc vàng hệt như Selene Silvester khiến tôi hơi ngạc nhiên khi ắm con trên tay lần đầu. Như đoán được suy nghĩ của tôi, ba tôi nói em bé nào lúc mới ra đời đều mắt xanh tóc vàng, tôi ngày xưa cũng thế và bây giờ thì nhìn xem: tôi mắt xám tóc đen.

—Em định đặt tên nó là gì? Gabriel? Trông nó như thiên thần ấy!-Vic vừa ắm đứa bé vừa hỏi tôi. Ba tôi gật gù đồng ý. Victoria rất thích đứa bé. Chị vừa mới đi hưởng tuần trăng mật về và bây giờ họ tên của chị là Victoria Lancaster-Johansson (chị ấy khẳng khẳng đòi giữ họ Lancaster mà bạn biết đấy, một khi Vic đã quyết có Chúa cũng không cản nổi chị ấy). Anh cảnh sát Leo-người mà tôi vẫn quen miệng gọi là Ivan-đang ôm Vic từ đằng sau thì thầm với chị: “Anh sẽ cho em cả tá thiên thần thế này!”. Vic nguyền anh một cái. Một đôi chim câu hạnh phúc. Tôi mừng cho cả hai người.

Tôi nhận lại con từ Vic. Tôi đã nghĩ ra tên cho con từ mấy tháng trước đó khi biết mình sẽ sinh ra một bé gái:

—Tên con bé sẽ là Selene.-Nụ cười đóng băng trên gương mặt cả ba người ở đây.- Tên đệm sẽ là tên Iris của mẹ, và họ của nó đương nhiên là họ Lancaster nhà ta. Tên con sẽ là: Selene Iris Lancaster.-Tôi mỉm cười âu yếm nói với con. Kể cũng hơi kì quặc khi đặt hai cái tên từng là tình địch của nhau bên cạnh nhưng tôi tin là mẹ tôi trên kia sẽ hiểu. Con gái của mẹ, con mang tên của hai người phụ nữ mẹ yêu nhất. Hi vọng con sẽ sống xứng đáng với hai cái tên này...

Selene chỉ giữ được màu mắt xanh lơ ấy chứ không giữ được mái tóc vàng bởi càng lớn tóc con bé càng sậm

màu lại cho đến khi mang một màu nâu đồng. Có lẽ sau này Selene sẽ tiếc mái tóc vàng hồi nhỏ của mình lắm đây. Tôi rất thích đôi mắt của con bé, chúng cũng là màu xanh nhưng là màu xanh trong của bầu trời, không mang chút gì của sự lạnh lùng u uẩn, khác hẳn với màu mắt của người kia. Đó là điều tôi hài lòng nhất. Tôi nhất định sẽ cho nó một cuộc sống hạnh phúc đầy đủ nhất có thể, để sự độc ác và tàn nhẫn không thể ngấm vào con như nó đã từng làm với Selene kia.

Khi Selene biết đi, cả gia đình tôi làm một chuyến du lịch tới Canada. Sau khi ở đó vài tuần tôi quyết định sẽ nhập cư đất nước này. Đừng hỏi tôi tại sao vì tôi thỉnh thoảng vẫn bốc đồng như vậy. Tôi quyết định bán căn nhà của Selene, chuyển đến sống ở một thị trấn yên bình ở Canada và mở một tiệm sách nhỏ cùng với Siris, nickname của Selene khi ghép hai cái tên Selene và Iris vào với nhau. Trong một lần ngẫu hứng, tôi gõ google tên “Siris” và phát hiện ra một điều thú vị: “Siris” cũng là tên của một đô thị ở Ý! Hey, Siris của mẹ, chúng ta thật có duyên với đất nước này, đúng không?

Tôi không mong gì hơn ngoài một cuộc sống yên bình cùng con gái Siris của tôi.

49. Chap 30

Còn bức thư của Selene. Cô viết đã viết cho tôi một bức thư khá dài và lộn xộn, nhiều chỗ bị nhòe đi bởi nước mắt nhưng vẫn đọc được. Buổi tối hôm trở về sau 4 năm lưu lạc, tôi mở lá thư ra đọc ngay lập tức và sau đó thì gương mặt tôi đã ướt đầm nước mắt từ lúc nào. Tôi phải mất hơn 7 năm kể từ lúc đọc thư của cô mới dám thực hiện điều cô yêu cầu ở ngay đoạn đầu tiên của bức thư. Đây là những gì cô viết cho tôi:

Chào em,

Tâm trạng tôi giờ đây rất hỗn loạn, tay tôi đang run, hi vọng mình sẽ không viết sai chính tả. Tôi viết để nói cho em biết toàn bộ câu chuyện của chúng ta. Sau khi em đọc bức thư này, xin em hãy đốt nó đi, để những kí ức, hay nói đúng hơn là ác mộng, về tôi không còn nữa, để em có thể tiếp tục dễ dàng hơn với cuộc sống sắp tới. Đó là điều tốt đẹp nhất mà tôi có thể làm cho em.

Tôi định không viết đâu nhưng sẽ thật là vô trách nhiệm mà lương tâm tôi cũng không thể thanh thản nếu không để lại ít nhất vài dòng giải thích cho em. Em xứng đáng được biết sự thật. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, kể cả khi cầm bút lên, suy nghĩ cái gì nên viết, cái gì không. Nhưng thôi kệ.

Rose, hãy cho tôi được gọi em là “Rose”, em nhé. Xin em hãy cho phép tôi gọi em là “Rose” cho tới hơi thở cuối cùng. Xin em hãy coi đây là lời khẩn cầu của tôi, điều đầu tiên và cũng là điều cuối cùng tôi cần xin ở em, Rose của tôi.

Tôi xin lỗi, Rose. Tính vị kì diên rồ của tôi đã khiến em đau khổ nhiều. Lúc này ngồi ngẫm lại, tôi vẫn không sao lí giải nổi tại sao mình có thể làm được những việc diên khùng đó? Nguyên lí “tảng băng trôi” của Hemingway? Rằng tính cách con người cũng như tảng băng, một phần nổi, bảy phần chìm và hầu hết chẳng ai lí giải được hành động ở bảy phần chìm ấy. Hai tháng Provence, một sự đền bù nhỏ nhoi, so với những gì em đã chịu thì thật ngây thơ khi tin rằng nó sẽ xóa bỏ tất cả.

Nên viết từ đâu nhỉ? Tôi rồi quá rồi. Có khi nào mình bị diên? Quá nhiều thứ để kể nhưng lại quá ít thứ diên tả được thành lời.

Ta đã gặp nhau 3 lần trước đó. Không rõ ba em đã kể em nghe về lần đầu tiên ta gặp nhau chưa. Nếu hẳn không kể thì hãy bắt hẳn phải kể, còn nếu hẳn bảo không nhớ thì tức là hẳn nói dối.

Tôi nhớ rất rõ chuyện chúng ta khởi đầu vào một buổi sáng xa xưa nào đó khi tôi đã rời khỏi Ý được một năm, cách đây cũng phải hơn 15 năm rồi. Một bé gái đang cúi húi cái gì đó trong phòng khách ngập nắng, mãi mà tới nổi tôi đứng đằng sau em cũng nhận ra. Em giật mình khi tôi, một kẻ lạ mặt, bế em lên. Em giãy giụa muốn thoát nhưng không la hét kêu cứu. Tôi hôn chóc lên môi em và em đánh tôi, khá đau đấy! Em càng muốn thoát thì tôi càng không cho em thoát! Một cô gái 14 như tôi chỉ đơn thuần nghĩ nó là một trò trêu chọc trẻ con chẳng nghĩa lí gì cho tới khi chúng ta lớn lên, tôi nhận ra nó có một số nét tương đồng

với mối quan hệ của chúng ta sau này. Có đôi lần tôi nghĩ: liệu rằng số phận có giấu diếm báo của mình qua cái trò trẻ con đó không? Tôi không bao giờ tin vào định mệnh nhưng lại tin vào các điềm báo của nó, bằng một cách kì diệu nào đó, đã và đang ứng nghiệm vào cuộc đời tôi, cuộc đời em.

Ngay lúc thấy em lần đầu tôi đã cảm được một nỗi đau mơ hồ len lỏi vào trong tim. Kì lạ quá phải không? Chúng ta chỉ mới gặp nhau. Nhưng vì khi ấy men tình còn đang ngây ngất, tôi phớt lờ nó đi.

Lần thứ hai cách lần đầu không lâu. Nỗi đau đã rõ ràng hơn, không thể phớt lờ.

Lần thứ ba ta gặp nhau là lúc em 14 tuổi, tại sân vận động. Em đã nhìn thấy tôi rồi. Có lẽ em không nhận ra tôi vì lúc đó tôi đeo khẩu trang và đứng ở hàng ghế dành cho khán giả, nhưng tôi thì nhận ra em ngay lập tức bởi đôi mắt xám của em giống hệt hắc ta, cũng là màu mắt đã đeo bám tôi suốt 10 năm trời, không lẫn vào đâu được. Nỗi đau ấy như một sự ám ảnh khôn nguôi.

2 năm sau gặp lại em, tôi bắt em đi. Tôi trút hết nỗi uất ức lên em nhưng rồi hối hận khi thấy máu thấm ướt đầu ngón tay. Lúc ấy tôi không nghĩ đấy là lần đầu tiên của em. Tôi xin lỗi, em của tôi.

Lí do tôi bắt em không phải vì ba em không hoàn thành bản hợp đồng mà là muốn ba em phải khổ sở như tôi ngày trước. Tôi có thể đáp trả lại y chang những gì hắc ta đã làm với tôi. Có điều ở tuổi 14 của tôi thì chúng là thảm họa nhưng ở tuổi trung niên của hắc ta, chúng chỉ như vết cắn của một con muỗi. Cùng là một nỗi đau nhưng từng người sẽ có cách cảm nhận khác nhau. Thế là tôi đã đổ hết chúng lên cho con gái hắc ta! Nghe thật trẻ con và điên rồ! Ba em cũng như phần lớn bọn đàn ông khác, có thể là một người tình tồi nhưng chưa bao giờ là một người cha tệ. Đó là điều duy nhất mà tôi kính trọng ở hắc ta.

Tôi muốn nói là tôi xin lỗi, Rose. Em không có lỗi gì trong chuyện này vậy mà em tôi lại lôi em vào, bắt em chịu đựng những gì em không đáng phải chịu. Hắc ta chỉ làm tan nát trái tim tôi vậy mà tôi lại làm tan nát cuộc đời em. Tôi chỉ định giữ lại em khoảng vài năm thôi, không ngờ về sau lại muốn giữ em suốt đời. Hắc ta khiến tôi chao đảo còn em thì làm tôi chết lặng. Hắc ta hứa hẹn với tôi đủ thứ rồi bỏ rơi tôi không luyến tiếc, còn tôi và em chẳng hứa hẹn với nhau điều gì vậy mà sao ta không vẫn không rời nhau... cho tới cái ngày buộc phải thế.

Nhưng Rose ơi, tôi cũng muốn với em là tôi yêu em nữa. Khi còn tự do, nhiều khi ở một mình không ai biết tôi từng hét điên cuồng “Tôi yêu em, Rose!” cả trăm lần nhưng không hiểu sao đứng trước mặt em tôi như hóa đá, không nói được. Thậm chí ngay cả khi ta ngồi cùng nhau ở sofa hôm cảnh sát ập đến, những từ đơn giản ấy vẫn cố chấp ngưng lại ở đầu lưỡi tôi mà không sao ra thoát thành tiếng. Tôi muốn nói nhưng rồi lại thôi. Khi nghĩ đến những điều tàn nhẫn mình đã làm cho em, tôi còn có tư cách để mở miệng nói lời yêu em nữa sao?

Tôi yêu em từ lúc nào nhỉ? Sau chuyện Eligio? Sau khi em tự sát? Hay là ngay từ cái nhìn đầu tiên? Một thiên thần đi lạc vào trong phòng khách, một kẻ si mê đứng tựa cửa ngắm nhìn... Như Nabokov đã nói: ảo ảnh và hiện thực hòa quyện vào nhau thành tình yêu. Nhiều lúc bên em chính tôi cũng không thể phân biệt được đâu là hiện thực, đâu là ảo ảnh. Ừ, em có thể gọi tôi là đồ thần kinh được rồi đấy. Trái tim tôi yêu em, đó là hiện thực, nhưng có em trong vòng tay mình, đó lại là ảo ảnh. Từ trước tới giờ liệu có cái ảo ảnh nào biến thành hiện thực không?

Hoa hồng và hoa lily luôn được đặt cạnh nhau. Em có biết vì sao tôi chọn tên một loài hoa cho em không? Chắc là không. “Không ai có thể hiểu hết giá trị của bông hồng”, hoa hồng tượng trưng cho giấc mơ của sự sống đam mê. Tôi đã từng rất thích cả hoa hồng và hoa lily, chúng là biểu tượng cho những gì đẹp đẽ nhất của thế giới này. Tôi yêu hoa hồng cho tới khi hắc ta chia tay tôi. Suốt một thời gian dài tôi chỉ còn thích mỗi hoa lily, biểu tượng cho niềm hi vọng của cái chết. Tôi đặt tên cho em là Rose-Hoa hồng để tự nhắc mình vì sao tôi mang em đi. Hoa hồng, hãy cẩn thận, đừng để mình đắm chìm vào vẻ đẹp của chúng, để rồi bản thân mình bị thương lúc nào không hay, biết là vậy mà tôi vẫn bị thương.

Tôi từng nghĩ bị hắc ta rũ bỏ ngay trong khi tôi còn ngây ngất bởi men tình do hắc ta đem lại là điều khiến tôi đau khổ nhất, tới mức mà tôi thề là sẽ trả lại cho hắc ta cả vốn lẫn lãi để hắc ta không thể sống yên ổn suốt đời. Nhưng lúc tôi nhìn thấy em trong bồn tắm cùng mùi máu tanh ngập phòng thì Rose ơi, tôi chỉ muốn chết đi ngay lúc ấy. Tôi yêu em, Rose của tôi! Tôi yêu em...

Sau khi nghe em lên gọi cho anh chàng nào đó tên John, tôi đã lơ mơ cảm nhận được rằng trước sau gì

mình cũng sẽ mất em. Linh cảm của tôi trước giờ rất tốt nhưng tôi thỉnh thoảng vẫn giải mã sai. Lần đó tôi đã linh cảm rằng sẽ mất em như thế này, mất em vào tay một ai đó. Em không biết cái linh cảm ấy đã hành hạ tôi thế nào đâu. Cái ý nghĩ sẽ mất em khiến tôi không chịu đựng nổi. Lòng vị kỷ của tôi đã dẫn tới chuyện gã Felix cưỡng hiếp em. Đúng, là tôi đã cố tình để gã cưỡng hiếp em mà không cứu em. Bởi lúc đó, không biết làm sao tôi có thể nảy ra cái suy nghĩ rồ dại như vậy: “Để Rose bị cưỡng hiếp, để em ném trái sự nhục nhã ê chề dưới thân một gã đàn ông đáng tởm, biết đâu sau này em sẽ mất hứng thú với đàn ông... Lúc đó em sẽ không còn để mắt tới bất cứ chàng trai nào nữa, dưới sự kiểm soát của tôi, em sẽ chỉ có mình tôi mà thôi...”. Chắc em khinh tôi lắm phải không? Tôi quá ích kỷ và điên loạn. Bản thân tôi còn thấy mình gớm hơn cả quỷ Satan. Tôi nghĩ lúc đó hẳn mình đã điên mất rồi. Nó là một trong những nỗ lực điên cuồng đến tuyệt vọng để giữ em lại. Em không đáng phải chịu những thứ kinh khủng như vậy. Tôi xin lỗi, Rose! Tôi yêu em!

Thôi, thôi dừng, đừng viết cái câu ấy nữa, người không có tư cách, Selene, không có tư cách! Nhưng tôi không biết nữa, Rose, những ngón tay tôi chỉ muốn viết lời yêu em mãi.

Em vẫn còn nhớ lần tôi phải bắn em chứ? Một câu hỏi ngu ngốc! Dĩ nhiên là em không quên rồi. Vết sẹo ở cổ tay, vết sẹo ở chân, tất cả là tại tôi. Tôi không muốn nhưng buộc phải làm. Tôi muốn Eligio hay tất cả những người đang có mặt ở đó hiểu rằng: tôi có thể giết em bất cứ lúc nào tôi muốn, rằng giữ em lại nhằm mục đích nào đó mà chúng không thể đoán ra nhưng chắc chắn là có lợi. Người của tôi vốn bất mãn về em đã lâu, họ phản đối vì tôi giữ em lại quá lâu mà chẳng thu được lợi ích nào. Mafia không làm việc vô ích và sẵn sàng trừ khử bất cứ ai cản trở họ. Lí do họ nghe tôi là vì tôi đã hướng dẫn giúp họ kiếm tiền dễ dàng hơn và cũng có thể vì bố tôi nữa. Quyền lực không nằm trong đồng tiền mà nằm trong tay kẻ kiểm soát nó. Ban đầu gặp, họ cũng đã nói thẳng với tôi: “Cô sẽ là thủ lĩnh chừng nào giúp chúng tôi kiếm được nhiều tiền...”. Dù rằng thực tế sau này có những lúc tôi quyết định sai lầm khiến tổ chức thất thoát nhưng họ vẫn để tôi làm thủ lĩnh của họ, họ nói là vì họ nể tôi. Rose, nếu tôi không bắn thì họ sẽ chẳng còn nể nang gì tôi nữa. Vào lúc nào đó, một người trong số chúng sẽ siết cổ em và địa vị của tôi trong tổ chức do chính mình lập nên sẽ sụp đổ. Ivan hay Kevin không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ em. Thật ra nếu lúc đó Eligio dám thách tôi bắn vào đầu em thì nhất định tôi sẽ thua và chắc chắn sẽ mất em ngay lúc đó. Tôi không muốn em chết nhưng lại càng không muốn mất em, đành phải để em chịu chút thương tổn để thỏa mãn tính ích kỷ quái đản của mình.

Tôi còn bỏ sót điều gì không nhỉ? Tôi muốn dừng thư ở đây, tim tôi đau quá rồi, tay tôi đã mỏi nhừ, liệu đây có giống với cảm giác em cầm khẩu Glock chĩa vào tôi? Tôi hi vọng là thế bởi ít ra như thế em còn có chút gì đối với tôi, “một chút gì” đó sẽ như liều thuốc phiện xoa dịu cơn tim tôi đang nhức nhối bởi tình yêu và hiện thực.

Cuối thư tôi cầu chúc em những điều tốt đẹp nhất và sớm quên đi những đau khổ tôi gây ra cho em, nếu em quên luôn tôi thì càng tốt. Sau tất cả, tôi mong em sống một cuộc đời bình yên hạnh phúc như em đáng được hưởng.

Kí tên:

Selene Silvester

p/s: Khi say tôi sẽ ngủ! Hồi đó tôi kể cho em những chuyện xưa chỉ mong em có thể gần tôi hơn. Tôi chỉ muốn chúng ta gần gũi nhau thêm.

Đó là những gì Selene đã viết. “Tôi xin lỗi” và “Tôi yêu em” là hai câu được lặp lại nhiều nhất.

Tôi châm lửa đốt lá thư rồi buông nó xuống dòng sông bên dưới chiếc cầu nơi tôi đang đứng. Nó đã kịp hóa thành tro trước khi chạm vào mặt nước và bị dòng sông mang đi xa. Tôi chẳng giữ thứ gì của cô. Không một tấm hình hay một kỉ vật nào. Tất cả chỉ là kí ức trong tôi nhưng sẽ là chuyện của thời gian khi nó phai nhạt dần. Tôi đã kể lại tất cả những gì tôi nhớ được. Ngẩng mặt lên trời, tôi thầm cảm ơn Chúa đã giúp tôi thoát khỏi cô nhưng sao Người không ngăn tôi khỏi yêu cô chứ?

Trong khi tôi còn đắm chìm trong những hồi tưởng quá khứ thì chợt có người nắm lấy bàn tay tôi. Tôi quay lại nhìn và mỉm cười. Là Selene, thiên thần của tôi. Phải, đây là mới là thực tại, là lí do cho chúng ta tiếp tục sống. Hãy cứ để quá khứ hay nỗi đau như lá thư kia tan thành tro bụi, để tâm hồn ta được thanh thản, để trái tim ta thôi nặng nề.

Trời cũng sắp tối, chúng tôi nên đi về. Tôi dịu dàng nói với Selene:

__Selene, chúng ta về thôi. Ngày mai sẽ là một ngày khác.*

(*): Tomorrow will be another day.“-câu thoại kinh điển trong ”Cuốn theo chiều gió”

Selene ở cuối câu chuyện có thể là Selene Silvester hoặc Selene Lancaster, tùy khẩu vị các cậu thích HE hay OE hay BE.

50. Au’s Note, Tán Nhảm Chút Về Fic, Ko Đọc Cũng Ko S ^^

Người tình Mafia, ý tưởng của fic đã dc ém trong 2 năm tính từ lúc tớ biết SJA là gì.

Có lẽ tất cả bắt đầu là một nữ tướng cướp :)).

Hồi lớp 6 tớ nghe cô kể chuyện (tớ tin là chính cô sáng tác câu chuyện đó): có một anh chàng rất đẹp trai, có lẽ là người đẹp trai nhất mà bạn từng thấy trên đời. Anh ta yêu như điên như dại một...nữ tướng cướp nổi tiếng sắt đá. Nhưng cô nữ tướng cướp kia không yêu anh, cũng như chẳng mấy may xúc động gì trước vẻ đẹp hay tấm chân tình của anh, thậm chí còn cho người đánh què một chân anh ta nữa rồi bỏ đi. Anh vẫn si mê nàng. Anh ta từ chối tình cảm của tất cả giai nhân trên đời, lò dò lết cái chân bị tật của mình đi khắp nơi tìm nàng. Có một cô gái vì đam mê vẻ đẹp của anh mà đề nghị với anh rằng: anh cho tôi ngủ với anh một đêm, tôi sẽ cho anh vàng. Vì lúc đó anh cần tiền để tiếp tục cuộc tìm kiếm nên đồng ý. Sáng hôm sau anh đi sớm, đi trước cả bình minh, trước khi cả cô gái kia tỉnh dậy, tiếp tục cuộc tìm kiếm vô vọng của mình. Từ đó trở đi, chẳng còn ai nghe tin tức gì về anh nữa.

Có lẽ hình tượng về một nữ tội phạm của tớ bắt đầu từ đây, bắt đầu từ một nữ tướng cướp đã khiến người đẹp trai nhất thiên hạ phải điên đảo tìm.

Bắt đầu phác thảo nhân vật ^^

Hmm để xem, tính cách cô ta trước nhé. Dĩ nhiên là phải lạnh lùng, tàn nhẫn, sắt đá, mạnh mẽ, thông minh.

Sau này lớn hơn, tớ nhận ra chừng đó chưa đủ cho cô ta làm một tướng cướp, hay một đàn chị trong thế giới ngầm. Vẫn có gì đó thiếu thiếu.

Rồi tớ xem phim “Bố già”, đọc một số bài báo về Mafia, nhất là về hoạt động rửa tiền tinh vi của chúng, hơi khó hiểu nhưng cuối cùng tớ cũng hiểu sơ sơ vài phần.

Và thế là tớ bổ sung thêm: thâm hiểm, sâu sắc, tinh tế và tình nghĩa.

Thế là xong. Ta đã có một tên tội phạm hoàn hảo, một nữ tướng cướp tuyệt vời và một tay Mafia đỉnh của đỉnh.

Well, đây phần tích cách, giờ là ngoại hình. Ngoại hình thì đơn giản hơn, nhất định là phải xinh đẹp. Xinh đẹp thế nào? Tất nhiên là phải theo kiểu Tây: mắt sâu, mũi cao, mặt thanh, dáng người cao ráo, nhất 3 vòng phải chuẩn =)). Và chuẩn đẹp của phương Tây hình như là: mắt xanh, da trắng, tóc vàng. Thế là xong phần ngoại hình. Trong một fic miêu tả ngoại hình nhân vật thì dễ chứ lột tả tính cách nhân vật theo ý mình mới là khó, quả thực rất khó.

Sau khi thành công với một số fic sja, tớ định bắt tay viết một fic mới, đen tối, đau đớn, ám ảnh và say mê với hình tượng nữ tướng cướp trên. Ý tưởng là vậy nhưng vẫn chưa dám viết bởi sợ chưa đủ trình.

“Người tình Mafia” đáng lẽ sẽ ko bao g xuất hiện nếu không có một lần rảnh rang ngồi viết thử một chap, về một tình tiết bất kì nảy ra trong đầu mình, rồi post lên fb chơi. Sau này với sự cổ vũ của vài đứa bạn, tớ đã phát triển nó ra thành một chap hoàn chỉnh, và rồi thành một câu chuyện với những tình tiết dễ bị ném đá. Có vẻ cảm hứng dẫn dắt tớ viết nhanh hơn dự định. Tớ hoàn thành fic chỉ sau 3 tháng.

Thử đoán xem chap đầu tiên tớ viết là chap gì?

Không phải là chap 1, mà là chap 6, đó là chap Rose đi bói Tarot với Selene. Tớ viết chap đó sau khi mua một bộ Tarot về. Sức mạnh của Tarot m/

Thế là một số tình tiết cứ thế đứt đoạn xuất hiện trong đầu tớ. Tớ vội vàng viết ra vì sợ để lâu sẽ quên và chừa lại một khoảng trống lớn, có gì bổ sung sau. Đó là lí do vì sao cái kết nó là một trong 5 chap tớ viết đầu tiên. Việc tiếp theo là nối các chap lại. Các câu chuyện, các tình tiết nó cứ thế xuất hiện và bằng cách kì diệu nào đó nó khớp một cách khủng khiếp với các chap đứt đoạn kia. Tất cả đã dc lấp đầy. Vậy là “Người tình Mafia” đã được hoàn thành với cả thấy 41 chap và 7 ngoại truyện.

Đây là longfic đầu tay của tớ và tớ ko hài lòng về nó. Nó ko dc như tớ mong đợi, tớ đã mong nó phải ám ảnh và day dứt hơn nữa. Có lẽ trình mình vẫn chưa đạt dc đến mức đó, đúng như điều tớ đã lo sợ trước khi viết fic này.

Tám chuyện có lẽ thế là đủ rồi. Chap sau tớ sẽ tám về hình tượng Rose nhé :)

Hôm nay sn tớ, tớ nói hơi nhiều :P

51. Bàn Về Nhân Vật :’)

Tớ muốn tâm sự một chút về hai nv chính yêu quý của chúng ta

Người đầu tiên lên thốt dĩ nhiên là Selene Silvester. Hãy bắt đầu từ cái tên “Selene Silvester” của cô ta. Họ tên của cô đã tiết lộ phần nào gốc gác của cô. “Silvester” ám chỉ một dòng họ gốc Anh, còn “Selene” là một cái tên Hi Lạp vì mẹ cô nàng là người gốc Hi Lạp (còn “Selena” là tên Tây Ban Nha dc biến thể từ cái tên này), tên của Nữ thần Mặt Trăng, phát âm là “Sờ-lí-nì”. Khi đọc, hai hàm răng tương đối gần nhau nên khi phát âm tiếng tuy ra nhưng có gì vẫn ngưng lại trong miệng, trong họng, và cũng vì miệng ko thể mở to ra nên khó mà gào lớn tên cổ

Trong khi đang học Luật ở Stanford thì Selene bỏ ngang chừng và trở thành Mafia như cha mình. Cô ta là một thủ lĩnh của một băng đảng Mafia, nhưng ko phải kiểu “Bố già” đứng đầu cả một gia đình. Vị trí của cô ấy thấp hơn nhiều, chỉ là thủ lĩnh của một tổ chức khoảng chục người chuyên buôn ma túy, vũ khí và rửa tiền. Thực ra thì chắc cái gì tổ chức của cô ta cũng làm nhưng 3 món đó là chính. Selene chỉ là một phần nhỏ của gia đình Silvester.

Dù sao thì tòa cũng đã mất 3 ngày để đọc hết tội của cô ta

Selene giết người từ năm 13, dưới sự bảo bọc của cha mình cô ta phải ra nước ngoài sống để thoát tội. Về trình độ học vấn của cô ta. Có một thực tế là nếu muốn rửa tiền bạn phải am hiểu cả kinh tế và luật pháp, đó là lí do vì s tớ cho Selene học Kinh tế rồi học lên Luật, mà Luật thì phải chọn một trong ba trường: Harvard, Yale hoặc Stanford cho nó oai Cô ấy vào đh năm 16 tuổi và ra trường năm 21,5 tuổi, khi còn đang học dang dở Luật. Thế giới ngầm có sức cuốn hút mạnh đối với Selene.

Về giới tính cô nàng thì ta ko cần chú trọng quá, cô ta có thể là straight, bisexual hay lesbian gì cũng dc, ta chỉ biết Selene yêu Rose, thế thôi

Selene có thể dc coi là mẫu người điển hình của những người cung Thiên Yết, như là: bí ẩn, quyến rũ, thông minh, thích tự do, thích phiêu lưu, kiêu hãnh, si tình, ghen tuông, chiếm hữu, bảo thủ, thực dụng, thù dai và làm tình giỏi. Tớ còn thiếu điều gì ko nhỉ

Còn Rose/Evagenline, dù fic dc viết theo góc nhìn của em này nhưng mà có vẻ em nó khá thụ động. Phải có người khác tác động vào em, em nó mới tác động trở lại, bình thường thì im ru như con gà rù. Trước khi bị Selene bắt đi, có thể nhận thấy em nó cũng ko phải là “con ngoan trò giỏi” gì cho cam: nổi loạn với những bữa tiệc rượu bia (chưa tới 18 mà đã uống bia như uống nước lã), thoảng trong vấn đề tình dục (nhưng không phải là tình dục đồng giới). Tuy nhiên, từ khi ở với Selene, Rose ngoan ngoãn hẳn, ko dám trái ý Selene, nghe lời cô ta răm rắp dù rất khiên cưỡng.

Tớ chọn đại cho Rose cung Song Ngư, ai dè lên gg tra mới biết Song Ngư và Thiên Yết là cặp đẹp đôi nhất trong tất cả các cung Hoàng Đạo. Rose có một số đặc điểm của cung Song Ngư như là: quyến rũ, nhạy cảm,

hơi trẻ con, mơ mộng, tử tế, hôn giỏi, hay giả vờ, thích được yêu, rất giỏi kiểm lý do, nội tâm phức tạp, ghét những vị tự tình là thông minh và có uy quyền gì đó với mình và cũng ghét phải nghe lời ai, dễ tự hủy hoại mình trong cơn trầm uất. Rose còn có một tính vô cùng xấu đó là: kì thị LGBT. Nhưng người ta đã nói: “Ghét của nào trời trao của nấy”...

Rose chỉ là “nạn nhân” bất đắc dĩ trong cuộc tình không thành giữa Selene và ông bố Charles của em. Thực sự thì Selene hủy hoại Rose rất nhiều. Vì Selene mà Rose phải dở dang con đường học vấn, xa gia đình, bạn bè, bị những đàn em của Selene (trừ Kevin và Ivan) xem thường, bị cưỡng hiếp, bị lừa dùng ma túy, đều tệ hại nhất là bị coi như một thứ đồ chơi giải khuây. Khi Rose “thoát” khỏi Selene, tất cả những gì em còn lại là: đau khổ, mất mát và những chấn sang tâm lí không bao giờ lành.

Tớ chủ ý xây dựng cặp Selene x Rose là một câu chuyện tình đáng nhớ nhưng không hề đáng ngưỡng mộ để noi gương, một mối tình chẳng hề có sự cao thượng, hi sinh hay tin tưởng,... những điều mà chúng ta trông mong vào những câu chuyện tình; thay vào đó: nó chỉ toàn chứa những sự đau đớn, thương tổn, vị kỉ, âm ảnh, tình dục và say mê.

Có một điều là khi bắt đầu viết fic này, tớ không hề nghĩ tới việc cho Selene và Rose gặp nhau từ trước hôm Rose bị bắt đi. Cho tới khi viết xong part 1, có một vấn đề to bùng xuất hiện khiến tớ phải suy nghĩ nhiều: “Chắc chắn mình sẽ lái câu chuyện sao cho Selene yêu Rose, nhưng làm sao để Selene yêu Rose đây? Nếu bảo Selene yêu Rose trong lúc Rose bị giam giữ thì chiếu theo tính cách của Selene điều đó hoàn toàn không thể xảy ra. Cô ta khẳng định mình là straight, làm tình với con gái chỉ để thay đổi khẩu vị, và dùng một cái cô ta đem lòng yêu một đứa con gái, một con tin bất đắc dĩ bị cô ta xem như thứ giải khuây? Nghe có gì đó mâu thuẫn và phi lí. Mà cứ cho là có yêu đi chẳng nữa thì nó sẽ dẫn tới một vấn đề lớn hơn: Selene yêu Rose vì sex? Không được, không được tí nào!

Giải pháp cứu cánh: Selene và Rose phải gặp nhau từ trước, phải có ấn tượng nào đó ở nhau từ lâu. Có thể Rose ko nhớ nhưng điều đó đã in sâu vào trong tiềm thức của em. Còn với Selene, tình yêu dành cho Rose nảy mầm từ những kí ức đẹp như huyền thoại ấy. Rose dù khi đã lớn lên và thay đổi nhiều, nhưng những gì mà Selene nhớ về em vẫn rất đẹp và trong mắt cô: Rose, dù em thay đổi thế nào thì em vẫn đẹp như cô nhớ:

“Rose đã lớn, nhưng không có nghĩ là em rũ bỏ được nét trẻ con ngay lập tức. Sự cố gắng bắt chước vẻ quyền rũ người lớn của một đứa trẻ đôi khi, thay vì làm người ta buồn cười, lại tạo nên sự hấp dẫn đầy mê hoặc.”

“Dòng kí ức chuyển mình đưa Selene về một buổi sáng khi cô “đi làm” về, mở cửa ra đã thấy Rose đang ngồi khoanh chân trên giường, mơ màng nhìn về phía cửa sổ với một vẻ buồn man mác trên gương mặt em, trong căn phòng ngủ sáng ngời một vẻ kì ảo. Ngoài kia có gì hấp dẫn khiến em chăm chú ngồi nhìn như vậy? Chỉ là một khoảng trời trắng xóa. Em vẫn thả hồn đâu đó ngoài kia, mãi mê đến độ Selene đã tiến rất gần sau lưng em từ lúc nào mà em vẫn không nhận ra. Cô vòng tay ôm lấy cơ thể mảnh mai của em từ đằng sau và dường như lúc đó em mới quay về hiện tại bằng một cái giật mình. Y hệt như cái ngày xa xưa đó, một thiên thần đi lạc vào phòng khách trong quanh cảnh cũng huyền thoại thế này đã khiến kẻ si mê tự hỏi đâu là thực, đâu là hư.”

(cái đoạn này dc nghĩ ra khi tớ ngủ dậy muộn và mắt tớ bị lóa bởi bầu trời trắng xóa bên ngoài cửa sổ, kiểu trời nhiều mây nhưng ko mưa)

Chi tiết đó đó đã khiến câu chuyện trở nên có lí, logic và lãng mạn hơn :”>

Đúng là fic bị ảnh hưởng bởi “Lolita”.

Cám ơn các cậu đã chịu khó đọc những dòng làm nhắm này của tớ. Vì đây là fic tớ đã đầu tư rất nhiều nên tớ mới làm nhắm nhiều như thế :”>. Chúc các cậu một ngày tốt lành, tớ yêu các cậu :”>

ah còn điều này nữa, fic nếu dc viết theo ngôi thứ 3 thì sẽ rất hấp dẫn nhưng mà tớ vẫn chọn viết theo ngôi thứ nhất, đơn giản là để tránh ko phải viết sâu vào thế giới mafia

52. Bonus

Cái bonus này mấy bữa trước mới phát hiện ra là có một đoạn sm bị bỏ quên, theo ý nguyện của độc giả mình phát triển nó thành một chap hoàn chỉnh .

Tớ không biết nên nhét cái này vào đâu trong fic, hơn nữa fic đã end cả tháng rồi chèn vô ko tiện nên tớ tách nó làm một bonus riêng. Đoạn bonus này lẽ ra nằm ở p1, nhưng tớ quên khuấy mất , thời điểm của bonus là lúc Rose 16 tuổi,

Bonus này dành tặng cho Con dê hút máu (nick trên s là Tainted)

Tôi lê bước xuống nhà mò đến tủ lạnh trong bếp. Một buổi sáng im lặng như bao buổi sáng khác. Selene đã đi từ sớm, hình như lần nào ngủ dậy tôi cũng thấy mình nằm một mình.

Tôi lấy nước đá, những viên đá nhỏ, cho tất cả vào một chiếc khăn rồi lại dờ dẫm quay về phòng. Tôi ngồi lên thành bồn tắm, nhẹ nhàng cởi quần ra, rồi áp phần khăn chứa nước đá đó vào chỗ kín. Tôi bị đau và tôi cần làm dịu cơn đau này. Đây là phương thức tôi học từ con bạn Hana. Nó vẫn làm thế sau khi bị một đồng anh phang nó, hay nói đúng hơn là nó phang họ. Một buổi trưa nọ tôi bắt gặp nó chiếm chệ ngồi trên bàn ăn dạn háng chườm nước đá lên chỗ kín như chôn không người. Bọn con trai nhìn Hana một cách thích thú. Tôi đảo mắt đi qua chỗ nó, vợ inh một bịch khoai tây chiên.

_Mày định làm “tăng” nữa hả? Hôm qua chưa đủ với mày sao? - Tôi hỏi, miệng nhồm nhoàm nhai. Trong cái phòng ăn này ngoài chúng tôi ra còn vài cậu bạn nữa, chúng nó nhìn Hana như thể muốn ăn sống nó ngay bây giờ. Cũng phải thôi, tư thế của nó gợi dục quá mà.

Nó thở phào một cái rõ to ra chiều rất dễ chịu:

_Ahhhhh.... Nước đá giảm đau là tốt nhất. Thoải mái quá, haaaa....

Tôi liếc nhìn sang mấy cậu bạn kia, cậu nào cũng “chào cờ”. Tiếng thở, tiếng rên của nó nghe y như nó đang làm tình. Đêm qua tôi phải tự nhốt mình vào trong nhà vệ sinh nhằm tránh bị lôi vào cuộc làm tình tập thể do chính nó, Hana, khởi xướng.

_Mày, đồ chết nhất! - Nó nói với tôi bằng giọng nhừa nhựa như đang phê thuốc, mà đúng là nó đang phê thuốc thật. - Con chó, tao kêu mày ra chung vui sao không ra? Cứ ru rú trong cái phòng vệ sinh ấy làm cái đêch gì?

_Tao muốn lần đầu của tao phải cho người thật đặc biệt. - Tôi nhún vai. - Không phải ấy lũ ất ơ dờ dờ ương ương này.- Dĩ nhiên câu cuối tôi phải hạ giọng xuống nhằm tránh những lời này lọt vào tai mấy thằng kia.

_Ha! - Nó bật tiếng cười mỉa. - Dành cho John thì cứ nói đại ra!

Tôi chỉ cười. Nó là đứa biết tôi rõ nhất.

_Mày quảng lần đầu của mày cho thằng nào vậy? - Tôi chuyển chủ đề. Tôi biết cái con này “hổng” lâu rồi. Tháng trước khi chơi trò “nói thật”, nó thú nhận nó quan hệ lần đầu năm nó lên 11 và ở tuổi 15 này nó là lựa chọn số một cho những cậu chàng muốn vào đời.

_Cho thằng bố tao! - Hana bình thản nói, còn tôi suýt nghẹn khoai tây, mở to mắt nhìn nó và cố tìm xem liệu trên gương mặt nó có biểu lộ ý đùa nào nhưng không, mặt nó vẫn cứ trơ trơ ra như vậy. Bắt gặp ánh nhìn sững sờ của tôi nó cũng chỉ nhún vai. - Sao chứ? Ờng say, hết chuyện! - Nó nói như thể chuyện đó chỉ nhỏ bằng con kiến. - Nếu mày “mất” cho thằng John rồi thì mày sẽ tham gia với tụi tao chứ?

Tôi lắc đầu rồi bỏ về nhà mặc cho nó kêu la tôi ở lại, vừa đi vừa nghĩ cách nói dối bố mẹ. Tôi và Hana chỉ bất đồng với nhau về vấn đề tình dục. Tôi không được thoả mãn như nó.

Mấy tháng sau tôi lẳng lặng nghỉ chơi với nó, lẳng lặng đá nó ra khỏi hội bạn của tôi khi vô tình phát hiện ra nó yêu chị gái tôi trong một đêm khuya khoắt, phát hiện ra nó hôn Vic trong xe của chị đang đậu cách nhà chúng tôi vài căn hộ. Tôi chỉ cách chiếc xe hai bước chân. Vic nhìn thấy tôi nhưng vẫn tiếp tục hôn nó, sự hiện diện của tôi lúc này không phải thứ chị quan tâm, chị vẫn tiếp tục làm những gì chị muốn. Qua cửa kính xe và dưới ánh sáng của đèn cao áp, tôi có thể thấy gương mặt nó hạnh phúc đến thế nào khi Vic

đề nó ra bằng ghế sau và lột sạch quần áo của nó ra. Sẽ chẳng vấn đề gì nếu đó chỉ là một trò chơi. Nhưng nhìn vào nét mặt nó, nhìn cách nó ôm Vic, cái cách nó hòa vào chị, cái cách nó rên rỉ dưới những động chạm của Vic,... tôi hiểu nó yêu Vic thật sự. Tôi từng nhìn nó làm tình và tôi có thể nói nó làm tình nhiều nhưng chẳng có cảm xúc gì ráo, như thể nó làm tình chỉ vì không có gì khác làm để giết thời gian.

Nhưng Vic chỉ coi nó là thứ giải khuây, một thứ thay đổi khẩu vị sau những cuộc chinh phục ái tình nhàm chán của chị. Hồi đó chị bắt đầu quen anh Ben. Hình như hôm ấy anh ta không đến như đã hẹn, vô tình Hana đi ngang qua, Vic chẳng dại gì không tóm lấy nó. Sáng hôm sau tôi và Vic có cuộc nói chuyện không mấy thân mật lắm. Sau khi nghe tôi hỏi về mối quan hệ của cả hai, Vic im lặng một lúc, rót ỉnh một cốc nước cam đưa lên miệng: “Con bé chỉ là mua vui qua đường, chị trả tiền cho nó đàng hoàng mà”. Lần này thì tôi shock thật sự.

_Chị trả bao nhiêu?

_200\$, chị còn cho thêm 30\$ tiền boia nữa.

_Sao chị có thể làm thế chứ? - Tôi hét lên. - Nó là bạn em chứ đéo phải đi đứng đường cho chị mua vui như thế!

_Hey, nhóc! - Vic khinh khỉnh nhìn tôi cười, tôi muốn tát chị ngay lúc đó. - Nó đi ngang qua, nó hỏi chị có rảnh, nó bảo nó sẽ giúp chị mua vui với 200\$. Chị thì dĩ nhiên là rảnh và chị cần thứ gì đó giúp buổi đêm đỡ buồn chứ!

Tôi suýt nói nó yêu chị.

Cuối cùng tôi quyết định im lặng, xách ba lô đến trường. Hồi đó tôi vẫn còn rất kì thị LGBT. Tôi không kì thị Vic bởi tôi biết chị có quan hệ đồng tính nhưng tất cả chỉ dừng lại ở tình một đêm. Hana khác, nó yêu. Đó mới là lí do chính cho tôi khai trừ nó ra khỏi hội bạn. Tiêu chí của chúng tôi là chỉ chấp nhận “thẳng”. Vì nó từng là bạn rất thân với tôi nên tôi mới giữ bí mật này cho nó và không nhốt nó vào trong tủ đồ như tôi đã từng làm với mấy đứa đồng tính khác.

Hồi đó tôi và Hana 15, Victoria 19...

Trở về với hiện tại. Tôi đang ngồi trên thành bồn tắm. Cái khăn bọc những viên đá lạnh cồng tay khiến tôi thỉnh thoảng phải đổi tay cầm. Tôi mặc mỗi cái áo thun, hai chân dang ra, chườm nước đá lên, làm y hệt như Hana. Nó nói đúng, nước đá dễ chịu thật. Thỉnh thoảng miệng tôi bật tiếng rên nhẹ.

Khi tôi đang xuyết xoa trước cái lạnh êm dịu làm sự nhức nhối bên trong tan biến dần thì cánh cửa phòng tắm mở ra. Tôi giật mình nhìn lên, là Selene....

Tôi định mở miệng hỏi sao cô ấy ở đây vào lúc này, cô hầu như chỉ ở nhà vào buổi tối. Bây giờ mới là trưa. Tôi thầm rửa mình đã quên khóa cửa.

Selene bước tới. Lưỡi đông cứng trong miệng tôi. Tôi liền nhấc cái khăn ra và khép chân lại, mặt tôi nóng bừng. Cô thản nhiên lấy bịch khăn nước đá từ tay tôi, gỡ khăn ra tìm kiếm thứ gì trong đó. Tiếng nước đá nghe lạo xạo dưới những ngón tay của cô.

_Chỉ là nước đá thôi!- Tôi nói gần như thảm thì.

_Tôi biết. - Selene lấy ra một viên sấm soi. Viên đá hình trụ, chỉ bằng ngón tay cái. Tôi cúi mặt xuống. Selene đặt bọc nước đá xuống sàn. Tôi định đứng lên mặc quần vào để thoát khỏi cái tình cảnh ngượng ngập đáng xấu hổ này thì Selene tiến một bước gần tôi hơn, đầu gối tôi chạm vào chân cô. Selene đặt một tay lên vai tôi, lạnh rừng mình, tay cô bị nhiễm phải cái lạnh từ nước đá. Cô cúi xuống, tôi cảm nhận rõ hơi thở nhẹ mơn man lên tóc tôi.

_Hôn tôi, Rose. - Cô nhẹ nhàng nói, nhưng thực chất là ra lệnh. Tôi ngẩng đầu lên, chúng tôi chỉ cách nhau vài inch. Tôi chỉ cần ngồi thẳng lưng lên và thế là môi tôi chạm vào môi cô. Tôi hôn cô trước nhưng kẻ làm chủ là cô, luôn luôn như vậy. Lưỡi cô tách môi tôi ra, khám phá khoang miệng tôi như hàng triệu lần trước đó. Selene quỳ xuống, khéo léo chen giữa hai chân tôi, tay vòng ra sau lưng kéo tôi sát vào cô hơn, áo sơ mi của cô cạ nhẹ vào cùng nữ tính của tôi. Selene hôn mỗi lúc một sâu, cô đùa nghịch với lưỡi tôi, răng cô

nghiến vào môi tôi. Tôi khó khăn trong việc vừa duy trì nụ hôn với cô vừa giữ mình khỏi chết ngạt. Vì mãi mê với màn “nấu cháo lười” này mà tôi không nhận ra bàn tay của Selene đang làm gì cho tới khi quá muộn.

Bất chợt tôi giật bắn người khi cảm thấy cái gì lạnh lạnh ở vùng kín liền hốt hoảng đẩy Selene ra nhưng không thể, tay kia của cô giữ chặt lấy thắt lưng tôi, bắt tôi phải ngồi im. Tôi hối hận vì đã để Selene chen vào giữa hai chân mình quá dễ dàng. Tôi vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi cô.

Selene cố tình nhích khỏi người tôi một chút. Tôi cúi đầu xuống nhìn chỗ riêng tư của mình bị Selene đang nhét thứ gì đó vào trong, lạnh khủng khiếp! Tôi thở gấp, đầu óc lùng bùng hoảng sợ. Nhìn kĩ hơn tôi nhận ra cô nhét viên nước đá vào.

__Ah... không! - Tôi gào lên, thực ra thì nó không đến mức khiến tôi phải gào lên to như vậy nhưng cái này quá bệnh! Tôi giữ tay Selene lại nhưng đã quá muộn vì nó chui tọt vào trong.

__Shhh! - Selene đặt hai ngón tay lên môi tôi. - Để chịu hơn chưa? - Cô nhếch mép cười lạnh lùng. Tôi cảm phần nhìn lại cô ta. Cái lạnh đang thiêu cháy tôi từ bên trong, ngực tôi dựng đứng lên, tôi bối rối, trong hoàn cảnh này mà tôi vẫn bị kích thích được sao?

__Bỏ em ra! - Tôi nài nỉ. 3 giờ sáng nay cô ấy mới cho tôi ngủ. Tôi không nghĩ mình có thể chịu thêm “trận” nữa. Tôi đưa tay xuống dưới nhằm ấy cái thứ chết tiệt đó ra khỏi người tôi nhưng Selene nhanh hơn tôi. Cô ấy lại kéo người tôi sát vào cô, miệng ngậm lấy đỉnh ngực dựng đứng của tôi qua lớp áo thun. Cơ thể tôi dính chặt với cô khiến tôi không tài nào xoay sở lần xuống chỗ đó của mình được.

__Không, không...Selene! - Tôi van xin. Đáp lại, Selene cắn ngực tôi một cái rõ đau. Cô đỡ tôi ngồi lên người cô, lần này giữ tôi bằng cả hai tay, cô nửa nằm nửa ngồi trên sàn, lưng dựa vào tường. Tôi ngồi trên bụng cô. Selene tấn công cổ tôi:

__Hôm nay tôi rảnh cả ngày...

Câu nói đó như lời tuyên tử hình đối với tôi.

Tôi bật ra tiếng rên khi Selene đánh trúng điểm khoái cảm của tôi ở gần mang tai. Bên trong tôi bắt đầu tiết dịch tràn ra ngoài, nóng lạnh lẫn lộn vào nhau, khó chịu một cách kích thích. Sự khoái cảm của hành hạ đang giết tôi từ bên trong.

Selene vẫn chưa rời môi khỏi người tôi. Cô kéo áo tôi ra khỏi đầu quăng nó đi đâu đó và giờ thì tôi hoàn toàn khỏa thân. Selene ôm tôi chặt hơn, mút cũng mạnh hơn, tiếng hôn của cô nghe rất rõ trong không khí, cả tiếng rên rỉ của tôi.

Selene dựa lưng vào tường, từ từ đứng dậy bế tôi lên theo. Tôi bá lấy cổ cô. Selene đưa tôi về giường, đặt tôi nhẹ nhàng nằm trên đó. Hình như nước đá tan hết rồi. Selene đặt túi đá bên cạnh làm tôi hốt hoảng. Cô ta còn định làm trò gì với đồng nước đá này? Khi tôi còn chưa kịp bật dậy thoát thân thì Selene đã dùng cơ thể mình ép tôi nằm yên. Tôi giãy giụa một hồi cho tới khi thấm mệt thì ngừng lại, bất lực nhìn Selene vẫn đang nằm trên khổng chế tôi. Cô chờ một lúc lâu thấy tôi không phản kháng nữa bèn kéo tay tôi ngồi dậy.

__Chỉ cần ngoan ngoãn thì sẽ không đau. - Cô nói, đồng thời vươn tay vớ lấy hai sợi dây trên giường, một cái thắt lưng và một cái caravat. Tôi tự hỏi là chúng vô tình nằm ở đó hay chính cô đã chuẩn bị từ trước. Tôi ngồi yên không dám nhúc nhích. Selene dùng thắt lưng trói chân phải và tay phải của tôi lại với nhau, làm tương tự với bên trái bằng caravat. Với kiểu trói này, mọi phần thân thể kín đáo của tôi bị phô bày hết ra. Tôi đỏ mặt ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác, tôi không thể ngẩng đầu lên nhìn Selene, lại càng không thể cúi xuống nhìn thân thể trần trụi của mình trước cái nhìn chăm chăm của cô.

Sai lầm của tôi nằm ở chỗ này.

Trong lúc ngoảnh mắt ngớ lơ nhìn đâu đó trong phòng tôi đã quên quên hoàn toàn việc phòng bị. Tôi giật bắn mình khi cảm nhận lại cái lạnh quen thuộc khi này. Selene đã thành công trong việc bắt tôi hướng mắt nhìn mình khi lướt một viên đá dọc từ ngực di chuyển dần xuống dưới khiến cả người tôi phát run lên. Tôi không thể cử động, buộc phải ngồi yên thế này mặc cho Selene thích làm gì thì làm. Tôi nhìn Selene, ánh mắt cô theo viên đá lướt trên người tôi, cái ánh mắt vẫn chẳng có cảm xúc gì khiến tôi khó chịu hơn. Viên

đã dừng lại ngay lối vào của tôi, tôi run rẩy liên tục. Tôi biết cô định làm gì tiếp theo và tôi đã đúng, Selene nhét nó vào trong, tôi thở gấp rồi gào lên chữ: “F*CK YOU!!!”

Selene chẳng lại, viên đá vẫn chưa lọt vào trong hoàn toàn. Cô cứ giữ nó như thế:

__Như mong muốn của em. - Cô nhếch mép cười. Trước sự ngạc nhiên của tôi, cô lấy viên đá ra, thấy nó trên tay vài cái khiến tôi thở phào vì không phải chịu đựng kiểu tra tấn quái quỷ này nữa nhưng có lẽ tôi an tâm quá sớm khi mà sau đó vài giây Selene đưa viên đá vào miệng tôi!

Tôi nhả nó ra ngoài ngay lập tức và vô tình nó bắn trúng người Selene. “Ồ kinh tởm!” - Tôi hét. Không một lời báo trước, hai ngón tay của Selene đâm thẳng vào trong tôi như sự trừng phạt cho việc hỗn hào vừa rồi. Tôi nhắm tịt mắt, cắn môi cố tỏ ra mạnh mẽ mặc cho sự đau đớn theo những ngón tay của cô như đang xé nát tôi.

__Tôi đã nói chỉ cần ngoan ngoãn thì sẽ không đau...

Selene bắt đầu di chuyển những ngón tay, lúc xoay vòng, lúc miết, lúc ra, lúc vô,... cứ như thể cô đang tìm thứ gì đó bên trong tôi vậy. Khúc dạo đầu trong phòng tắm khi này vẫn chưa giúp tôi đủ ướt để cho phép những ngón tay của cô di chuyển dễ dàng mà không làm tôi đau. Chừng phút sau, tôi bắt đầu tiết ra nhiều dịch hơn, cơn đau mới giảm dần nhường chỗ cho cảm giác cực khoái quen thuộc đang xâm chiếm lấy cơ thể tôi. Tuy nhiên, lúc tôi sắp chạm đỉnh thì Selene lại từ từ rút tay ra, khiến tôi chơi vơi hụt hẫng như đứng bên mép vực, đó là một trong những trò hành hạ quen thuộc của Selene, khi tôi gần sắp cực khoái thì cô sẽ hoãn nó lại để kéo dài thời gian hành hạ tôi hơn. Sau đó Selene tiếp tục đi vào...

Selene lặp lại trò chơi đó thêm hai lần nữa mới cho phép tôi chạm đỉnh. Tới lúc đó, tiếng rên rỉ bị mắc kẹt lại trong miệng tôi bởi tôi không còn sức để hét. Những đợt co thắt diễn ra liên tục vì chúng đã chờ quá lâu giây phút này để giải phóng hoàn toàn niềm khoái cảm cùng với thứ chất dịch trào ra. Chỗ drap giường nơi tôi ngồi lên ướt đầm. Cả người tôi mềm nhũn, vẫn còn run run, niềm khoái lạc vẫn còn đâu đó âu yếm tôi, hơi thở khó nhọc, nước mắt chảy xuống cằm. Tôi nằm xuống nghiêng người quay lưng về phía Selene và nhắm mắt lại hi vọng tôi được nghỉ ngơi. Nỗi đau âm ỉ lại quay trở lại, nước đá đã tan hết, chiếm lấy thêm một mảng ướt sũng trên drap giường.

Cô cởi trối cho tôi. Tôi nằm lim dim một lúc thì cảm nhận được một làn da mát lạnh áp sau lưng mình và hơi thở ấm mơn man sau gáy. Tiếp đó là một nụ hôn trên vai, mái tóc vàng rũ xuống chạm vào da làm tôi nhón nhột. Giờ tôi mới để ý: cho tới khi kết thúc cuộc làm tình quần áo trên người Selene vẫn nguyên vẹn. Cô lật tôi nằm ngửa, bây giờ cô mới khỏa thân như tôi, bàn tay mơn man ở cằm tôi không cho phép tôi quay mặt đi, ép tôi phải nhìn cô. Màu mắt xanh của cô hòa tan mọi suy nghĩ và cảm xúc của tôi như đại dương hòa tan nắm muối, tôi đã lạc vào trong đôi mắt đó cả ngàn lần rồi mà vẫn không biết cách để thoát ra. Nheo mắt nhìn kĩ hơn, tôi ngạc nhiên vì làm sao trên đời này có một gương mặt đẹp đến thế và cũng làm sao trên đời này lại có loại người tàn nhẫn đến vậy.

__Em ổn chứ? - Giọng cô nghe gần như một lời thì thầm.

__Em không làm nữa đâu! - Tôi yếu ớt đáp.

Selene cúi xuống hôn môi tôi. Cô khéo léo xoay người tôi nằm trên cô trong khi nụ hôn vẫn tiếp diễn. Tôi không bao giờ có thể làm chủ cuộc chơi. Cô dùng lưỡi tách môi tôi ra mở đường luồn vào trong, chơi đùa với lưỡi tôi vài giây rồi rút về:

__Làm y như thế...

__Làm cái gì cơ?

Selene xếp gối chồng lên để dựa lưng vào. Một bàn tay luồn vào trong tóc tôi. Tôi vẫn chưa hiểu cô muốn gì cho tới khi cô dạng chân ra và dúi đầu tôi xuống đó! Khi mũi tôi chỉ cách vùng nữ tính của cô vài inch thì cô ngưng lại, hàm ý bảo tôi chủ động làm. Tôi ngần ngừ, mùi của cô từ nơi đó tôi có thể ngửi thấy rất rõ. Tôi chưa bao giờ dùng miệng làm tình với cô. Selene vẫn kiên nhẫn vuốt tóc tôi cho tới khi tôi ngừng mặt lên nói với cô là tôi không muốn làm. Selene nhượng một bên mày, cắn môi suy nghĩ một lúc, bàn tay vẫn giữ lấy đầu tôi bất ngờ giật tóc tôi ngược ra đằng sau khiến tôi kêu lên:

__Em sẽ phải làm, Rose! - Cô nghiêng răng tức giận vì tôi không thỏa mãn cô và trên hết là vì tôi cãi lời cô.

Vớ tay lấy cái caravat vừa này, lần này Selene dùng nó để bịt mắt tôi. Trước mắt tôi chỉ còn một màu đen thuần túy. Selene kéo tôi xuống thêm lần nữa. Mất đi thị giác, mọi giác quan khác như thính giác, khứu giác sẽ nhạy hơn, bằng chứng là tôi có thể nghe được hơi thở của cô và mùi của cô còn rõ ràng hơn vừa này.

_Làm đi, Rose... - Cô ra lệnh, tôi vẫn chần chừ, quả thực tôi không thích trò này chút nào. Có lẽ vì sự chần chừ này mà cô không cần tôi tự nguyện nữa mà chủ động dúi đầu tôi vào nơi đó của cô luôn. Môi tôi đã áp vào nhưng lưỡi thì chưa. - Dùng lưỡi, Rose. - Cô lại ra lệnh, lưỡi tôi rụt rè chạm vào cô. Selene thở hắt ra một cái. - Sâu hơn... - Tôi làm theo, bắt đầu cảm nhận được vị của cô trên đầu lưỡi mình. Vùng đất thần tiên của cô chào đón cái lưỡi của tôi rất niềm nở khi tôi dễ dàng đưa lưỡi mình vào trong và nó hút lấy. Selene rên nhẹ, dúi đầu tôi mạnh hơn, chân cô cũng dang rộng hơn. Bằng cách nào đó tôi đã hòa nhập được cùng với cô, cái ý nghĩ ghê tởm lúc trước được thay thế hoàn toàn bởi ý nghĩ muốn làm hài lòng cô nhất. Chất dịch cô tiết ra ngày một nhiều nhưng tôi không nuốt vào mà để mặc nó chảy xuống drap giường.

_Nuốt vào...

Tôi vô thức làm theo lời cô cứ như giọng nói của cô có khả năng thôi miên sai khiến vậy. Tôi nuốt chúng vào. Cho tới khi bên trong cô co bóp mạnh và những tiếng rên kéo dài cùng sự run rẩy toàn thân kết thúc tôi mới ngẩng đầu lên. Việc đầu tiên khi được ngồi dậy là lấy mu bàn tay lau miệng mình và tháo cái bịt mắt ra. Tôi không thể tin là mình đã nuốt, lần đầu và cũng là lần cuối tôi làm thế!

Selene đỡ tôi nằm trên người cô, hơi thở của cô vẫn chưa ổn định lại. Không biết nghĩ thế nào mà tôi mút ngực cô. Selene cũng chỉ nằm yên. Được một lúc thì tôi dừng lại nhắm mắt ngủ trong những cái vuốt ve đầy dịu dàng của Selene. Hôm nay là một ngày dài, kim giây của đồng hồ chỉ đến số bốn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-mafia>